

5

இருபத்தொன்றும் பாட்டு

ஏற்ற கலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப
மாற்றுகே பால்சொரியும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்
ஆற்றப் படைத்தான் மகனே அறிவுறும்!
ஊற்ற முடையாய்! பெரியாய்! உலகினில்
தோற்ற மாய்நின்ற சுடரே! துயிலெழாய்
மாற்றூர் உனக்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண்
ஆற்றுகது வந்துன் அடிபணியு மாபோலே
போற்றியாய் வந்தோம் புகழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— ஏற்ற கலங்கள் — (தானாகச் சுரக்கும்) பாலை ஏற்றுக்கொள்ள இடப் பட்ட பாத்திரங்களெல்லாம், எதிர் பொங்கி — எதிரே பொங்கி, மீது அளிப்ப — மேலே வழியும்படியாக, மாற்றுகே — இடைவிடாமல், பால் சொரியும்—பாலைப்பொழியும்படியான, வள்ளல் — வண்மையையுடைய, பெரும் பசுக்கள் — பெரிய பசுக்களை, ஆற்ற படைத்தான் மகனே — விசேஷமாக உடைய வரான நந்தகோபருக்குப் பிள்ளையானவனே! அறிவுறும் — திருப்பள்ளியுணரவேணும்; ஊற்றும் உடையாய் — (மேலான ப்ரமாணமாகிற வேதத்தில் சொல்லப்படுகையாகிற) திண்மையை உடையவனே! பெரியாய் — (அந்த வேதத்தாலும் அறியப்படாத) பெருமையை உடையவனே! உலகினில் — இவ்வுலகத்தில், தோற்றம் ஆய் நின்ற — (ஸகல சேதனருடைய கண்ணுக்கும்) தோன்றி நின்ற, சுடரே — தேஜோரூபியானவனே! துயில் எழாய் — துயிலுணர்வாயாக; மாற்றூர் — உன்னுடைய எதிரிகள், உனக்கு வலி தொலைந்து — உன்னிடத்தில் (தங்கள்) வலி மரண்டு போய், உன் வாசல் கண் — உன் திருமாளிகை வாசலிலே, ஆற்றுகது வந்து — கதியற்று வந்து, உன் அடிபணியும் ஆ போலே — உன் திருவடிகளை வணங்கிக் கிடப்பது போல், யாம் — நாங்கள், புகழ்ந்து — (உன்னைத்) துதித்து, போற்றி — (உனக்கு) மங்குளாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு, வந்தோம் — (உன் திருமாளிகை வாசலில்) வந்து அடைந்தோம்.

ஸ்வா:- விரஹாஸஹிஷ்ணுவாயிருக்கிற புகுவத்யவிஷயபுக்தியையும், அவனுக்கு மிகவும் பேராக்யமான பரமபுக்தியையும், விஷயாந்தரவைராக்யத்தையுமுடைய யாய், நப்பின்னையென்கிற திருநாமத்தையுமுடையயாய், ப்ராப்யத்வ புருஷ காரத்வோபயுக்தகல்யாண குணபூர்ணையான பெரிய பிராட்டியே! நீ படுக்கையில் நின்று எழுந்திருக்கவேணும்.

“நான் எழுந்திருந்து உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன:- (உக்கமும் இதயாதி) உக்கம்—ஆலவட்டம். தட்டொளி — கண்ணடி. ஸ்வாபதேஸத்தில், கைங்கர்யத்தில் அஹங்காரமகார நிவ்ருத்தியும் “யதா வஸ்திதஸ்வரூபஜ்ஞாநமும்; “இவ்விரண்டையுங்கொடுத்து உனக்கு பங்யானை ஈஸ்வரனை இந்த ஷுணத்திலே; மற்றைஷுணத்துக்குப் பிழையாத எங்களை ஸம்ஸலேஷிப்புதி” என்கிறார்கள். “உன்மனனையும் தந்து நீராட்டு” என்றார்களாகவுமாம். இந்த யோஜனையில் பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் அத்யந்தவிதேயனென்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

பூவாபிரப்படி - இருபத்தோராம் பாட்டு

அவ:— இருபத்தோராம் பாட்டு. a நப்பின்னைப்பிராட்டி, 'பேராகுத்திலே வந்தால் நானும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? நாமெல்லாருங்கூடி க்ருஷ்ணனை அர்த்திசுக்க வாருங்கோள்' என்ன: அவன் சூணங்களிலே a₂ தோற்றூர் தோற்ற டிடி சொல்லி எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— b (ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி b₂ மீதளிப்ப) ஏற்றகலங்களெல் லாம் எதிரே பொங்கி வழியும்படி. c கலமிடாதார் தாழ்வே. இட்ட கலங்க னெல்லாம் நிறையும்; d ஏலாத கலங்கள் நிறையாதொழுகிறது பாலின் குறை யன்றே. (ஏற்ற e கலங்கள்) f பெருமை சிறுமையில்லை; கடலை மடுக்கிலும் நிறைக்கு கித்தனை. g இவையும் க்ருஷ்ணன்படியாயிருக்கை; h அர்த்தியாதார் குற்றமத்தனை போக்கி அவன்பக்கல் குறையில்லை; i ஸ்னீகாரமே அமையுமிதே அவனுக்கு.

பெ. அ. இருபத்தோராம் பாட்டு. (ஏற்ற இத்யாதி) a கீழ் நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக அப்யவஸித்து எழுப்பினவர்கள் அவளால் கார்யமில்லையென்று தாங்களே க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறது சொல்லக்கூடாமையாலும், நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பற்றுகை உலவ்யாப்தமாயிருக்குமாயகையால் அவளால் கார்யமில்லையென்கை சேராமையாலும், இனி மேல் நப்பின்னையை மீளவும் எழுப்புகிற ப்ரஸங்க்யமில்லாமையாலும், நப்பின்னையும் உங்கள் கார்யம் செய்கிறோமென்று அப்யவஸித்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வார்த்தை சேரல்லம்போது தானும் இவர்களோடு ஒருத்தியாகவே சொல்லி கடிப்பிக்கும் ப்ரகாரம் தோற்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை இத்யாதி) a₂ (தோற்றூர் தோற்றபடி) என்றது— தோற்றூராய்த் தாங்கள் தோற்றபடியை என்றபடி. இதுக்கு "மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கணற்றது வந்துன்னடி பணியுமாபோலே" என்றதிலே நோக்கு.

b, c "கலங்கள்" என்னவே அமைந்திருக்க, "ஏற்ற" என்றது, பத்தெட் டின்றிக்கே பூஹுத்வம் தோற்ற என்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கலம் இத்யாதி) e, f "குடங்கள்" என்னுதே, "கலங்கள்" என்று ஸாமாந்யமாகப் பாத்ரங்களென் கையாலே, அதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பெருமை இத்யாதி) g, h, i க்ருஷ்ணன் குணங்களிலே தோற்றூர் தோற்றபடி சொல்லுமிடத்தில் பசுக்கள்படியைச் சொல்லுவா னென்னென்ன: அதுக்கு உட்கருத்தை அருளிச்செய்யாதின்கொண்டு ஈடுபடுகிறார் (இவையும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) g 'இவை' என்றது— பசுக்களை. h, i, k "மீதளிப்ப — பால்சொரியும்" என்னவே பால் ஸம்ருத்திக்குப் போந்திருக்க

சி. அ. இருபத்தோராம் பாட்டு. (ஏற்ற கலங்கள்) b, d "ஏற்ற கலங்கள்" என்ற கிஷோஷணத்துக்கு வ்யதிரேகத்திலே தாத்பர்யம் (ஏலாத கலங்கள் இத்யாதி) b, c, d அன்றிக்கே முந்தினது பூஹுவசனத்துக்குத் தாத்பர்யம்; இது "ஏற்ற" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம். e, f "கலம்" என்ற ஸாமான்யஸபூதத்துக்குத்தாத்பர்யம் (பெருமை சிறுமை இத்யாதி) h, i க்ருஷ்ணனுக்கு அர்த்திசுத்வமாத்ரமே போருமோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்னீகாரமே இத்யாதி) b₂ "மீதளிப்ப" — மேலே வழியும்படி.

j (மாற்றுகே j₂ பால்சொரியும்) k முலைக்கடுப்பாலே கலமிடுவாரில்லை யென்னு அது தவிராது. l (வள்ளல்) m சிலர்க்கு உபகரித்ததாக இருக்கையன்றிக்கே தன் கார்யம் செய்ததாக உபகரிக்கை. n க்ருஷ்ணனைப்போலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அணைக்கலாம்படி புவ்யமாயிருக்கை என்றுமாம். (பெரும்பசுக்கள்) க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸத்தாலே வளருகையாலே ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயனைப்போலே இருக்கை.

o (ஆற்றப் படைத்தான்) p A “கழியாரும் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி p₂ வழியார முத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்.” அதாவது - தொகையின்றிக்கேயிருக்கை. (படைத்தான் மகனே) q அவர்க்கு ஆர்ஜித்து வந்தது. r இவன் பிறந்து படைத்த ஸம்பத்து. இத்தால் - s l “பதம் விஸ்வஸ்ய” என்கிற திற்காட்டிலும் ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸம்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த ஏற்றம்; t பரமபதம்போலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் தான்தோன்றியன்றே இது. u (அறிவுருய்) v ஸர்வஜ்ஞனாவனை உணர்த்தவேண்டியிறே v₂ உள்ளுச் செல்லுகிறது. w கைப்பட்ட பெண்களை w₂ சரக்கிலேவாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக உண்டான உபாயாந்யபரதையாலே எழுப்புகிறார்களாகவுமாம்.

பெ. அ. “மாற்றுகே” என்பானென்னென்ன; அதுக்கு ப்ரயோஜனம் காட்டுகிறார் (முலை இத்தாதி) j₂, l, n “பால் சொரியும்” என்றத்தாலே — ஓளதாரியம் தோற்றியிருக்க, “வள்ளல்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனைப்போலே இத்தாதி) இத்தால் — தன்னைக் கொடுக்கை என்றபடி.

o, p “ஆற்ற” என்பது — மிகுதியாய், கோஸம்ருத்திக்குப் பாசரமுகேதத்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் (கழியாரும் இத்தாதி) s குணங்கள் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் பசுஸம்ருத்தியுண்டானவன் பிள்ளையென்றால் அது ஒரேற்றமோ? என்ன (பதம் இத்தாதி) இத்தால் — ஸௌஸீயாதிசுள் சொல்லிறுய்த்தென்று கருத்து. t பிறவாமல்போனால் இந்த ஸம்பத்து இவனுக்கில்லையோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதம் இத்தாதி) இது ஸஹஜமன்றையென்று கருத்து. v₂ ‘உள்ளுச்செல்லுகிறது’ என்றது — அலாபுக்லேஸம் என்றபடி. w யோக₃நித்ரை பண்ணுமனாகையாலே எழுப்பக் கூடுமென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட இத்தாதி) w₂ (சரக்கிலே வாங்கி) என்றது — வஸ்துக்களிலே சேர்த்து என்றபடி. உபாயாந்யபரதையாகிற யோக₃ நித்ரை க்ருஷ்ணனுக்கு உண்டாகையாலே எழுப்புகிறார்களென்று கருத்து.

சி. அ. j மாற்றுகே — மாறுகே; இடைவிடாதே என்றபடி. l வள்ளல் — ஓளதாரியம். l, m, n “வள்ளல்” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அன்றிக்கே க்ருஷ்ணனைப்போலே புவ்யமாயிருக்கும் என்னுதல். o ஆற்றப்படைத்தான் — மிகவும் படைத்தான். அதாவது — அஸங்க்யாதமானவற்றைப் படைத்தான் என்றபடி. o, p “ஆற்ற” என்றால் அஸங்க்யாதத்வத்தைக் காட்டுமோ? என்ன (கழியாரும் இத்தாதி) p₂ (வழியார) என்றது அஸங்க்யாதத்வத்திலே ப்ரமாணமாக இவ்விடத்திலே வேண்டுவது. q (அவர்) நந்தகோபன். r (இவன்) க்ருஷ்ணன். u “அறிவுருய்” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். அதாவது — v படுக்கையின் வாய்ப்பாலே கண்வளருகையாலே எழுப்புகிறார்கள் என்னுதல்; w கைப்பட்ட பெண்களைச் சரக்கிலே வாங்கி, கைப்படாத பெண்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக உண்டான உபாயாந்யபரதையாலே எழுப்புகிறார்கள் என்னுதல். v₂ (உள்ளுச்செல்லுகிறது) என்றது படுக்கை முதலான பேராக்ய வஸ்துக்களின் வாய்ப்பு என்றபடி. w₂ சரக்கிலே வாங்குகையாவது —

x (ஊற்றமுடையாய்) y த்ருடப்ரமாணஸித்தி₃துகை. z (பெரியாய்)
உ1. “அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்றும், உ₂ 2 “யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” என்றும்
அந்தப்ரமாணங்களுக்கும் தன்னுடைய அவதி₄ காணவொண்ணாதிருக்கை.

b (உலகினில் b₂ தோற்றமாய் நின்ற சுடரே) c என்றும் ஒலைப்புறத்திலே
கேட்டுப்போகையன்றிக்கே எல்லாரும் காணலாம்படி c₃ அஜஹத்ஸ்வபூவனாய்க்
கொண்டு அவதரித்து 3. ‘ஸகலமநுஜநயவிஷயதாங்குத’னாவனே! (சுடரே)
d ஸம்ஸாரிகளைப்போலே பிறக்கப் பிறக்கக் d₂ கறையேறுகையன்றிக்கே, சாணை
யிலிட்ட மாணிக்கம்போலே ஒளிவிடாநிற்கை. e 4. “ஸ உ ஸ்ரேயாந் புவதி ஜாய்
மாந:” என்றும், e₂ 5. “மாநுஷிம் தநுமாஸ்ரிதம் பரம் பூவமஜாநந்த:” என்
றும், e₃ A “நிலைவரம்பில பல பிறப்பாயொளிவரு முழுநலம்” என்றும் சொல்லக்
கடவதிதே.

பெ. அ. x, y ஊற்றத்தை — ஊன்றுதலை, உடையாயென்று ஸப்₃தார்த்தமாய், ஸ்ருதி
யினுடைய ஊன்றுதல் அதின் தாத்பர்யமாய், அத்தால் பூலிதார்த்தத்தை அருளிச்
செய்கிறார் (த்ருடே₄த்யாதி₃) z, a பெருமை — இயத்தயா அறியப்போகாமையென்று
விவகித்து, அதுக்குப்ரமாணமுகே₂த தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்யேத்யாதி₃)
a “யத: — யாதொருவனிடத்தினின்று, அப்ராப்ய — ஸ்வரூபதே₂ குணதஸ்ச அவதியைக்
காணாமல்” என்று அர்த்தம்; a₂ “யஸ்ய — யாதொருவனுக்கு, அமதம் — இவ்வளவென்று
அறிப்பிட்டதன்று, தஸ்ய மதம் — அவனுக்கு அறியப்பட்டது” என்று இந்த ஸ்ருதிக்கு
அர்த்தம். வேத்யபுருஷனுக்கும் இவ்வளவென்று அறியப்பட்டதல்லாமையாலே இங்கு
ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லை.

b, c “உலகினில் — ஜநங்களுக்குள்ளே, தோற்றமாய் — அவர்கள் கண்ணுக்கு
விஷயமாய் நின்றவனே” என்று ஸப்₃தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்
(என்றும் இத்யாதி₃) b₂, c₂ (அஜஹத்ஸ்வபூவனாய்) என்றது — உலகினில் பிறந்தவன்
என்னுதே. “தோற்றமாய்” என்றத்தாலே பூலிதமென்று கண்டுகொள்வது. d₂ கறை —
கர்மவஸ்யதையால் வந்த மாஸிதம், e கறையுமைக்கும் ஒளிவிடுகைக்கும்ப்ரமாணங்களைக்
காட்டுகிறார் (ஸ உ ஸ்ரேயாந் இத்யாதி₃) e “உ” என்றத்தை “ஸ்ரேயாந்” என்றத்தோடு
அந்வயித்து, 4. “ஸ்ரேயாநேவ புவதி” என்றும், கறையேறுமையும் சொல்லப்படுகிற
தென்று கருத்து. e₂ 5. “மாநுஷிம் தநுமாஸ்ரிதம் அத ஏவ பரம் பூவம்-பரத்வ
ஸௌஸ்ப்யாதி₃ கல்யாண குண ஜாதம் அஜாநந்த: மூடா: மாம் அவஜாநந்தி” என்று
அந்வயித்து அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. “மாம்” என்றபோதே அவதாரத்தில் திருமேனி
தோன்றுகையால், 5. “மாநுஷிம் தநுமாஸ்ரிதம்” என்கிறது அங்குச்சொல்லுகை
வ்யர்த்தமாய்கையால் இவ்வளவதாரத்தில் அதிமாநுஷ சேஷிதாதி₃களாலே பரத்வ
ஸௌஸ்ப்யாதி₃கள் ப்ரகாஸிக்கையாலே 5. “தநுமாஸ்ரிதம்” என்னத் தட்டில்லாமையாலும்
இந்நிலையிலே பரத்வாதி₃கள் தோற்றுகை உத்கர்ஷமாய்கையாலும், அத ஏவ பரம்பூவ
மென்று அந்வயிக்கையே உசிதமென்று திருவுள்ளம்.

சி. அ. சரக்கறையில் பொருகை — தன்னுடையராகப் பண்ணிக்கொள்ளுகை. x, y ஊற்ற
மென்றபூலமாய், பூலத்தைபுடையவன்; அதாவது — த்ருட₄ப்ரமாணமானஸ்ருதிஸித்தி₃தான்
என்றபடி. f, g அன்றிக்கே “ஊற்றமுடையாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாத்நரம்

A திருவாய் 1-3-2.

i (ஊற்றமுடையாய்) g ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை மஹாராஜருள்ளிட்டாரும் விடவேண்டுமென்னிலும் விடாதே முடிய நின்று தலைக் கட்டுகை. b (பெரியாய்) i அந்த ப்ரதிஜ்ஞாஸம்ரக்ஷணத்தளவன்றியேயிருக்கும் i₂ பூலமென்றுமாம். (பெரியாய்) j ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாஞ் செய்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கை என்றுமாம்: k தன்பேருயிருக்கை என்றுமாம்; l தன்பெருமைக்கு ஈடாக ரக்ஷிக்குமவன் என்றுமாம். m (உல்தி னில் m₂ தோற்றமாய் நின்ற) n கீழ்ச்சொன்ன ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் லோகத் திலே ப்ரவலித்தாமம்படியிருக்கை. அதாவது — ஸிஸுபால து₃ர்யோத₄நாதி₃ களுக்கும் பாண்டுவர்கள்பக்கல் பக்ஷபாதம் தோற்ற இருக்கை. o (சுடரே) p லோகத்திலே தோற்றினபின்பு நிறம்பெற்றபடி. q (துயிலெழாய்) r இப்போது உணராமையாலே அந்த குணமும் மழுங்கவிடே புகுகிறது.

s (மாற்றார் இத்யாதி) t ஸத்ருக்களானவர்கள் உன் மிடுக்குக்குத் தோற்றுப் போக்கடியில்லாமலே உன்திருவடிகளிலே வந்து விழுமாபோலே; u மாற்றார் தங்கள் வலி மாண்டுவந்து விழுமாபோலே என்றுமாம். “மாற்றார்” என்று,

பெ. அ. f, g தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்காகப் புந:ப்ரதீகம் க்ரஹித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஊற்றமுடையாய் என்று) h, i தான்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞா நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டிய பூலத்துக்கும் விஞ்சினதான பூலத்தையுடையவனே! என்று கீழ்க்குச் சேர ஸப்₃தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அந்த இத்யாதி) i 1. “அங்குங் யக்யுரேண தாந் ஹந்யாய் இச்ச₂ந் ஹரிக்யுணோஸவர” என்று — விஞ்சின பூலத்துக்கு ப்ரமாணம் அநுஸந்தேயம். j, k, l “பெரியாய்” என்ற இடத்தில், பெருமை — அதிசயமாய் அத்தை மூன்றுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) k (தன்பேருயிருக்கை) என்றவிடத்தில் “ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் செய்தகெல்லாம் தன் பேருக” என்று கூட்டுவது. n (கீழ்ச்சொன்ன) என்றது — “ஊற்றமுடையாய், பெரியாய்” என்று இரண்டு பத₃த்தாலும் பூலித்த பக்ஷபாதமென்றபடி. q, r கீழ் குணங்களைச் சொன்னது துயிலெழுக்கை வேறுவாக வேண்டி அவர்களுடைய ஹார்த்த₃ பூலத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்போது இத்யாதி)

s, t உன்வலிக்குந் தொலைந்தென்று ஸப்₃தார்த்தம் விலகித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்ருக்கள் இத்யாதி) s, u மாற்றார் உனக்குத் தோற்று, தங்கள் வலியைத் தொலைந்து என்று அத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (மாற்றார் இத்யாதி)

சி அ. அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பண்ணின இத்யாதி) f ஊற்றம் — நிலையுடமை, i₂ (பூலம்) 1. “அங்குங் யக்யுரேண தாந் ஹந்யாய்” என்ற பூலம். b₂, c, m, n 1. “தோற்றம்” — வலியும் அழகும். z, a, i, j, k, l “பெரியாய்” என்றதுக்கு ஐந்து பொருள். b, c, m, n “உலகினில் தோற்றமாய்” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். b, d, o, p “சுடர்” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். s, t, u “மாற்றார் உனக்கு வலி தொலைந்து” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்: — t “ஸத்ருக்களானவர்கள் உன்வலிக்குத் தோற்று” என்னுதல். தொலைந்து — தோற்று தொலைவு — முடிவு. u அன்றிக்கே, மாற்றார் தங்கள் பூலம் கெட்டு என்னுதல்; தொலைந்து — கெட்டு. t, u இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்ருக்கள் இத்யாதி) w, x அப்புக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றபேருண்டோ? என்ன வாக்ய த்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமித்யாதி) x₂ இங்கு லோகாபூதம் ஜன்வாசி. s ஆற்றது வந்து — ஆற்றாமையாலே வந்து. s, w “ஆற்றது வந்துன் அடி பணியுமாபோலே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் த்ருஷ்டாந்தோபபாதுனமுகே₂ந் அருளிச்

ஸத்ருக்கள், நாராயணனாகையாலே ஸம்பந்தம் எல்லாரோடும் ஒத்திருக்க இவனுக்கு ஸத்ருக்களுண்டோ? என்னில், - ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் இவனுக்கு ஸத்ருக்கள். இத்தால், அம்புக்குத் தோற்று எதிரிகள் வருமாபோலே உன் குணங்களுக்குத் தோற்று வந்தோமென்கை. v அவர்களுக்கு முடிந்துபிழைக்கலாம்; குணஜிதர்க்கு அதுக்கும் விரகில்லையிறே. w ப்ரஹ்மாஸ்தரம் விடவேண்டுமபடி பிராட்டிபக்கலிலே அபராதத்தைப்பண்ணி, w₃ l. “த்ரிந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய—ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:” என்று ஓரிடத்திலும் புகலற்று, 1. “தமேவ ஸரணம் க்ருத:” என்று பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்த காகம்போலே இருக்கை. x 2. “ஸத்யேந x₃ லோகாந் ஜயதி” என்று x₃ அம்பு பட்டாரோபாதி x₄ குணஜிதரென்றதிறே.

(போற்றி) போற்றுகையாவது-திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; y பெரியாழ்வாரைப் போலே வந்தோம். z (யாம் வந்தோம்) a அவர் தம்மைப்பேணுதே உன்னைப் பேணி னுற்போலே நாங்களும் எங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே, ஆற்றுமை இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமையாலே வந்தோம். b நசைமுடியவொட்டாது, c ஆற்றுமை இருந்த விடத்தே இருக்கவொட்டாதிதே. (யாம் வந்தோம்) d ஸத்ருக்கள் துரபிமானத்தாலே 3. “ந நமேயம்” என்று இருக்குமாபோலே, ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே, 4. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்று இருக்கும் நாங்கள் ஆற்றுமை இருக்கவொட்டாமையாலே வந்தோம் (புகழ்ந்து) எங்களைத் தோற்பித்த குணங்களைச் சொல்லி. 21.

பெ. அ. v ‘அம்புக்குத் தோற்றவர்களுக்கு அம்பு க்லேஸத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்து விழவேணும்; குணங்களுக்குத் தோற்றவர்களுக்கு அங்ஙனே வரவேணுமென்கிற நிப்பந்தம்மென்?’ என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு இத்யாதி) நசை முடியவொட்டாமையாலே வராதற்குக் கலெண்ணென்று கருத்து. w ‘அம்புக்குத் தோற்ற பேருண்டோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாஸ்தரம் இத்யாதி) x குணஜிதர்க்கு அப்புபட்டாரை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஸத்யேநேத்யாதி) x₃ (அம்பு பட்டாரோபாதி) என்றது — 2. “துநுஷா பதி₃ ஸாத்ரவாந்” என்றத்தைக் கடைசித்து. x₂, x₄ லோகஸப்தம் ஜநவாசியென்று திருவுள்ளம் பற்றி (குணஜிதர் என்றது.) x₄ ‘குணங்கள்’ என்றது — ஸத்ய த்ரிந் ஸுருகளைகளைச் சொல்லுகிறதென்று கண்டுகொள்வது.

y இதனால் ப்ரஹ்மத்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பெரியாழ்வார் இத்யாதி) z, a, b, c “யாம்” என்றதுக்கு — பெரிய த்வரையுடைய நாங்களென்று விவகித்து, தாத்பர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அவர்தம்மை இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே) d உபாயாத்யவஸாயநிஷ்டரான நாங்களும் என்று தாத்பர்யாத்ரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்ருக்கள் இத்யாதி)

“யாம் — போற்றி — புகழ்ந்து — வந்தோம்” என்று அந்வயம்.

21.

அ.அ. செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாஸ்தரம் விடவேண்டுமபடி இத்யாதி) என்றமாம். x குணத்தாலே எல்லாரையும் ஜயிக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி) என்று. x₂ “லோகாந்” என்றது இங்கு மனுஷ்யரை; ஸத்ய குணத்தாலே மனுஷ்யரை ஜயிக்குமென்று தாத்பர்யம். a (அவர் தம்மைப் பேணுதே என்று) பெரியாழ்வார் தம்மைப் பேணுதே என்றபடி. b, c பரதந்த்ரவஸ்துவுக்கு 4. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்று இருந்தவிடத்திலேயிருந்து முடிந்து போனால் போமதொழிய, புறப்பட்டு [மாற்றருணக்கு வலி தொலைத்துள் வாசற்கண் ஆற்றது இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே.] எங்களைத் தோற்பித்த குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்துன் அடிபணியும்போலே கைக்கர யாம் வந்தோம் — “ஏற்ற கலங்கள்” என்று தொடங்கி “துயிலெழாய்” என்ற அந்வயம்.]

21.

ஆறுயிரப்படி - இருபத்தோராம் பாட்டு

அவ:— இருபத்தோராம் பாட்டு. புருஷகாரபூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி யையெழுப்ப: அவள் உணர்ந்தெழுந்திருந்து 'நான் உங்களிலே ஒருத்தியன்றே, உங் கள் கார்யங்களெல்லாம் அழகிதாகச் செய்துதருகிறேன்; நம்மைப்பற்றினார்க்கு ஒரு குறைகளுண்டோ? நாமெல்லாருங்கூடி க்ருஷ்ணனை எழுப்பி அர்த்திடுக்க வாருங்கோள்" என்ன; அவன் சூணங்கனிலே தோற்றுர்தோற்றபடியே சொல்லி, உகவாதார் அம்புக்குத் தோற்றுவந்து விழுமாபோலே, 1. "சூணர்தாஸ்யமுபா க்யுத:" என்ற இயைபெருமாளைப்போலே சூணங்களுக்குத் தோற்றுவந்தே மென்று சொல்லி க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறார்கள். உகவாதார் உன்விரத்துக்குத் தோற்றற்போலே, உகந்த நாங்கள் உன் நீர்மைக்குத் தோற்றபடி.

வ்யா:— (ஏற்றகலங்கள்) உன்னை ஆராக நினைத்து உறங்குகிறாய்? உன்னை யுணராய். கஃராப்திஸாயியாகவாதல், சக்ரவர்த்தி பிள்ளையாகவாதல் நினையாநின் ராய்; ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனாக நினைக்கிறாயில்லையே உன்னை. ஸ்ரீ நந்தகோபர் ஆர் ஜித்த ஐஸ்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்;— ஸ்ரீநந்தகோபருடைய சொளர்ய வீர் யங்களும். தார்மிகத்வமும், புஜ்யபூலமுமிதே கீழ்ச்சொல்லிற்று. (ஏற்ற கலங்கள்) இட்ட இட்ட கலங்களெல்லாம் எதிரேநிரம்பிவழியும்படி அநுஸந்ததமாகப் பாஷ் சொரியக்கடவனவாயிருக்கும் பசுக்கள். (ஏற்ற கலங்கள்) கலமிடுவார் தாழ்வே. இட்ட கலம் நிறையாததில்லை. நாலாயிரம், இரண்டாயிரம் என்று ஒரு ஸங்க்யை யில்லை. (ஏற்றகலங்கள்) கலத்தில் சிறுமை பெருமையில்தே; கடலை மடுக்கிலும் நிறைக்குமத்தனை. ஏலாத கலங்கள் நிறையாதொழிகிறது பாலின் குற்றமன்றிறே; கொடுப்பார்க்கும் ஒருகொள்வார் தேட்டமாயிறேயிருப்பது; இவையும், க்ருஷ்ணன் படியாயய்த்திருப்பது. அர்த்தியாதார் குற்றமேயாய் அவன்பக்கல் குறையில்லையா யிருக்குமாபோலே. 2. "உதாரா:" என்று அர்த்தித்த பாத்ரங்களைக்கொண்டாடியிறே இவன் உபகரிப்பது. அர்த்தித்தவந்தான் உபாயமாகாதோவென்னில்; இவனுடைய தாதர்த்த்யம் ஸ்வரூபத்திலே புகுமாபோலே இதுவும் ஸ்வரூபத்திலே புகுமித்தனை. உபாயத்திலே புகாது. அங்ஙனையாகில் அர்த்தித்தவந்தான் வேனுமோவென்னில்; முக்தனானும் இல்லையாகில் பேராகுந்தான் ப்ராப்யமாக மாட்டாது. ஸம்ஸாரத்தினே பேராகும் ஸாவதியாகையாலே அர்த்தித்தவமும் அவ்வளவிலே பர்யவலிக்கும்; அங்கு நித்யமாகையாலே அது உருவச்செல்லும். நித்யாநபாயிநியானவளும், A "இறையும்-அகலகில்லேன்" என்றிறே அங்கிருப்பது. B "மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றுப்பிரான்". 3. "ஸத்யாபர்யந்தி" யிறே அவ்விடம். 4. "நமஇத்யேவ வாதிந:" என்றிறே. அவதரித்தவிடத்திலும் C "இரவு நனபகலும் துதிசெய்யுநின்ற" என்னக்கடவதிறே. (எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப) முலைக்

A திருவாய் 6-10-10, B திருவாய் 9-3-4 C பெரியதிரு 2-3-7.

கண்ணின் பெருமையாலே ஒருக்கால் தொட்டுவிட்டாலும் ஒருபீறிலே கலத்தை நிறைத்து வறிந்துபோகாநின்றாலும் முலைக்கடுப்பாலே மேலே மேலே சொரியும்.

(மாற்றுதே பால்சொரியும்) இட்டகலம் நிரம்பிற்று, கலமிடுவாரில்லையென்னுக் கண் அடையாது; ஊற்று மாறுதே பால்சொரியுமத்தனை, 1. “பூய ஏவ மஹா பூஹோ” 2. “ப்ரஹ்ருஷ்டோ வாக்யமப்ராஸீத்” 3. “இத்யஞ்ச ஸ்ருணு மைத்ரேய” என்று சொல்லக்கடவதினே, ஸ்ரீமைத்ரேயபுகுவான் கேளாதிருக்கச்செய்தே நல்ல அர்த்தம் இவனிழக்கவொண்ணுதென்று 4. “நித்யைவேஷா ஜகந்மாதா” என்று நிஷிதான் சொன்னுநிறே.

(வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்) சிலர்க்கு உபகரித்ததாயிருக்கையன்றிக்கே தன் கார்யஞ் செய்ததாக உபகரிக்கும்படி உதாரஸ்வபூவமாயிருக்கை; A “வேண்டிற் றெல்லாந்தரும் கோதில் என்வள்ளல்” என்கிற க்ருஷ்ணனைப்போலே. இத்தை நினைத்தினே 5. “உதார: ஸந்தர்ஸயந்” என்று ஆளவந்தார். சிலர் அர்த்தியாதி ருக்கச்செய்தேயினே B “விடுமின்முற்றவும்” என்றருளிச்செய்தது; அதைநினைத் தினே ஸ்ரீமதுர கவிகள் C “அருள்கண்டிவ்வுலகினில் மிக்கதே” என்றது. D வண் சடகோபரான இவரைப்போலே E அருள்மாரியாகையாலே திருமங்கையாழ்வாரும் F “முந்துறுவுரைக்கேன்” G “சொல்லுகேன்வம்மின்” H “நமருமுரைமின்” என் றருளிச்செய்தார். (வள்ளல்) க்ருஷ்ணனைப்போலே, பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அணையலாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டுக் கொடுத்துக்கொடு நிற்கும் புவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. (பெரும் பசுக்கள்) க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸத்தாலே வளருகிறவையாகை யாலே அவன்றன்னோடொக்கப் பெருத்திருக்கை, I “பெருங்கண்ணன்” 6. “மஹாத் மந:” J “பேரோதும் பெரியோர்”. (வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்) K “சிறுமாமனிசர்” என்னுமாபோலே.

(ஆற்றப்படைத்தான்) மிகவும் படைத்தான். 7. “குணநாமாகரோ மஹாத்” 8. “குணநாமயுதைகமம்ஸம்” 9. “யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக” L “ஈநிலவண்புகழ்” 10. “ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்ருதோததி:” 11. “அகில ஹேய ப்ரத்யநீக” 12. “அபரிமிதகுணகூணௌகமஹார்ணவ” 13. “வ்ரஷா யுதைர்யஸ்ய குண நஸக்யா:” என்று க்ருஷ்ணகுணங்களுக்கு எல்லை காணுதல், M “கண்ணபிரான் கற்றகல்வி” என்று க்ருஷ்ணன் தீம்புக்கு எல்லையுண்டாதல், 14. “அமர்யாத: க்ஷத்ரா:” என்று - ஸம்ஸாரிகள் அநாத்மகுணங்களுக்கு ஸங்க் யையுண்டாதல், திருநறையூரில் திருவிதிகளில் முத்துக்களுக்கு எண்ணுண்டாதல்

A திருவாய் 3-9-5, B திருவாய் 1-2-1, C கண்ணினுண் 8, D திருவாய் 2-10-11
E பெரியதிரு 3-4-10 F பெரியதிரு 9-8-1 G பெரியதிரு 1-1-7 H பெரியதிரு 6-10-6
I திருவாய் 9-5-9, J பெரியதிரு 7-4-4, K திருவாய் 8-10-3, L திருவாய் 1-2-10
M பெரியாய் திரு 2-9-1.

செய்யிலாய்த்துத் திருவாய்ப்பாடியில் பசுக்களுக்கு எண்ணுண்டாவது. A [கழி ஆருங்கனசங்கப்] கார்ப்பிணிகளைப்போலே. A [கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி] பெரிய திருநாளில் ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே. A [வழியாரமுத்தின்று] சிலதார்ப்பிகர் மருஷ்யர்க்கு ஸஞ்சரிக்கைக்குறுப்பாகக் குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவுமாகக்கண்டு வைப்பார்களானால், இவை வழிபோகவொண்ணாதபடி முத்தாலே நிரப்பிவைக்கும். (ஆற்றப்படைத்தான் மகனே) ஸ்ரீநந்தக்கோபர்க்கு ஸம்பத்து ஸ்வயமார்ஜிதமாகையாலே தான்றோன்றியாயிருக்கும்; இவர் பிறந்து படைத்ததாகையாலே அடியுடைய ஐஸ்வர்யம். 1. “பதிம் விஸ்வஸ்ய” என்கிற ஐஸ்வர்யத்திற் காட்டிலும் ஸ்ரீநந்தக்கோபருடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்தவனே! பரம்பதம்போலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் ஸ்வதஸ்ஸித்துமன்றே. கோபருவமும், கோபாலத்வமும் B நந்தன்பெற்ற ஆறையனுக்கல்லது வித்தியாதே.

(மகனே அறிவுறும்) உன் ஐஸ்வர்யமிருந்தபடியாலே எங்களை நினைக்கைக்கு விரகில்லை; ஐஸ்வர்யச்செருக்காலே ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டதில்லையென்கிலும் உன் பிறவியை புத்தியுண்ணி எங்களுக்காக உணராய். உனக்கும் எங்களுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேபெறில்பெறுமத்தனையென்று “உன்றன்னைப்பிறவிபெறுந்தனை” (28) என்றருளிச்செய்தாளிறே. (மகனே அறிவுறும்) பரம்பதத்திலே வந்தோமோ? வலிஷ்டாதிக்கள் நியமிக்கும் வாசலிலே வந்தோமோ? (அறிவுறும்) இவனுக்கு உணர்த்தியுண்டானாலும் பூலத்தில் விளம்பும்மில்லை, வ்யபிசாரமுமில்லை என்றிருக்கிறார்கள். அறிவியாதபோதினே இத்தலைக்கு இழவும் வ்யஸநமும். அறிவித்தால் கார்யஞ்செய்யாதபோது இழவும் அவத்யமும் அவனதாமித்தனையினே. அறிவுடையார் கார்யம் ஒருபரமசேதநன் கையதிறே. (அறிவுறும்) ஸர்வஜ்ஞனையும் உணர்த்த வேண்டும்படியினே உள்ளஞ்செல்லுகிறபடி. கைப்பட்டபெண்களைச் சரக்கிலே வாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்படுத்துகைக்காக உண்டான உபாயாந்யபரதையாலே எழுப்புகிறார்கள்.

“வாங்கக் குடம்நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் (3) ஊர்க்காகவில்லையோ? நாம் பிறந்து படைத்தோமாகச் சொன்னார்கள். இதொரு ஏற்றமோ” என்று பேசாதேகிடந்தான்; இனி அவ்வருகில்லை என்னும்படியான உத்கர்ஷங்களைச் சொல்லி எழுப்புகிறார்கள்—(ஊற்றமுடையாய்)ப்ரமாணதூர்ட்யத்தால்வந்தப்ரமேயத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. புருஷபுத்தியுப்பரபுவங்களானவற்றாலன்றிக்கே, அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்த்தோஷமான வேதுத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே த்ருட்யப்ரமாணவித்துனாயிருக்கை. அப்ரமாணமென்னுதல், அநுமானப்ரமாணமென்னுதல் செய்யவொண்ணாது; வசநாபாஸங்களாலும் உக்த்யாபாஸங்களாலும் அழிக்கவொண்ணாதிருக்கை. 2. “ஸர்வே வேதா யத்பத்யமாநந்தி” 3. “ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் புவந்தி” 4. “நதா:ஸ்ம வசஸாம் ப்ரதிஷ்டா” 5. “வசஸாம் வாச்ய முத்தம்” 6. “நாராயணபரா வேதா:” C “உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்” D “வேதமுதல்வன்” E “நான்மறைகள்தேடியோடுஞ்செல்வன்;”

A பெரியதிரு 6-9-2, B பெரிய திரு 5-5-3, C திருவாய் 1-1-7, D திருவாய் 3-5-3, E பெரிய திரு 4-8-3.

A “நம்முடைநாயகனே” என்று யசோதைப்பிராட்டி சீராட்டுகிற க்ருஷ்ணனிறே. (பெரியாய்) அந்த ப்ரமாணங்களெல்லாம் சொன்னாலும் தன்னுடைய அவதி, காணவொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்டிருக்கிறவனே! 1. “யதோ வாசோ நிவர்த தந்தே அப்ரப்ய மநஸா ஸஹ” என்றும், 2. “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்” என்றும், 2. “அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்” என்றும் ப்ரமாணங்களுக்கு இவ்வளவென்ன வொண்ணாதபடியிருக்கை.

(உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற) மேன்மைக்கு எல்லேகாணவொண்ணாதபடி இருக்குமென்று ஒலிப்புறத்திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, எத்தனையேனும் தண்ணிய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபேக்ஷாவிஷயமான லோகத்திலே அஜஹத் ஸ்வபூவ னுய்க்கொண்டு ஸாதூபரித்ராணத்துக்காக, 3. “ஸம்புவாமி” என்று சொன்ன படியே அவதரித்து எல்லாருங்கர்ணலாம்படி 4. “ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்குத” னுன வனே! (தோற்றமாய்) 5. “ஆவிர்பூதம்” என்கிறபடியே (சுடரே) அல்லாதார் கர் மாநுஞ்ஞைமாகப் பிறக்கையாலே, பிறக்கப் பிறக்க மழுங்குவர்கள் ஸம்ஸாரிகள்; அவனுக்கு அநுக்ரஹ கார்யமாகையாலே, பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமிகாநிற்கும். ஜநம ஸம்பந்தத்தாலே கரையேறுகையன்றிக்கே, சாணையிலிட்ட மாணிக்கம்போலே அதுயுஜ்வலமாகை. 6. “ஸ உ ஸ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாத:” 7. “மாநுஷீம் தநுமாஸ்ரிதம் பரம் பூவமஜாநந்த:” என்னும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ் சொல்லுகிறது. B “பாவுதொல்சர்க்கண்ணு என்பரஞ்சுடரே” என்னக்கடவதிறே.

அன்றிக்கே, (ஊற்றமுடையாய்) மஹாராஜர் 8. “வத்யதாம்” என்றால் 9. “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்றும், C தாமரையாள் சிதகுரைத்தாலும் C “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்றும் — ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ப்ரதி ஜ்ஞையை, 10. “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்” என்கிறபடியே — தன்னையும் தன்விபூதியையும் அழியமாறியும் விடாதே நின்று தலைக்கட்டுகைக்கிடான ஆதரத்தோடே நிற்கும் ஊற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (பெரியாய்) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாஞ்செய்தாலும் ஒன்றுஞ்செய்யப் பெற்றிலோமென்றிருக்கையும், அதுதான் தன் பேரையிருக்கையும், செய்யுமென்று தன் பெருமைக்கிடாயிருக்கையும், விரோதித்த மஹாராஜர்தாமுங்கூட 11. “கிமத்ர சித்ரம்” என்று கொண்டாடும் யடியான பெருமை; விலக்குமளவன்றிக்கேயொழிந்தால் பின்னேக்கொண்டாடு மித்தனையிறே. (உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற) கீழ்ச்சொன்ன ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதம் உலகிலே ப்ரஸித்தமாய்ப்படி நிற்கை. துர்யோதநன், ஸிஸுபாலன், உதுங்கன், இவர்களுட்படச்சொல்லும்படி, லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாய்ப்படியிருக்கை; ‘களவு, கண்டாய் கட்டுண்டாய்’ என்பது, ‘வ்ருஷளபோஜநம் பண்ணினாய்’ என்று இகழ்வது, ‘துர்யோதநாதிக்கைப் பொடிபடுத்தினாய், அர்ஜுநாதிக்கை நாழ்வித்தாய்’ என்னும்படி ப்ரஸித்தமிறே. (சுடரே) ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரி

A பெரியாய் திரு 1-5-3, B திருவாய் 3-2-8, C பெரியாய் திரு 4-9-2.

யத்தால் வந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யம். A “இன்னார் தூதனெனதின்றான்”. (நின்றசுடரே)
B “ஐவர்க்கருள்செய்துநின்று பார்மல்கு சேனை அனித்த பரஞ்சுடர்”
என்கைகடவதிறே.

(துயிலெழாய்) நீ இப்போது எழுந்திராமையாலே நீ பிறந்து படைத்த
ஸம்பத்தும் நீ ஆர்ஜித்த குணங்களும் மழுங்கக்கிடாய் புகுகிறது; நீ அவை
ஸம்பாதிக்கப் பட்ட அருமை அறிவுதியே? அவை நிறம்பெறும்படி
திருப்பன் னியுணர்ந்தருளாய்.

“ஆகிறது, நாமெழுந்திருக்கிறோம், நீங்கள் வந்தபடி சொல்லுங்கோள்”
என்ன; தாங்கள் வந்த செயலறுதியிருந்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாகச்
சொல்லுகிறார்கள் — (மாற்றருனக்கு) உனக்கு ஸத்ருக்களானவர்கள் உன்
மிடுக்குக்குத் தோற்று, போக்கடியில்லாமையாலே வந்துவிழுமாபோலே. (மாற்ற
ருனக்கு) ஸத்ருக்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்: ஸர்வ
ஜ்ஞனாலுங்கூட நோக்கவொண்ணாதபடி அநாதிகாலம் கைகழிந்தபடி சொல்லு
கிறது. 1. “நாஸ்திக: புரா” C “யானேயென்றனதே என்றிருந்தேன்.” (மாற்ற
ருனக்கு) ‘நாராயணனாகையாலே ஸம்பந்தம் எல்லாரோடும் ஒத்திருக்க, சேஷ
மாயிருக்கிற ஆத்மாக்களிலே சில ஸத்ருக்களுண்டோ?’ என்னில்; ப்ராதிக்கூல்ய
பரம்பரைகள் பண்ணி இடக்கைப்புரி முருக்கி விரோதித்துப் போருமவர்களை,
2. “தாநஹம் த்விஷத:” என்பது, ‘என்னுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பண்ணுதார்
எனக்கு த்ரோஹிகள்’ என்பது, பாக்யவத த்வேஷம் பண்ணுவாரை த்விஷத்
துக்களென்பது, அவர்களை நிந்தைபண்ணுவாரைப் பொறேனென்பதாகாதின்றானிறே.
(மாற்றார்) எங்கனையறியாயோ? நாங்கள் வருமவர்களோ? ஹிரண்யராவணாதி
களாகவும் வந்தோம் நாங்களன்றோ. (வலி தொலைந்து) வலிதொலைகையாவது
3. “ந நமேயம்” என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை தவிர்கை. (உன்வாசற்கண்) மிடுக்கு
அழிந்து எளிமைபட்டு 4. “கூச்சு” என்றவிடத்திலும் அங்குப் புகுராதே தன்
கொட்டிலேறப் போனானிறே ராவணன். அப்படியன்றிக்கே, (உன்வாசற்கண்)
ஆற்றுவதுவந்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் விடவேண்டுமபடி பிராட்டி பக்கலிலே அபரா
தத்தைப் பண்ணி, 5. “தீரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய” என்னும்படி அலமந்து
5. “ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த:” என்னும்படி ஓரிடத்தில் புகலற்று, 5. “தமேவ
ஸரணம் க்ருத:” என்று — பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்த காகம்போலே.
உன்வாசலிலே வந்து உன்காற்கீழ் விழுந்தோம். அம்புக்குத்தோற்றாரோபாதி
நாங்களும் குணங்களுக்குத் தோற்று வந்தோம். (ஆற்றுவதுவந்து) அம்புபிடி
தள்ளத்தள்ள வருவாரைப்போலே ஸௌந்தர்ய குண ப்ரஸாத்க்ருதைகளாய்
வந்தோம். அம்பு நற்கொலையாகக் கொல்லும்; குணம் உயிர்க்கொலையாகக்
கொல்லும்; D “வல்வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்கள்”.

A பெரியதிரு 2-2-3. B திருவாய் 3-5-7. C திருவாய் 2-9-9. D திருவாய் 8-1-8.

(யாம்வந்தோம்) ஸத்ருக்கள் துரபிமாநத்தாலே 1. “ந நமேயம்” என்றிருக்குமாபோலே, 2. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம்” என்றிருக்கும் நாங்கள் எங்கள் செல்லாமையாலே வந்தோமித்தனை. ஸ்வரூபஜ்ஞானம் வரவொட்டாது; ஆற்றமை இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாது. (போற்றி) தோற்றர் “போற்றி” என்னுமித்தனையிறே, போற்றுகையாவது. A “செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. அல்லாதார் பாடுவது தந்தாம் ப்ரயோஜனத்துக்காகவிறே. நாங்கள் உன் ஸம்ருத்தியை ஆஸாஸிக்கும்படியன்றே வந்தது. (புகழ்ந்து) 3. “ஸத்ரோ: ப்ரக்ஷயாதவீர்யஸ்ய” என்று மாற்றரும் தங்களைத் தோற்பித்த வீர்யத்தைச் சொல்லிப் புகழ்வார்கள்; இவர்களும் தங்களை நலிந்த நலிவைச்சொல்லிப் புகழுமித்தனையிறே. எங்களைத் தோற்பித்த குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து; B “அழித்தாயுன்திருவடியால்” C “நின்றன்னால் நலிவே படுவோம்” என்று வருகையிறே உள்ளது. (போற்றி—புகழ்ந்து—வந்தோம்) பெரியாழ்வாரைப்போலேயும் வந்தோம்; அல்லாதாரைப்போலேயும் வந்தோம்; நாங்கள் செய்வதெல்லாஞ் செய்தோம்; நீ பெறிலும் பெறு, இழக்கிலும்இழ. 21.

ஈராயிரப்படி—இருபத்தோராம் பாட்டு

அவ:— இருபத்தோராம் பாட்டு. கீழ், கண்டாரை எல்லாம் எழுப்பிப்பட்ட வ்யஸனம் தீர அவன்தன்னையே எழுப்புகிறார்கள். நப்பின்னைப்பிராட்டி “நான் உங்களிலே ஒருத்தியன்றே? நாமெல்லாரும் க்ருஷ்ணனை அர்த்தித்க்கக் கடவோம்” என்ன எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா:— (ஏற்ற கலங்கள் இத்யாதி) கலங்களிடுவார் தாழ்வே; இட்ட கலங்களெல்லாம் நிரம்பி எதிர்பொங்கி வழிந்து வெள்ளமிடும். (மாற்றாதே) கலமிடுவாரில்லையென்றால் அத்தால் தவிராது. முலையில் கடுப்பு போகாது. (வள்ளல்) அபேகைக்கால் கொடுக்கும் அவனைப் போலே, அவையும் அபேகைத்ததற்காகச் செய்ததென்கை. (பெரும் பசுக்கள்) ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயனைப் போலேயிருக்கை. க்ருஷ்ண ஸ்பர்ஸத்தாலே வளர்ந்து, அவன் ஏழு வயஸ்ஸிலே பதினாறு வயஸ்ஸு குமாரனென்னும்படியிருக்குமாபோலேயிருக்கும். (ஆற்றப் படைத்தான்) மிகவும் படைக்கை. D “கழியாரும் கனசங்கம்” என்று. திருநறையூரில் முத்தை எண்ணிலும் எண்ணப்போகாது. D [கழியாரும் கனசங்கம்] கர்ப்பக்ஷேதம். பெரிய திருநாளுக்கு வருமாபோலே. D [வழியார்] தார்மிகர் இம்முத்தை வழித்துறைபடக் குவிக்க, வழியை மலையாக்குவிக்கும். (ஆற்றப்படைத்தான் மகனே) அவர் ஆர்ஜித்துப் படைக்க. இவன் பிறந்து படைத்த ஸம்பத்து. பரம்பதும் போலே தான்தோன்றியன்று. (அறிவுறும்) ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் உணர்த்த

வேண்டும்படி; உள்ளுச் செல்லுகிறபடி, (ஊற்றம்) த்ருடதரப்ரமாணஸித்துதன். (பெரியாய்) அவைதனக்கும் 1 “அப்ராப்ய மஸா ஸஹ” 2. “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்” என்று சொல்லுகிறபடியிருக்கை.

(தோற்றமாய்) இப்படி பெரியனாயிருந்துவைத்து, இதரஸஜாதீயனாய் அவதரித்தபடி. (சுடரே) மனுஷ்யத்வே பரத்வம். (ஊற்றம்) மஹாராஜர், பிராட்டி முதலானவர்கள் விடவெண்ணினாலும் விடாத ஊற்றம். (பெரியாய்) தன்பேறு. (உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற) துர்யோதனாதிசுருளாளிட்டார்க்குப் பாண்டுவ பகஷ்பாதி என்னும்படியிருக்கை. (சுடரே துயிலெழாய்) இப்போது உணராமை யாலே* (மாற்றிரித்யாதி) நாங்கள் வருமவர்களோ? (வலிதொலைந்து) 3. “ந நமேயம் து கஸ்யசித்” என்கை தவிர்ந்து அம்புக்குத் தோற்றரோபாதி குணத்துக்குத் தோற்றேம்; அவர்களுக்கு முடிந்து பிழைக்கலாம். 4. “ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி”.

(ஆற்றுவந்து) A “ஆள்பார்த்துழி தருவாய்” என்று நீ வரக்கடவையா யிருக்கிற நாங்கள் வந்து. (உன்னடிபணியுமாபோலே) வணக்கம் ஸ்வரூபத்துக்கு என்றிருக்கை. (போற்றியாய்) தோற்றார் அவனைப் புகழுமத்தனை. அபுலைகளை வெல்லுகையும் ஒரு பணியோ? (புகழ்ந்து) படுத்தினபாடும், வென்று கொண்ட படியும் சொல்லிக் கிட்டினார்க்குப் பல்லாண்டு பாடுகை ஸ்வரூபமாயிற்று. 21.

நாலாயிரப்படி — இருபத்தோராம் பாட்டு

அவ:— கீழே, கண்டாரையெல்லாம் எழுப்பிப்பட்ட வ்யஸனம் தீர அவன் தன்னையே எழுப்புகிறார்கள். நப்பின்னைப்பிராட்டி “நான் உங்களிலே ஒருத்தி யன்றோ? நாமெல்லாரும் கூடி க்ருஷ்ணனை அர்த்தித்க்க வாருங்கோள்” என்ன, அவனை எழுப்புகிறார்கள். ‘உகவாதார் வீரத்துக்குத் தோற்றுவுருமாபோலே உகந்த நாங்கள் உன் நீர்மைக்குத் தோற்று வந்தோம்’ என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (ஏற்றகலங்கள் எதிர் பொங்கி மீதளிப்ப) (ஏற்றகலம்) கலமிடாதார் தாழ்வே. இட்ட இட்ட கலங்களெல்லாம் நிறைக்கும். அவையும் க்ருஷ்ணன்படியா யிருக்கும். 5. “உதாரா:” 6. “ஸ ஸர்வாந்” ஏலாத கலங்கள் நிறம்பாதொழிகிறது பாலின் குறைவன்றே; அர்த்தியாதார் குறையுறே. ஸ்விகாரம் வேண்டுவது. (கலங்கள்) ‘சிறியது பெரியது’ என்கிற நியமமில்லை. கடலை மடுக்கிலும் நிறப்பும்; அவன் குணத்தோபாதி பரப்புண்டாகிலும் நிறப்பும். (மாற்றாதே பால்சொரியும்) ‘கலமிடுவாரில்லை’ என்றால் தான் தவிராது, முலைக்கடுப்பு போந்தனையும் நின்று பால் சொரியும். (வள்ளல்) அபேகையால் கொடுக்குமவனைப்போலே இவையும் அபேகைத் ததுக்காகச் செய்ததென்கை. அர்த்தித்க்கை உபாயமாகாதோ? என்னில், ரக்ஷணம் அவனுக்கு ஸ்வரூபமானவோபாதி, ஸ்வரூபத்தில் புகலாமிதே. ‘அர்த்தித்வம் நித்ய மாகவேணுமோ?’ என்னில்: முக்தனாலும் வேணும். இல்லையாகில் அது ப்ராப்ய

* ‘அக்குணங்களெல்லாம் இழக்கப்புகா நின்றாய்’ என்பது விடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

மாகமாட்டாதென்கை. ஸம்ஸாரபோகமும் ஸாவதியாகையாலே அர்த்தித்வம் ஓரளவிலே பர்யவஸிக்கும். அங்கு நித்யமாகையால் உள்ளதனையும் வேணும். A “அகல்கில்லே னிறையும்” B “மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” க்ருஷ்ணனைப்போலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் கட்டவும் விடவுமாம்படி பர்யமாயிருக்கும். (பெரும் பசுக்கள்) ஸ்ரீ ருத்ருஞ்ஜயினைப்போலேயிருக்கை. க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸத்தாலே வளர்ந்து அவன் ஏழுவயஸ்ஸிலே பதினாறுவயஸ்ஸு குமாரனென்னும்படியிருக்குமாபோலே இருக்கும்.

(ஆற்றப்படத்தான்) மிகவும் படைக்கை. C “கழியாரும் கனசங்கம்” என்றும் திருநறையூரில் முத்தெண்ணிலும் எண்ணப்போகாது, C [கழியாரும் கனசங்கம்] க்யூர்ட்பிணிகளைப்போலே. C [கலந்தெங்கும் றிறைந்தேறி] பெரிப திருநாளுக்கு வருமா போலே. C [வழியார்] தூர்மிகர் வழித்துறைப்புறபடக்குவிக்க, வழியை மலையாக்கு விக்கும். (படைத்தான் மகனே) அவர் ஆர்ஜித்துப்படைக்க, இவன் பிறந்து படைத்த ஸம்பத்து. 1 “பதிம் விற்வஸ்ய” இத்யாதிசுளிலுங்காட்டில், ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஸம்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்தஏற்றம். பரமபதும் பேலேயும் நாராயணத்வம் போலேயும் தான்தோன்றியன்று. (அறிவுறாய்) ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் உணர்த்த வேண்டும்படியிறே உன்னுச்செல்லுகிற பராக்கு. (ஊற்றமுடையாய்) த்ருடபுரமாணஸித்தான். D “நம் முடைநாயகனே”. (பெரியாய்) அவை தனைக்கு 2. “அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்றும், 3. “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிருக்கை.

(தோற்றமாய்) இப்படி பெரியனாயிருந்துவைத்து, இதரஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தபடி. (சுடர்) மநுஷ்யத்வேபரத்வம். (ஊற்றம்) பிராட்டி மஹாராஜருள்ளிட டார் விடவேணுமென்னிலும் ஆஸ்ரிதரை விடாத ஏற்றம். (பெரியாய்) தன்பேரையிருக்கை; எல்லாம் செய்தாலும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்கை. (உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற) ஸிஸுபாலன் தூர்யோதனன் உள்ளிட்ட டாரில் இவனுக்குப் பாண்டுவர்கள் பக்கலிலே பக்ஷபாதமுண்டென்று தோற்ற விருக்கை. (சுடரே துயிலெழாய்) இப்போது உணராவையாலே அக்குணங்களைல்லா மிழக்கப்புகாநின்றாய் என்கிறார்கள். (மாற்றார்) நாங்கள் வருமவர்களோ? பண்டு ஹிரண்ய ராவணாதிசுளாய் வந்தோம் நாங்களன்றோ? என்கை. (வலிதொலந்து) 4. “ந நமேயம் து கஸ்யசித்” என்கை தவிர்ந்து. அம்புக்குத் தோற்றரோபாதி குணத்துக்குத் தோற்றுவந்தோம். அவர்களுக்கு முடிந்து பிழைக்கலாம். உன் குணத்துக்குத் தோற்றார்க்குப் பிழைக்க விரகுண்டோ? 5. “ஸத்யேத லோகாந் ஐயதி”.

(வந்து) E “ஆள்பார்த்துழிதருவாய்” என்று நீ வரக்கடவையாயிருக்கை. (அடிபணியுமாபோலே) வணக்கம் ஸ்வரூபத்துக்கென்றிராதே, ஆற்றமைக்கென்றிருக்கை. (போற்றி யாம் வந்தோம்) தோற்றார் பண்புகழுமித்தனை. அபுலைகளை வெல்லுகையும் ஒரு பணியோ? (போற்றி யாம் வந்தோம்) பெரியாழ்வாரைப்போலே யன்றோ நாங்கள் வந்தது என்கை. ‘தம்மைப்பேணுதே அத்தலையைப் பேணுவர் அவர்; நாங்களும் எங்களைப்பேணுதே உன்வாசலிலே வந்தோம் என்கை. (புகழ்ந்து) தீ எங்களைப் படுத்தினபாடும், வென்று கொண்டபடியும் சொல்லிக்கிட்டினால் திருப் பல்லாண்டுபாடுகை ஸ்வரூபமாய்விட்டது.

21.

A திருவாய் 6-10-10, B திருவாய் 9-3-4, C பெரியதிரு 6-9-2, D பெரியாழ்திரு 1-5-3
E நான் திருவ 60.

ஸ்வாபதேச வ்யாக்யாநம் — இருபத்தோராம் பாட்டு

அவ :— (ஏற்ற இத்யாதி) இப்பாட்டில் — நப்பின்னைப்பிராட்டி, “பேற்றில் வந்தால் நானும் உங்களில் ஒருத்தியன்றோ? நாமெல்லாரும் கூடி க்ருஷ்ணனை எழுப்புவோம், வாருங்கோஸ்” என்ன; அவன் சூணத்துக்குத் தோற்றார் தோற்றபடி சொல்லி எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா :— (ஏற்ற கலங்கள்) உபதேசரபாத்ரபூதரான ஸிஷ்யர்கள். (எதிர் பொங்கி மீதளிப்ப) ஆசார்யோபதேசஸுத்தாலே பரிபூர்ணஜ்ஞாநரான ஸிஷ்யர்களுக்கு, ஆசார்யனுக்கும் யுக்த்யுபதேசம் பண்ணும்படி ஜ்ஞாநமானது பொங்கி வழியும்படியாக. (மாற்றாதே) மாருமல். (பால்சொரியும்) பால்போலே போக்யமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசஸியாநிற்குமவர்களாய். (வள்ளல்) ஸிஷ்ய விதேயர்களுமாய். (பெரும்பசுக்கள்) பசுவத்சூனாநுபவத்தாலே பரிபுஷ்டரான ஸிஷ்யர்களை. (ஆற்றப்படத்தான்மகனே) அஸங்க்யாதமாக ஆர்ஜித்துப் படைத்த ஆசார்யனுக்குப் புத்ரவத் விதேயனானவனே! (அறிவுறும்) நீ ப்ரபோதத்தை அடையவேணும். (ஊற்றமுடையாய்) த்ருட்ப்ரமாணஸித்தானே! ஆஸ்திபக்ஷபாதமுடையவனே! (பெரியாய்) அபரிச்சிந்த ஸ்வரூபரூபகூண விபூதிகளை யுடையவனே! (உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே) இந்த லோகத்தில் சக்ஷுர்விஷயமாம்படி அவதரித்தவனாய், சிரகாலமிருந்து தேஜிஷ்டுனானவனே! 1. “ஸ உ ஸ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:” என்னக்கடவதிறே. ஆஸ்ரித பக்ஷ பாதம் லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படி நின்று தேஜிஷ்டுனானவனே! என்றுமாம். (துயிலெழாய்) நீ படுக்கையில்நின்றும் எழுந்திருக்கவேணும். ரக்ஷணம் ப்ரஸக்த மாயிருக்க, ரக்ஷணசிந்தை பண்ணக்கடவதோ? என்று தாத்பர்யம்.

‘நீங்கள் ரக்ஷயபூதராய் வந்திகோளோ, நான் எழுந்திருக்கைக்கு?’ என்ன,—(மாற்றார் இத்யாதி) லௌகிகஸத்ருக்களடைய உன்னுடைய மிடுக்குக்குத் தங்கள்வலி மாண்டு உன் திருவாசலிலே பழைய ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, நீ போவென்றாலும் முன்புத்தை எளிவரவை நினைத்துப் பொறுக்கமாட்டாதே உன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமாபோலே, நாங்களும் உன்னுடைய நிருபாதிசு லேஷித்வத்துக்குத் தோற்று, தேஹாத்மாபிமாநத்தையும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் அந்யஸேஷத்வத்தையும் ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்களையும் ப்ருத்தூக்கள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தையும் உபாயாந்தரோபேயாந்தரங்களையும் விட்டு இவற்றை நீ கொடுத்தாலும் பழைய து:க்கத்தை நினைத்து “வேண்டோம்” என்று உன் திருவாசலிலே வந்து நீயே ஸமஸ்தவித, ப்ராப்யங்களும் ப்ராபகங்களுமென்று உன் திருவடிகளை ஸ்துதித்து மங்குளாஸாஸநம் பண்ணி வந்து ஆஸ்ரயித்தோம்.

இருபத்திரண்டாம் பாட்டு

அங்கண்மா ஞாலத் தரச ரமீமான
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட் டிற்கீழே
சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்
கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே
செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ
திங்களு மாதித் தியனு மெழுந்தாற்போல்
அங்க ணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்
எங்கள்மேற் சரப மிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— அம் கண் மர ஞாலத்து அரசர் — அழகியதாய், இடமுடையதாய், பெரிதாயுள்ள பூமியில் (ஆண்டு வரும்) அரசர்கள், அபிமான பங்கமாய் வந்து — (தங்களுடைய) அஹங்காரம் குலைந்து வந்து, நின் பள்ளிக் கட்டில் கீழே — உன் சிங்காசனத்தின் கீழே, சங்கம் இருப்பார்போல் — திரளாகக் கூடி இருப்பதைப்போல், வந்து — (நாங்களும் நீயிருக்குமிடம்) வந்து, தலைப்பெய்தோம் — அணுகினோம்; கிங்கிணி வாய்ச்செய்த — கிங்கினியின் வாய்போலே பாதிமலர்ந்த, தாமரை பூ போலே — தாமரைப் பூவைப்போலே, செங் கண் — சிவந்திருக்கும் திருக்கண்கள், சிறுச்சிறிதே — சிறிது சிறிதாக, எம்மேல் விழியாவோ — (அடியாரான) எங்கள்மேல் விழிக்கமாட்டாவோ? திங்களும் ஆதித்தியனும் — சந்திரனும் ஸூரியனும், எழுந்தால் போல் — உதித்தார் போல், அம் கண் இரண்டும் கொண்டு — அழகிய கண்கள் இரண்டாலும், எங்கள்மேல் நோக்குதியேல் — எங்களைக் கடைசித்தருள்வாயாகில், எங்கள் மேல் சரபம் — எங்களிடமுள்ள துக்கம், இழிந்து — அழிந்துவிடும்.

முவாயிரப்படி — இருபத்திரண்டாம் பாட்டு

அவ:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. a கீழ்ப்பாட்டில் தங்களுடைய அபிமானநலனியதையைச் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் — அநநயார்ஹஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— b (அங்கண்) o அழகிய இடம். ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன் பேராகோப கரணங்களோடு அநுபூவிக்லாயிருக்கை. பிபிலிகைக்கும் தன் பேராகோப

பெ. அ. இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. (அங்கண் இத்யாதி) a “மாற்றருனக்கு வலி தொலைந்து” என்றத்தையும், “நின்பள்ளிக்கட்டிற்கீழே சங்கமிருப்பார் போல்” என்ற இப்பாட்டில் பாசுரத்தையும் கடைசித்து அவதாரிகையிடுகிறார் (கீழ்ப்பாட்டில் இத்யாதி)

சி. அ. இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அங்கண்) b, c அம் — அழகு; கண் — இடம்;

கரணங்களோடே அநுபூவிக்கலாயிருக்கை. d (மாஞாலத்து அரசர்) n மஹா ப்ருதிவியில் ராஜாக்கள். i “இப்பரப்பெல்லாம் என்னது” என்று அபிமாநம் பண்ணுகை. g A “யாவையும் யாவருந் தானும் அமைவுடை டு நாரணன்” என்கிறத்தைப் டு₃ பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனைப்போலே அநுகரிக்கிறபடி. h (அபிமான h₃ பங்கமாய் வந்து) அபிமாநஸூநியராய் வந்து. ராஜ்யங்களை யிழந்து i எளிவரவுபட்டு வந்து. (நின் j பள்ளிக்கட்டிற் j₂ கீழே) k அந்த ராஜ்யங்களைக் கொடுத்துப் போங்கோளென்றாலும், பழைய எளிவரவை நினைத்து அவை வேண்டா என்று, உன் ஸிம்ஹாஸனத்தின்கீழே. l (சங்கமிருப்பார்போல்) திரளவிருந்து m அனுகோலக்கமாக இருக்குமவர்களைப்போலே. n அவர்கள் போக்கற்றுப் புகுந்தார்கள்; இவர்கள் கைங்கர்யத்துக்குப் புகுந்தார்கள். 1. “சூனைர்தாஸ்யமுபாகுத:” என்று — இளையபெருமானைப்போல இவர்களையும் க்ருஷ்ணசூணம் தோற்றித்து, அடிமையிலே மூட்டிற்று. o (வந்து o₂ தலைப்பெய்

பெ. அ. b, d, h, f, இப்படி “அங்கண்மாஞாலத்து” என்று அரசரை விசேஷித்ததுக்கு “அபிமாநபங்கமாய்” என்றதைக் கடைசித்து பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்பரப்படி இத்யாதி) f ஞாலத்தில் அழகுக்கும் பரப்புக்கும் ஆசைப்பட்டே தங்களதென்று அபிமாநித்தார்களென்று கருத்து. g ராஜாக்கள் பூபதிகளென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்க அவர்கள் பூமியைத் தங்களதென்றிருக்கை அபிமானமாகவேனுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (யாவையும் இத்யாதி) g₂ “நாரணன் என்கிறத்தை” என்றது - A யாவையும் யாவரும் தானாயிருக்கிற நாராயணனாகையென்றபடி. g₃ “பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போலே அநுகரிக்கிறபடி” என்றது—இம்மாஞாலமெல்லாம் நாங்களே என்றிருக்கை என்றபடி. i எளிவரவு - தைந்யம். j₂, k “கீழ்” என்று இவ்வளவைச்சொல்லாமல், “கீழே” என்ற ஏகாரத்தாலே - கீழேதானேயிருப்பார். ராஜ்யத்துக்குப் போகாரென்று தோற்றுகையாலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அந்த இத்யாதி) j, m “அனுகோலக்கமாக” என்றது - அந்த ரங்குமான ஓலக்கமாக என்றபடி; இது “பள்ளிக்கட்டில்கீழ்” என்றத்தைக் கடைசித்து. n அரசர்கள் வரும்போது அபிமாநபங்கமாய்ப் போக்கற்றுவந்தார்களித்தனை; இவர்களைப் போலே சூணஜிதராய் அலப்பலாபுய்தோற்ற “வந்துதலைப்பெய்தோம்” என்னுமவர்களன்றே; ஆகையாலே, அவர்களை இவர்களுக்கு உபமாநமாகச் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் இத்யாதி) இவர்களை ஸௌந்தர்யம் அடிமையிலே மூட்டிற்றுகையாலே, வருகையிலமாத்ரம் த்ருஷ்டாந்தம் என்று கருத்து. o, p “வந்தோம்”

சி. அ. d, e மா — பரப்பு; ஞாலம்—பூமி, h₂ பங்கம்—பரிபூவம். g₃ “பெளண்ட்ரக வாஸுதேவன் என்கிற அஸுரன் க்ருஷ்ணனைப்போலே பூவிக்கவேனுமென்று மரத்தாலே சங்கு சக்கரம் தூரித்தான்” என்றபடி. j₂, k “கீழே” என்கிற அவதாரணத்தைப்பற்றி; அருளிச்செய்கிறார் (அந்த ராஜ்யங்களை இத்யாதி) m (அனுகோலக்கம்) அந்தரங்கு, ஓலக்கம். l சங்கம்—திரள். o₂ தலைப்பெய்தல்—கிட்டல்; o₂, p, q “தலைப்பெய்தோம்” என்றதுக்கு.

தோம்) p கீழ் எல்லாரையுமெழுப்பிப் பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் ஸப்யலமாம்படி வந்து கிட்டப்பெற்றோம். q அநாதிகாலம் இந்த ஸம்பந்தத்தை இழந்து போந்தநாங்கள், இன்று நிர்ஹேதுகமாகக் கிட்டப்பெற்றோம். q₁ 1. “மந்யே ப்ரப்தா: ஸ்ம தம் தே₃ஸம் பரத்யவாஜோ யமப்யுரவீத்” என்னுமாபோலே, ஒருபடி வந்து கிட்டப்பெறுவதே! என்கை. r 2. “வாநராணம் நராணம் ச கத்யமாஸீத் r₃ ஸமாக்யம:—ராமஸுக்யீவயோரைக்யம் தே₃வி r₃ ஏவம் ஸமஜாயத” என்று விஸத்ரு ஸமான இது ஸங்க்யதமாகப் பெறுவதே! s ஆக, இந்த ராஜாக்கள் தந்தாமுடைய அபிமாநங்களை விட்டும் க்ரமப்ரப்தமான ராஜ்யாதிகளை விட்டும் அம்புக்குத் தோற்று உன்கட்டிற்காலிலே படுகாடுகிடக்குமாபோலே, நாங்களும் எங்களுடைய ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தை விட்டும், வேறு உண்டான பேராகங்களையும் விட்டும், உன்னுடைய குணஜிதராய்க்கொண்டு வந்தோம். t அத்வா, அந்த ராஜாக்களைப்போலே, நாங்களும் அநாதிகாலம் பண்ணிப்போந்த தேஹாத்மாபிமாநத்தை விட்டு தேஹாத்பரணான ஆத்மாவின் பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்தோம் t₂ என்றுமாம்.

u (கிங்கினிவாய்ச்செய்த u₃ தாமரைப் பூப்போலே) v ஆதித்யனைக் கண்டால் அலரக்கடவ தாமரைப்பூப்போலே; எங்களாற்றமைக்கு அலரு

பெ அ. என்னுதே, “தஸிப்பெய்தோம்” என்று அலப்யலாபும்தோற்ற அருளிச்செய்ததுக்கு பூரவம் அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் இத்த்யாதி) q ஸ்வாபதே₃ஸாநுரோதே₃ந தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி இத்த்யாதி) r அக்யதமானது கடிக்கப்பெறுவதே! என்று ஈடு பாடு தோற்ற, மூன்றாம்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வாநராணம் இத்த்யாதி) r₂ 1. “ஸமாக்யம:” என்ற அநந்தரம், “என்று பிராட்டி கேட்க” என்று ஸேஷம். r₃ ஏவம் ஸமஜாயத—அந்த:புரகார்யத்துக்கு அந்நஹுனா நானும் இப்படி இங்கு வரும்படி அங்கு ஐக்யம் உண்டாய்த்தென்று திருவடி அநுஸந்தித்தார்போலே என்று கண்டு கொள்வது. s, t கீழ்ச்சொன்ன அந்யாபதே₃ஸஸ்வாபதே₃ஸங்களுக்குச் சேரத் தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்யாநிற்கொண்டு நிகழிக்கிறார் (ஆக இத்த்யாதி வாக்யத்யவயத்தாலே) t₂ ‘என்றுமாம்’ என்ற அநந்தரம், “என்று சொல்லிற்றய்த்து” என்று ஒரு பதம் அத்யாஹரித்துக்கொண்டு, “ஆக” என்றத்தை அந்வயித்துக் கொள்வது.

u, v கிங்கினியினுடைய—சிறுமணியினுடைய, வாய்போலே தன்வாயைச் செய்யாநிற்கும் தாமரையென்று ஸப்யதார்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனை

சி. அ. இரண்டு தாத்பர்யம். q₂, r கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வாபதே₃ஸத்திலே இப்படி அயோக்யதாநுஸத்தரீனம் பண்ணிக் கிட்டின பேருண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மந்யே ப்ரப்த தாஸஸம்) இத்த்யாதி வாக்யத்யவயத்தாலே. q₂ மந்யே—ஸங்கே. r₃ (ஏவம் ஸமஜாயத)—‘யோக்யதை இல்லாத நானும் வரும்படி என்று திருவடி சொன்னான்’ என்றபடி. s, t கீழ்ச்சொன்ன அந்யாபதே₃ஸ ஸ்வாபதே₃ஸங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இத்த்யாதி வாக்யத்யவயத்தாலே) t முன்னே 3. “குணைர்த்யாஸ்யமுபாத்யத:” என்றதுக்கு விவரணம் (அத்வா அந்த ராஜாக்களை இத்த்யாதி) அவதாரிகையிலே “அநந்யாஹஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது” என்றதுக்கு விவரணம் (அத்யவேத்யாதி) என்றுமாம். ப்ரயோஜநந்தர

மவையிறே இவை. w அர்த்தினைக்கண்டால் அலருமவையிறே இந்தத் தாமரைப்பூ. x (செங்கண்) y வாத்தல்யத்தாலே சிவந்திருக்கை. z உபமாநம் நேர் நில்லாமையாலே உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். d (சிறுச்சிறிதே) b ஒருநீர்ச்சாவியிலே வெள்ளமாகாமே ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க என்கை. c ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே பிடித்துக் காணவேனுமென்றுமாம். d (எம்மேல் d₂ விழியாவோ) e கோடையோடின பயிரிலே ஒரு பாட்டம் என்னுமாபோலே; f சாதகம் வர்ஷத்தாரையை ஆசைப்படுமாபோலே, “விழியாவோ?” என்று தங்கள் மனோரதம்.

g (திங்களும் இத்யாதி) h ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாமையும், அநுகூலர்க்குத் தண்ணளி மிக்கிருக்கையும்; அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகைக்கும் உன்னைப்பெருத விடாய் ஆறுகைக்கும் என்றுமாம். i 1. “ப்ரஸந்தநாதித்ய

பெ.அ. இத்யாதி) v, w, d “எம்மேல்” என்றதன் முந்தின அர்த்தத்துக்குச்சேர ஆற்றாமையே அலருகைக்கு ஹேதுவாக ஒரு தாத்தியம் அருளிச்செய்து, அதன் இரண்டாமர்த்தத்துக்குச் சேர, அர்த்தித்யம் அலருகைக்கு ஹேது என்று தாத்தியந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தித்யை இத்யாதி) p₂, x, y “தாமரைப்பூப்போலே” என்ற உபமாந்தால் சிவப்பு அர்த்தித்யமாயிருக்கவும், “செங்கண்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தியம் அருளிச்செய்கிறார் (லாத்தல்யத்தாலே இத்யாதி) z செந்தாமரைப்பூ இவன் கண்ணின் ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புக்கு நேர்நிற்கமாட்டாதபடியாலே, அர்த்தித்யமன்றென்று விசேஷிக்கிறார் என்று தாத்தியந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (உபமாநம் இத்யாதி) a, b, d “எம்மேல்” என்றதுக்கு ஆர்த்தைகள் என்னும் படித்துக்குச் சேர “சிறுச்சிறிதே” என்றதுக்குத் தாத்தியம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருநீர் இத்யாதி) b “ஒருநீர்ச்சாவியிலே” என்றது - ஒருநீரில்லாமையால் மிகவும் நொந்துபோன பயிரென்றபடி. d, e “எம்மேல்” என்றதுக்கு - ஆர்த்தைகளென்று ஸப்தார்த்தம் விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (கோடை இத்யாதி) d, f “எம்மேல்” என்றதுக்கு - ஆசைப்படுவரென்று தாத்தியந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (சாதகம் இத்யாதி) d₂, f “விழியாவோ” என்றது - கண்ணாந்து விழியாதோ என்றபடி.

சி.அ. பரர்க்கும் அந்யஸேஷர்க்கும் வாசி இல்லையிறே. x, y, z “செங்கண்” என்கிற இடத்தில் ‘செம்’ என்று சிவப்பும், அழகும். a, b, c “சிறுச்சிறிதே” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்தியம்; அதாவது - ஸாத்திக்க ஸாத்திக்க என்னுதல்; அன்றிக்கே நாங்கள் ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி ஸேவிக்கும்படி மெள்ள மெள்ள விழிக்கவேணும் என்னுதல். x, a, b, c, k “அங்கணிரண்டும் கொண்டு” என்று மேலே அருளிச்செய்கிறவர் “செங்கண் சிறுச்சிறிதே” என்கிறதென்? என்ன இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் - (ஒருநீர்ச்சாவி இத்யாதி வாக்யத்துவத்தாலே.) d₂, f விழியாவோ - “கண்ணனை எங்களைக் கடாக்கியாதோ” என்று மனோரதம். g இத்தால் உமக்குண்டான லாபமே தென்ன, உன்னுடைய விஸ்வலக்ஷத்தால் வந்த துக்கங்களெல்லாம் போமென்கிறார் என்று “திங்களும்” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை காண்க, g, h, i (திங்களும் இத்யாதி) (ப்ரஸந்தநாதித்ய வர்ச்சஸம்) என்று முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம். i அபூதோபமையாய், தாத்தியந்தரமாகவுமாம். i, j “ப்ரஸந்த” என்கையாலே தண்ணளி.

வர்ச்சஸம்” j தண்ணளியும் ப்ரதாபமும் கூடியிறே இருப்பது k (அங்கணி ரண்டுங்கொண்டு) l சந்த்ரஸுலர்யர்கள் கோபப்ரஸாதங்களுக்கு ஒப்பல்ல ரென்கை. m 1. “சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமமதீவ ப்ரியதர்ஸநம்” என்னக் கடவதிறே. n (இரண்டுங்கொண்டு) o முழுநோக்குப் பொறுக்குமளவானவாறே “இரண்டும்” என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கள்மேல்) உன் நோக்குப் பெருதே உருவின எங்கள்பக்கல். p (நோக்குதியேல்) q தங்களதலையால் கிட்டுவதொன் றன்றே. r (எங்கள்மேல் r₂ சாபமிழிந்து) s யாதநாஸரீரம்போலேயும், ஸாபோ பஹதரைப்போலேயும், விஸ்லேஷவ்யஸநமே படுகிற எங்கள் து₃க்கும்; s₂ அநுபுவித்தே விடவேண்டுகையாலே, “சாபம்” என்கிறது. t அன்றியே, விஷஹாரியானவன் பார்க்க விஷந் தீருமாபோலே, அவன் நோக்காலே ஸம்ஸாரமாகிற விஷந் தீரும்; ஆகையால், அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள் மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபம் இழியும் என்று அந்வயம். 22.

பெ. அ. k, l த்ருஷ்டாந்தபுலத்தால் கோபப்ரஸாதங்களில் அமகு எரித்தி₄த்திருக்கவும், “அம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு புராவம் அருளிச்செய்கிறார் (சந்த்ர ஸுலர்யர்கள் இத்யாதி) m உபமாநபுலத்தால் எரித்தி₄யாத அதிஸயத்துக்காக உபமேயத்துக்கு விசேஷணமிட்ட இடமுண்டோ? என்ன — அருளிச்செய்கிறார் (சந்த்ரகாந்தாநநம் இத்யாதி) “சந்த்ரநநம்” என்று சொல்லாமல், “காந்தாநநம்” என்று விசேஷித்தாற் போலே என்று கருத்து. a, n, o ஆர்த்தைகளான தங்கள்மேலே ஸாத்திக்கைக்கு “சிறுச்சிறிதே” என்று சொல்லிவைத்து “இரண்டுங்கொண்டு” என்று சொல்லக் கூடுமோ? என்ன — அருளிச்செய்கிறார் (முழுஇத்யாதி) q ‘தங்களதலையால்’ என்றது — முழுச்சொல்லாய், தங்களாலே என்றபடி. p இத்தால் — “நோக்குதியேல்” என்றவிடத்தில் சொன்ன தெளர்லப்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. r ‘இழிந்து’ என்ற அநந்தரம், “விடும்” என்று அப்யாஹரித்து, அந்வயம் கண்டு கொள்ளக்கடவர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி. அரித்த₂ நுருணமாக ப்ரதீகக்ரஹணம் பண்ணுகிறார் (எங்கள் இத்யாதி) s₂ (அநுபுவித்தே விடவேண்டுகையாலே) என்றது — அநுபுவித்தேவிடவேணுமென்கிறவர்கள் நினைவாலே என்றபடி. t ஸ்வாபதேஸநுருணமாகத் தாற்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே இத்யாதி) p, r₂ “நோக்குதியேல், இழியும்” என்ற பதவாஸநையாலே இவ்வரித்தம் எரித்தி₄க்குமென்று திருவுள்ளம். 22.

சி. அ. “ஆதித்யவர்ச்சஸம்” என்கையாலே ப்ரதாபம். k த்ருஷ்டாந்தம் ஸத்ருஸமல் லாமையாலே த்ரூஷ்டாந்திகத்தையே அருளிச்செய்கிறார் “அங்கணிரண்டு” என்று; அம் — அமகு. m த்ருஷ்டாந்தம் போராதென்றவிடமுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (சந்த்ரகாந்தாநநமித்யாதி) “சந்த்ர” என்று சொல்லியிருக்க “காந்தாநநம்” என் கையாலே போராதென்கிறது. r₂, s ‘பாபம்’ என்குதே “சாபம்” என்கிறதென்? என்ன (யாதநாஸரீரம் போலேயும் இத்யாதி) t ஸ்வாபதேஸத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே விஷஹாரி இத்யாதி) r₂ “சாபமிழிந்து” என்றது சாபமிழிந்துபோம் என்றபடி. 22.

ஆறுயிரப்படி - இருபத்திரண்டாம் பாட்டு

அவ :— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அங்கண்) “மாற்றருனக்கு வலி தொலைந்து” (21) என்று — போக்கற்று வந்தபடியிறே சொன்னார்கள்; இன்னமும் இவர்களாகவாயறியக்கடவோம் என்று கிடந்தான் க்ருஷ்ணன்; “இப்படியோ எங்களை நீ நினைத்திருக்கிறபடி? இங்குப் புகலன்றியெயொழிந்தாலும் வேறு போக்கில்லாதபடி அந்நாயர்களைகளுமாய் எங்களுக்கும் பிறர்க்குமாகாதபடியுமாய் வந்தோம்; இனி கடாக்கித்தருளவேணும்” என்கிறார்கள். 1. “பரித்யக்தா” 2. “த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தூராம்ஸ்ச” என்று — அநுகூலராயிருக்கச்செய்தேயும் இவர்களிலும் அண்ணியராக எண்ணியிருந்தபடியிதுவன்றே என்று, இவர்களும் அப்படியே ஆகக்கூடுமென்று, ராவணஸம்பந்தமுள்ளதடங்கலும் விட்டு, 1. “புவத்யக்தம்” என்று ஓரிடத்திலே எல்லாம் பெற்றுப் பலவாய்த் தண்ணியவற்றை நின்று தேடவேனுமோவென்று பொகட்டுப் போந்தேன்; தேவாரங்கீகாரம் பெற்றிலேனாகிலும் விட்டுப் போந்தவிடத்துக்கு ஆகாதபடி வந்தேன்” என்று விபீஷணன் விண்ணப்பஞ்செய்தாற்போலே, பிறந்த கத்துக்குமாகாதபடி வந்தோமென்று தங்களநாயர்ஹத்வந்தோற்ற விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்கள்.

வ்யா :— (அங்கண்மாஞாலத்தரசர்) இங்கு வந்தார் உன்னில் குறைந்தாருண்டோ? 3. “ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்” என்று நீயிருக்குமாயோலே, நாங்களும் 4. “ஈஸ்வரோஹம்” என்று தனித்தனியே இருக்குமவர்களன்றே; உன்னில் ஒருசுற்றுக் குறையநின்றவிடமுண்டோ? எங்கள் ஈரரசுதவிர்த்து வந்தபடி பார்த்திலையோ? ஸ்வத்வஸ்வாமித்வங்கள் இரண்டு தலைக்கும் வ்யவஸ்திதமானால், ஸ்வாமித்வமுள்ளவிடத்திலே ஸ்வாதந்த்ரியமும், ஸ்வத்வமுள்ளவிடத்திலே பாரதந்த்ரியமும் கிடவாதபோது, ஸ்த்ரீக்கு மோவாய் எழுந்தாற்போலேயும், புருஷனுக்கு முலையெழுந்தாற் போலேயுமிறே யிருப்பது. இப்படி ஸ்வரூபவிருத்தமான அபிமாநத்தைக் கழித்தன்றே நாங்கள் வந்தது. (அங்கண்மாஞாலத்தரசர்) “அம்” என்று — அழகு; “கண்” என்று — இடம். அழகிய ஸ்தூநவிசேஷங்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள மஹாப்ருதிவியைத் தங்களதென்று அபிமாநம் பண்ணியிருக்கிற ராஜாக்கள். “அங்கண்” என்றவிடத்தால், பேராக்ய பேராகோபகரண பேராக்யஸ்தூநங்களைப் பூரஹ்மாதி பிபிலிகாந்தமாகத் தந்தாமளவுகளிலே அபிமாநம் பண்ணியிருப்பது. இனிப் பூரஹ்மா “அஹம்” என்றால் அவனளவிலே நிற்குமாயோலே, சிற்றெறும்பு “அஹம்” என்றால் அதுதன்னளவிலேநிற்கும்; அவன் “நான்” என்றத்தோடு, இது “நான்” என்றத்தோடு வாசியில்லை; தத்வ்யதிரித்தருடைய நானெல்லாம் ஆக்கனுமாய், அத்தனையும் துக்கஹேதுவுமாயிருக்கும். 5. “யாவத: குருதே ஜந்து: ஸம்பந்தாந் மநஸ: ப்ரியாந் | தாவந்தோஸ்ய நிக்ந்யந்தே ஹருத்யே ஸோகஸங்கவ: ||” என்று சொல்லிற்றிறே. “வேதூந்தங்களிலே —

ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட, ஏழுஜந்மம் ஐநித்து அரிய ஸாதநாநுஷ்டாநங்களைப்பண்ணி பின்பு புகுவத்ப்ராப்திருப புருஷார்த்தம் பெற்றார்களாகச் சொல்லாநின்றது; இவ்வருகே எத்தனையேனும் கீழாயிருப்பார் சிலர் ஸாராவஸாநகாலத்திலே மோகனம் கிடைக்குமென்று பொதுசோறு கட்டிக்கொண்டிருநின்றார்கள்; இவை யிரண்டும் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே?" என்று பட்டரைக் கேட்க; "ஒருகுறை யில்லை" என்றருளிச்செய்தார். அவன் தன் விபூதிப்பரப்பளவுஞ்செல்லப் பச்சை யிட்டுப்பெறக்கடவனென்று கோலக்கடவன்; யதோபாஸநம் புலமாகையாலே தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே அப்படியேயாயிருக்கும் அவனுக்கு; இவன், தன்பக்கல் ஒன்று மில்லாமையை அநுஸந்தித்து ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே பிடித்து 'நீயே எனக்குக் கடவையாகவேனும்' என்று காலிலே விழும்; அவனும் அப்படியே தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவனைப் பார்த்திருக்கவேண்டாதபடி தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். அவனுக்குத் தான்கோலின பரப்படங்கலும் விடவேனும்; இவனுக்கு இவ்வள வேயிறே விடவேண்டுவது. அவன் அநுஷ்டிக்கக் கடவவையெல்லாம் அநுஷ்டித்து, பின்பு புலம்தரப் பார்த்திருக்கும்; ஈஸ்வரனையிறே இவன் முதலிலே பற்றிற்று.

(மாஞாலத்தரசரபிமாநம்) மஹாப்ருதிவியில் பரப்பெல்லாம் என்னது என்று அபிமாநம் பண்ணுகை. 1. "பதிம் விஸ்வஸ்ய" என்று ஓதப்படுகிற ஈஸ்வரனை அநுகரிக்கிறார்களிறே இவர்கள்; A "யாவையும் யாவருந்தானுமை வுடை நாரணன்" என்கிற பதத்தை அநுகரித்த பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனைப் போலே. (அபிமாநபங்கமாய்) ராஜ்யங்கையிழந்து எளிவரவுபட்டு அபிமாந ஸூந்யராய். 2. "ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி; அசிகிதஸோவிநாஸந: " 3. "த்யஸவேஸ்யா ஸமோ ந்ருப:" B "ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனுண்டவர்" என்று ராஜ்யத்தில் அபிமாநம் அநர்த்தாவஹமென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகருடைய ப்ரதி பத்தி. (வந்து) C "கானகம்போய்" என்று — காடுபாய்ந்து திரியாதே உஜ்ஜீவந ஹேதுவானவிடத்திலே வந்து.

(நின்பள்ளிக் கட்டிற்கீழே) அந்த ராஜக்கள் தோற்றுத் தங்கள் ஸத்ருக்கள் கட்டிற்கீழே என்னவேண்டாவோ? "நின்பள்ளிக்கட்டில் கீழே" என்பானென்னென் னில்; உபமேயவஸ்து இவனல்லதில்லை என்னும் ப்ரஸித்தியாலும், 4. "யத்யதச் விபூதிமத் ஸத்த்வம்" என்று சொல்லப்படுகிற விபூதிபூதர்க்கு விபூதிமான்வாசல் புகலாகையாலும், புக்யநாபிமாநர்புகும் வாசலாகையாலும், ஸர்வலோகஸரணயன் வாசலே புகல் என்னும் தங்கள் வாஸநையாலே சொல்லுகிறார்கள். (நின்) எங்கேனும் வழிபறியுண்டாலும் ராஜாவின் வாசலிலே கூப்பிடுமாபோலே, 5. "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்" என்று ப்ரமாணஞ் சொல்லப்படுகிற உடையவ னிருந்தவிடத்திலே வரவேணுமிறே. D [கோவாகிமாநிலம்காத்து]. இவனோடு ஸம்பந்திஸம்பந்தமுடையாரைப் பற்றினவர்களிறே ராஜாக்களாகிறார்.

A திருவாய் 1-3-3. B திருவாய் 4-1-1. C திருவாய் 4-1-2. D இர திருவ 69.

(சங்கமிருப்பார்போல்) அந்த ராஜ்யங்களைக் கொடுத்துப் போங்கோளென்றலும் பழைய எளிவரவை நினைத்து அவை வேண்டாவென்று உன் லிம்ஹாஸநத்தின் கீழே திரள் திரளாக வந்து ஒலக்கமாக இருக்குமவர்களைப்போலே.

(பள்ளிக்கட்டிற்கீழே) வெளியிலே வேளாளராய்த் திரியில் தலையிலே முடியைவைப்பார்களென்று, ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு முசித்து அந்தரங்குமான ஒலக்கத்திலே ஸேவிக்கிறபடி. புகுநாபி, மாநாநாலும் 1. “அரதிர்ஜநஸம்ஸதி” என்கிறபடியே ஆளற்றவிடத்திலே விவித்தஸேவை பண்ணினால், ஸ்ரீபுரதாழ்வான் தனியிருக்கையிலே 2. “ராஜந்” என்பார், 3. “வஞ்சிதாஸ்சாபி தே வயம்” என்பார், 4. “கச்சிந்த துஷ்டோ வ்ரஜஸி” என்பாராய்க்கொண்டு கண்டாரலைக்க, அவர்களுக்குச் சூழ்த்துக்கொடுத்து தன்பக்கல் அபி, மாநதோஷமில்லாமையை வெளியிடவேண்டிற்றே; இளையபெருமான் படுக்கைத்தலை பிரியாமையானே அவையொன்றுங் கேட்கவேண்டிற்றில்லையே. (போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்) அந்த ராஜாக்கள் க்ரமப்ரப்தமான ராஜ்யாதிக்களையும் தங்களுடைய அபி, மாநக் களையும்விட்டு உன் பள்ளிக்கட்டில்கீழே படுகாடு கிடக்குமாபோலே, நாங்களும் ஒரு ப்ரஹ்மாபி, மாநத்தோபாதியும் போந்திருக்கிற ஸ்திரீதவாபி, மாநத்தையும், பூந்துக் களுடைய நிரோதத்தாலே க்ருஹங்களைவிட்டுப் புறப்படவொண்ணாத அருமையையும், வேறுண்டான பேராக்ஷங்களையும்விட்டு, அம்புக்குத்தோற்றரோபாதி உன்னமுகுக்குத் தோற்றுலவந்து புகுந்தோம்.

(வந்து தலைப்பெய்தோம்) அந்த ராஜாக்களைப்போலே நாங்களும் அநாதீ காலம் பண்ணிப்போந்த தேஹாத்மாபி, மாநத்தாலே இந்த ஸம்பந்தத்தை இழந்து போந்த நாங்கள் நிர்ஹேதுகமாகக் கிடப்பெற்றோம் என்று — யாத்ருச்சிக ஸங்குதியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். நாங்கள் அகன்ற தூரம் வந்த அருமையையும் பாராய்; த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே குணஜாதிகள்போலே புகுவத்ப்ரகார பூதனாய் ப்ருதக்ஸ்திதியாதல், ப்ருதகுபலம்புமாதல் உடையனன்றிக்கே கௌஸ்துபுத்தோபாதி அத்தலைக்கு அதிரயத்தை விளைத்து ஸ்வரூப லாபுமாகக் கடவ சேதநன், அநாதிகர்மமடியாக அத்நையிழந்து அசித்ஸம்ஸருஷ்டனய்த் தனக்கு ப்ரகாரமான ஸரீரத்தை, “தேயோஹம், மநுஷ்யோஹம்” என்று தானாக புத்திபுண்ணி, ஸரீரஸம்பந்தநிபந்தநமான ஸுகுதுக்ஷங்களுக்கு போக்தாவாய், ஸ்தாவரங்களோடொக்க அசித்ஸமனாய், 5. “க்ஷிபாமி” என்று ஈஸ்வரனும் வெறுக்கும்படி, கைழிய அகன்ற இவன், யாத்ருச்சிகமாகப் பிறப்பதொரு ஸுக்ருதமடியாக புகுவத்கடாக்ஷத்துக்கு யோக்யனாய், அநந்தரம் தேஹாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தை விவேகித்து, தேஹாத்மாபி, மாநத்தை விட்டு, ஆத்மாவின் பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, “ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷம்” என்றும், “புருஷார்த்தம் அவன்” என்றும் ருசினினைந்து, அது பெறுகைக்கடியான உபாயமாகவும் அவன்றன்னைப்பற்ற விளம்பும் பொறுதபடி திருப்—49

தவரைவினைந்து, திருவடிகளிலேவந்து கிடக்குமளவாய்விட்டதினே. பூராஹ்மணப் பரணை வேடருடைய க்ருஹத்திலே பூராயத்திலே அகப்பட்டு புத்திவ்ருத்திகள் அவர்கள்படியாய் நடந்துசெல்லாநிற்க, ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே ஸ்வக்ருஹத்திலே மாதாபிதாக்கள் முன்னேவந்து நிற்குமாபோலே.

(வந்துதலைப்பெய்தோம்) மாறி மாறி *அந்தாதியாகப் பல பிறப்பும் பிறந்து, அதுவே திருவடிகளை அடைகைக்கு ஹேதுவாய், 1. “சிராய மே கூல மிவாஸி லப்த:” 2. “மந்யே ப்ராப்தா:ஸம தம் தேஸம் பரத்வாஜோ யமப் ரஸீத்” 3. “வாநராணம் நராணம் ச” 4. “தேவ்யேவம் ஸமஜாயத்” A “நனுகினம்நாமே”, விஸத்ருஸமான இது ஸங்க்ரஹமாகப் பெறுவதே! (வந்து தலைப்பெய்தோம்) B “வந்தெங்குத் தலைப்பெய்வன்” என்கிற இழவுகள் தீர்ந்து எல்லாரையுமெழுப்பிப் பட்ட வ்யஸநமெல்லாத் தீர ஒருபடி வந்து கிட்டப் பெறுவதே!

‘பெண்கள்! எல்லாம் ஸபலமாயிற்றே! இனியொரு குறைகளுமில்லையே’ என்ன; ‘ப்ராப்தியுலம் பெறவேண்டாவோ?’ என்கிறார்கள். — (கிங்கினிவாய்ச் செய்த) அலரவும் மாட்டாதே மொட்டிக்கவும் மாட்டாதே திருக்கண்களிருந்த படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்கள். (கிங்கினிவாய்ச் செய்த தாமரைப்பூப் போலே) ஸ்வாதந்த்ரியம் செம்பிளிப்பியாநின்றது; நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸ்பர்ஸம் அலரப்பண்ணுநின்றது. இத்தலையிலபராதும் மொட்டிக்கப்பண்ணும்; அவனுடைய அபராதஸஹத்வம் அலரப்பண்ணும். கர்ம பாரதந்த்ரியம் மொட்டிக்கப்பண்ணும்; ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரியம் அலரப்பண்ணும். காலத்தினிளமை மொட்டிக்கப்பண்ணுநின்றது; ஆர்த்தத்வநி விகலிக்கப்பண்ணுநின்றது. ஆதித்யனைக் கண்டால் அலரக்கடவ தாமரைப் பூப்போலே இவர்களாற்றுமை கண்டால் அலருமவையாயிற்று. (செங்கன்) உபமானம் நேர்நில்லாமையாலே உபமேயந்தன்னை விசேஷிக்கிறது. C [பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால்] உபமானத்தோடே சொல்லநினைக்கையாகிறது அழுக்காக்குகையினே. தாமரைக்கு இவன் கொடுத்த நிறம் சிவப்புக்கொப்பாமித்தனையல்லது வாத்ஸல்யத்தாலே வந்த குதுறுதலில்லையே அதுக்கு. (சிறுச்சிறிதே) குளப்படியிலே கடலை மடுக்க வொண்ணாதினே; பொறுக்கப் பொறுக்கக் கடாகுக்க வேணும். (சிறுச்சிறிதே) ப்ரதும்பரிஸ்பந்தமே பிடித்து அலரும்போதை அளவுகளெல்லாங்காண ஆசைப் படுகிறார்களாகவுமாம். (எம்மேல் விழியாவோ) கோடையோடின பயிரிலே ஒருபாட்டம் மழை வர்ஷியாதோ? என்னுமாபோலே. (எம்மேல்) சாதகம் மேகஜலம் பார்த்திருக்குமாபோலே, கடாகுமே தூரகமான எங்கள் மேலே. D “இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள்” என்று விழிப்பது அங்கேயன்றே.

* (பா) அநாதியாக. A திருவாய் 1-1-3. B திருவாய் 7-6-3. C திருவாய் 3-1-2. D திருவாய் 1-7-5.

அதுக் வந்தகு தென்னென்ன; (திங்களுமாதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்) “கதிர் மதியம்போல் முகத்தான்” (1) என்று ஆசைப்பட்டபடி பேருகவேனுமென்கிறார்கள். (திங்களும்) சந்திரஸூரியர்களுடைய தண்ணளியையும் ப்ரதாபத்தையுமுடைய திருக்கண்கள். ப்ரதிகூலர்க்கு அனுகவொன்னுதிருக்கையும், அநுகூலருக்கு அனுகி அநுபூவிக்கலாயிருக்கையும். 1. “ப்ரஸந்தநாதித்தயவர்ச்சஸம்”. (திங்களுமாதித்தியனும்) விரஹதாபம் போகைக்கும், கிடையாதொழிகிறதோ! என்னும் பாயத்தாலே வந்த அஹ் ஞாநாந்தகாரம் போகைக்கும். (அங்கண்) திருக்கண்களுக்கு அவர்களுபமாநமாகப்போரா திருந்தபடி. 2. “சந்திரமா மநஸோ ஜாத: சக்ஷா: ஸூர்யோ அஜாயத” என்று - சந்திரஸூரியர்களுக்கு ப்ரஸாதோஷணங்கள் இவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயிதே. பலகாலும் ராஹுகேதுக்களாலே அபிபூதராய் க்ஷயவ்ருத்திகளையும் களங்கத்தையு முடையரான வ்யயசந்திரனும் காரகால ஆதித்தயனுமன்றே — 3. “அதீவ ப்ரியதர்ஸ நம்” என்கிறவனுடைய பார்வைக்கொப்பு. (இரண்டுங்கொண்டு) முழுநோக்குப் பொறுக்குமளவானவாறே “இரண்டும்” என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கண்மேல் நோக்குதியேல்) உன்னோக்குப்பெறுதே ஒருநீர்ச்சாவியாய் உருவின எங்கள் பக்கலிலே. (எங்கள்மேல்) அவை இரண்டு கண்ணுக்கும் தங்கள் பக்கலிலே விஷயமுண்டு; சேரவொட்டாதார்பக்கலிலே ப்ரதாபமும், தங்கள் பக்கலிலே தண்ணளியும். A [சீற்றத்தோடருள் பெற்றவன்] ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றஞ் செல்லாநிற்க, ப்ரஹ்லாதானுக்கு அநுகூலமாயிருந்ததிதே கண்ணில் வாத்ஸல்யமிருந்தபடி. “ஸிம்ஹம் ஆனையோடே பொராநின்றலும் குட்டிக்கு முலைகொடுக்குமாயோலே” என்று பட்டர். B “குழவியிடைக் காலிட்டெதிர்ந்து பொரும்”. “விழியாவோ” என்று தங்கள் மனோரதம்; “நோக்குதியேல்” என்றவிடம் முன்னிலை. (நோக் குதியேல்) தங்கள் தலையால் கிட்டமதன்றே நோக்குத்தான். (எங்கள்மேல் சாப மிழிந்து) யாதநாஸாரீரம்போலையும் ஸாபோபஹதரைப்போலையும் உன்னைப் பெறுதே வ்யஸநப்படுகிற து:க்கம்.

(எங்கள்மேல் சாபம்) பிறருடைய ஸாபம் உன் கடாசுத்தாலே தீரும்; எங்களுடைய சாபம் நீ போக்குதல் அநுபூவித்து விடுதல் செய்யுமத்தனை. விஸ்வலேஷ்வயஸநம் அநுபூவித்தே விடவேண்டுகையாலே “ஸாபம்” என்கிறது. ப்ரஹ்மஸாபம் மார்பில் வேர்ப்பாலே போக்கலாம்; துர்வாஸாவினுடைய ஸாபம் மார்பிலிருக்கிறவனுடைய கடாசுத்தாலே போக்கலாம்; கௌதமஸாபம் காலில்பொடியாலே போக்கலாம்; துக்ஷஸாபம் ஒரு தடாகத்திலே முழுக்கிட்டும் போக்கலாம்; எங்கள் ஸாபம் போக்குகைக்கு இத்தனையும் வேணும்; C. “வேர்த்து நின்று வினையாடக்” காணவேணும்; ‘எங்கள்மேல் நோக்க’ வேணும்; D பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசவேணும்; ‘இப்போதே எம்மை நீராட்ட’ (20) வேணும்.

சாபமிழிந்து — நோக்குதியேல் — வந்து தலைப்பெய்தோம்; எம்மேல் விழியாவோ. 22.

A திருவாய் 3-6-6. B பெரியாழ் திரு 3-5-2. C நாச் திரு 14-4. D நாச் திரு 13-6.

ஈராயிரப்படி — இருபத்திரண்டாம் பாட்டு

அவ:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் தங்கள் அபிமான ஸூந்யதையைச் சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் தங்களுக்கும் பிறர்க்குமாகாதபடியான அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (அங்கண்மாஞாலத்தரசர்) இப்பரப்பெல்லாம் தங்களதென்று அபிமானம் பண்ணின ராஜாக்கள். இதடையத் தந்தாமபிமானத்திலே அடக்கி வைக்கை; பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனைப் போலே. (அபிமான பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக் கட்டில் கீழே) இனைய பெருமானைப் போலே, 1. “சூணைர் தூஸ்யமுபாகுத:” இதே. (சங்கமிருப்பார் போல்) “வெளியே திரியில் வினை ராஜ்யம் பண்ணென்று தலையிலே முடியை வைப்பார்கள்” என்றஞ்சி அணுகோலக்கத்திலே ஸேவிப்பார்கள். (வந்து தலைப்பெய்தோம்) கீழெல்லாரையும் எழுப்பிப் பட்ட வ்யஸனமெல்லாம் தீர்ந்து கிடக்கப் பெற்றோம். பண்டு கை கழிந்தபடியும் இன்று ஸங்குதி உண்டானபடியும். A “அந்நலனுடை ஒருவனை நணுகினம் நாமே” இதே. 2. “வாநராணம் நராணம் ச கதுமாஸீத் ஸமாகும:”. (கிங்கினிவாய்ச் செய்த இத்யாதி) இழவு பேறுகள் அத்தலையிலேயாயிருக்கிறபடி; காலத்தினிளமை மொட்டிக்கப் பண்ணிப் பெண்கள் ஆற்றாமை அலரப் பண்ணுகிறபடி. (செங்கண்) உபமானம் நேரே நில்லாமை உபமேயம் தன்னையே சொல்லப் பெறும்படி. (சிறுச்சிறிதே) ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வெள்ள மாகாமை பொறுக்கப் பொறுக்க. ப்ரத்யம் பரிஸ்பந்த்யமே பிடித்துக் காண வேணுமென்கை. (எம்மேல் விழியாவோ) கோடையோடின பயிரிலே ஒரு பாட்டம் வர்ஷியாதோ என்னுமாபோலே. சாதகம் வர்ஷதாரையை ஆசைப் படுமா போலே. (திங்களுமாதித்தியனும் எழுந்தாற் போல்) பெருதார் விடாய் ஆற்றுகைக்கும், கிடையாதோ என்கிற அஜ்ஞாநந்தாகாரம் போகைக்கும். 3. “ப்ரஸந்நாதித்ய வர்ச்சஸம்”.

(அங்கணிரண்டும் கொண்டு) கார்கால ஆதித்யனும் நகட்டுச் சந்த்ரனும் போலல்ல. 4. “சந்த்ரகாந்தாநம் ராமம்”. முழுநோக்குப்பொறுக்கும்படியால் உன்னழகிய இரண்டு கண்களையுமிட்டுப் பார்க்க வேணும் நாங்கள் பிழைக்க. கோப ப்ரஸாதங்களுக்குச் சந்த்ர ஸூர்யர்கள் ஒப்பல்ல.

(எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) யாதஞாரீரம் போலே உன்னையும் பெருதே வ்யஸனப்படுகைக்கடியான ஸாபோபஹதரான எங்கள் து:க்கும் போக என்கை. வில்லேஷவ்யஸனத்தாலே வரும் து:க்கும் அனுபவித்தே விட வேண்டுகையாலே சாபமென்றது. “சாபமிழிந்து நோக்குதியேல்” என்றந்வயம். “விழியாவோ” என்று மனோரதம். “நோக்குதி” என்கிறது அவனைக் குறித்து. 22.

நாலாயிரப்படி—இருபத்திரண்டாம் பாட்டு

அவு:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் தங்கள் அபிமானாடிக் கதை சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் தங்களுக்கும் பிறர்க்கும் ஆகாதபடியான அந் யார்ஹ ஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (அங்கண்) அழகியஇடம். ப்ரஹ்மாவுக்கும் தானும் தன் பரிகரத்தோடும் அநுபூவிக்கலாய், பிபீலிகாதிசுகளுக்கும் அதன் பேராகேகாபகரணத்தோடே அநுபூவிக் கலாயிருக்கை. (மாஞ்ஞாலத்தரசர்) இப்பரப்பித்தனையும் எங்களதென்றபிமானம் பண் ணின ராஜாக்கள். A [கோவாக்] இதடைய தன் அபிமானத்தே அடக்கிவைக்கை. B “யாவையும் யாவரும் தானுமைவுடை நாரணன்” என்கிறவற்றை அநுஸரிக்கிற பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனைப்போலே. (அபிமானபங்கமாய் வந்து) அபிமான ஸூரிய ராய் வந்து. (நின்பள்ளிக் கட்டில் கீழே) ஸிமஹாஸனத்தின் கீழே திரளவந்து அணுகோலக்கமாயிருக்கை. (கீழே) அவதாரணம். (நின்பள்ளிக்கட்டில் கீழே) எங் கேளும் வழிபறியுண்டாலும் ராஜாவின் வாசலிலே கூப்பிடுமாபோலே. 1. “ராஜாதி ராஜஸ்ஸர்வேஷாம்”. அவர்களாகில் ஆற்றமைக்கும் தாங்கள் ஆகிடுகை. இளையபெரு மாளும் 2. “சூனைர் துர்ஸ்யமுபாகுத:”. இவர்களுக்கு இவ்வவதாரத்தில் அழகு தோற் பித்து அடிமையிலே மூட்டிற்று.

(சங்கமிருப்பார்போல்) ‘வெளியிலே திரியில் பின்னையும் ராஜ்யம் பண்ணென்று தலையிலே முடியை வைப்பார்கள்’ என்றஞ்சி அணுகோலக்கத்திலே ஸேவித்திருப் பர்கள். 3. “ராஜந்” 4. “கச்சிந்த துஷ்டோ வ்ரஜனி” என்று. (வந்து தலைப் பெய்தோம்) கீழெல்லாரையும் எழுப்பிப்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீரவந்து கிட்டப் பெற்றோமென்கை. வந்து தலைப்பெய்கை-கீழ் கைகழிந்தபடியும், இன்று யாதுருச்சிக ஸங்குதியுண்டாபடியும், C “அந்நலனுடையொருவனை நணுகினம் நாமே”. 5. “சிராய மே கூமிவாஸி லப்த:” 6. “மந்யே ப்ராப்தாஸ்ஸம் தம் தேஸம் ப்ரத்யவாஜோ யமப்ரவீத்” 7. “வாநராணம் நராணம் ச கதமாஸீத் ஸமாகும:” (கிங்கினிவாய்ச் செய்த தாமரைப்பூப்போலே) இழவுபேறுகள் அத்தலையிலேயாயிருக்கிறபடி காலை இளமை மொட்டிக்கப்பண்ணி, பெண்களாற்றமை அலரப்பண்ணுகிறபடி.

“பெண்காள்! நம்மைக்கிட்டுகையாலே எல்லாம் ஸபலமாயிற்றே?”என்ன, விரேஷ க்டாக்ஷம் பண்ணியருளீர் — (செங்கண்) உபமானம் நேர்நிலைமை உபமேயந் தன்னையே சொல்லவேண்டியபடி. (சிறுச்சிறிதே) ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வெள்ளமாகாமே பொறுக்கப்பொறுக்கவென்கை. ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணவேணுமென்று மாம். (ஈம்மேல் விழியாவோ) கோடையோடின பயிரிலே ஒரு பாட்டம் வர்ஷியாதோ என்னுமாபோலே, சாதகம் வர்ஷதாரையை ஆசைப்படுமாபோலே, ‘விழியாவோ’ என்று மனோரதம். (திங்களுமா தித்தியனுமெழுந்தாற்போல்) உன்னைப் பெருத விடாய் ஆறு கைக்கும், கிடையாதோவென்கிற அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகைக்கும்; பித்தம் கழன்று தங்களுக்குத் தண்ணளி மிக்கிருக்கையுமென்றுமாம்; ப்ரதாபமும் தண்ணளியும்; 3. “ப்ரஸந்தாதித்யவர்ச்சஸம்”.

A இர-திரு 69, B திருவாய் 1-3-3, C திருவாய் 1-1-3.

(அங்கணிரண்டுங்கொண்டு) கார்கால ஆதித்யனும் நகட்டுச்சந்திரனும் போலல்ல. 1. “சந்திரகாந்தாநதம் ராமமதிவப்ரியதர்ஸநம்”. முழுநோக்குப் பொறுக்கும்படியாகையாலே உன்னழகிய இரண்டு கண்ணையுமிட்டுப் பார்க்கவேணும் நாங்கள் பிழைக்க என்கை. (அங்கண்) ‘தாமரைப்பு’ என்றபோது விகஸிக்கைக்குத் தாமரை ஒப்பல்லாதாப்போலே, கோப்பரஸாதங்களுக்கு சந்திரஸூர்யர்கள் ஒப்பல்ல என்றுமாம். (எங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) சாபம் விரஹ வ்யஸநமாதல், ஸம்ஸாரதூக்கமாதல். தண்கண்கள். (எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) யாதநா ரீரம்போலே உண்ணப்பெறுதே வ்யஸநப் படுகைக்கடிபான ஸாபோபஹத்ரான எங்கள் தூக்கமும் போக என்கை. விரலேஷவ்யஸநத்தால் வரும் தூக்கமும் அநுபூவித்தேவிடவேண்டுகையாலே ‘சாபம்’ என்றது. ‘சாபமிழிந்து நோக்குதியேல்’ என்றந்வயம். ‘போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்து’ (21) என்று கீழோடே. 22.

ஸ்வாபதேஸுவ்யாக்யாநம் — இருபத்திரண்டாம் பாட்டு

அவ:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அங்கண் இத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்—தங்கள் அபிமான ஸூந்யதையைச் சொல்லி, இப்பாட்டில்—தங்கள் அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

வ்யா:— (அங்கண் இத்யாதி) அழகியதான இடங்கனையுடைய மஹாப்ருதிவியை, “தன்னது” என்று அபிமானித்திருக்கிற ராஜாக்கள், அந்த அபிமானமும் போய்வந்து, உன்னுடைய திருப்பள்ளிக் கட்டில்கீழே ஸங்கம ஸங்கமமாக இருப்பாரைப்போலே, நாங்களும் புகுநாபிமானிகளாய்க்கொண்டு ஒருபடிப்பட வந்து கிட்டப்பெற்றோம்.

(கிங்கிணி இத்யாதி) அரைவட்டத்தில் கிண்கிணிபோலே அர்த்தவிசுஸிதமான தாமரைப்புஷ்பம் போலேயிருக்கிற சிவந்த திருக்கண் மலர்களைப் பொறுக்கப் பொறுக்க, உன்கடாஷம் பெருதே உருவிக் கிடக்கிற நம்மேல் விழியாவோ? அதாவது — தேஹாத்மாபிமானத்தை நீக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாதே ஸ்வஸ்வாதந்தரியாபிமானத்தை நீக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாதே ஸேஷத்வத்தை அறிவித்து, அதுக்கு இசைந்தவாதே அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தியை உண்டாம்படி பண்ணி, அதுக்கு இசைந்தவாதே ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியை உண்டாக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாதே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை நிவர்த்திப்பித்து, அதுக்கு இசைந்தவாதே உபாயாந்தரங்களை விடுவித்து, அதுக்கு இசைந்தவாதே ததேகோபாயனம்படி பண்ணி, அதுக்கு இசைந்தவாதே ஸ்வவ்யாபாரத்தில் ஸ்வாதீநகர்த்துத்வநிவ்ருத்தியைப் பண்ணி வித்து, அதுக்கு இசைந்தவாதே பாரதந்தரியப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பித்து,

இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு

மாரி மலைமுழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்
சீரிய சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து
வேரி மயிர் பொங்க வெப்பாடும் பேர்ந்துதறி
முரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப்
போதருமா போலேநீ புவைப்பூ வண்ணவுள்
கோயில்நின் நிங்கனே போந்தருளிக் கோப்புடைய
சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து யாம்வந்த
காரிய மாராய்த் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— மாரி — மலை காலத்தில். மலைமுழைஞ்சில் — மலைக்குகையொன்றில், மன்னிக்கிடந்து — (பேடையோடு ஒன்றாகப்) பொருந்திக்கிடந்து, உறங்கும் — தூங்குகின்ற சீரியசிங்கம் — (வீர்யமாகிற) சீர்மையை உடைய சிங்கம், அறிவுற்று — உணர்ந்தெழுந்து, தீ விழித்து — நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கண்களை விழித்து, வேரி மயிர் — பரிமளம் நிரம்பிய பிடரி மயிர்கள், பொங்க — எழும்படி, எப்பாடும் — எல்லாப் பக்கங்களிலும், பேர்ந்து — அசைந்து, உதறி — (தேஹத்தை) உதறி, முரி நிமிர்ந்து — உடல் ஒன்றாகும் படி நிமிர்ந்து, முழங்கி — கர்ஜனை செய்து, புறப்பட்டு — வெளிப் புறப்பட்டு, போதரும் ஆ போலே — வருகிறது போல், புவை பூ வண்ண — காயாம்பூப்போல் நிறத்தையுடையவனே! நீ — நீ, உன் கோயில் நின்று — உன்னுடைய திருக்கோயிலிலிருந்து, இங்ஙனே போந்தருளி — இவ்விடத்திலே எழுந்தருளி, கோப்பு உடைய — அழகிய அமைப்பையுடைய, சீரிய — மேன்மைபெற்ற, சிங்காசனத்து — எம்ஹாசனத்தின் மீது, இருந்து — எழுந்தருளியிருந்து, யாம் வந்த காரியம் — நாங்கள் (மனோரதித்துக்கொண்டு) வந்த காரியத்தை, ஆராய்ந்து அருள் — விசாரித்து அருளவேணும்.

ஸ்வா:- அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணான தன்னை அநுபவிப்பித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்தையுண்டாக்கி, அக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோகத்தருத்வ புத்தியைத் தவிர்ப்பிக்கை. முழுநோக்குப் பெறுமளவானவாறேயென்றது — இவ்வளவான பாகம் பிறந்தவாறே என்றபடி. இப்படியல்லது தேஹாத்மாபிமாநிக்குப் பரமபுக்தியையுண்டாக்கிலும் உண்டாகாதினே. (அங்கணித்யாதி) சந்த்ரஸூரியர்களிருவரும் உச்சிப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற அழகிய திருக்கண்களிரண்டுங்கொண்டு, இவ்வளவான பாகம்பிறந்த எங்களைக் கடாஷித்தாயாகில். அதாவது — பரமபுக்தியை உண்டாக்குகை. அத்தால் (எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) மேல் அவஸ்யாநுபாவ்யமாயிருக்கிற விஸ்வேஷ்வயஸநம் தீரும்; ஆகையால் உக்தரீத்யா கடாஷிக்கவேணுமென்று கருத்து. “திங்களுமாதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்” என்றது, அவன் கடாஷும் ஸுகுருபமாயும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தகமாயு மிருக்கையாலே.

முவாயிரப்படி — இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு

அவ :— இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. a 1. “வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்” என்று — ஸாபராதுரைப்போலே b₂ ஸாந்த்வநம் பண்ணுமவனாகையாலே, பெண்களை b₂ ஸாந்த்வநம் பண்ணியருளினான்; அவ்வளவிலே, “நாங்கள் வந்த காரியத்தைக் கேட்டருளவேணும்” என்கிறார்கள்.

வ்யா :— b(மாரி b₂ மலை b₃ முழைஞ்சில்) c வர்ஷாகாலம் ராஜாக்கள் படைவீடுவிட்டுப் புறப்படாதாப்போலே, ஸிம்ஹமும் வர்ஷாகாலம் முழைஞ்சு விட்டுப் புறப்படாது; d பெருமாள் வர்ஷாகாலம் மால்யவானிலே எழுந்தருளியிருந்தாற்போலே. e விஸ்வலேஷித்தார் கூடுங் காலமுமாய், கூடியிருந்தார்

பெ. அ. இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. (மாரி இத்யாதி) a கீழ்ப்பாட்டில் “அங்க ணிரண்டுங்கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்” (22) என்று கடைக்கைத் தைப் பார்த்துத் தை வாறே, அவன் ஆபிமுக்கியம்பண்ணாவிடில் “யாம் வந்த காரியமாராய்ந்தருள்” என்னக் கூடாமையால், ஆபிமுக்கியம் பண்ணினது அர்த்தஸித்திக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸத்திருஷ்டாந்தமாக அதை அருளிச்செய்துகொண்டு, ஸங்க்யுதியிடுகிறார் (வசஸேத் யாதி) ஸ்ரீவிபிஷணுமுவான் “ராவணானுலே அவமாநிதனானேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸரணம்புக்கவாறே, பெருமாள் 1. “வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாய்யாம் பிபுந்நிவ | ஆக்யாஹி மம தத்தவேந ராக்ஷஸாநாம் பஸரபஸம் ||” என்று லங்கையில் அவர்பட்ட எளிவரவையும், 2. “வத்த்யதாம் பத்த்யதாம்” என்றற்போலே. இங்கு முதலிகள் பண்ணின சிலுவையும் நினைத்து, இதெல்லாம் தம்மாலே வந்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, மதுரபுராணங்களாலே ஸந்தோஷப்பித்தாற்போலே, பெண்களும், பணியும் குளிரும் பாராமல் குணவித்திராய்க்கொண்டு அவ்வவக்குறும்புகளிலேபோய் எழுப்புகையும் அவர்கள் பள்ளிகொள்ளுகையும், அப்படியிருக்கவும் எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திருவாசல்காக்கும் முதலிகள் தொடக்கமானாரை எழுப்புகையும், நப்பின்னையையும் தன்னையும் பலபடி எழுப்புகையும், இவையாகிற எளிவரவெல்லாம் நாம் முற்பாடராய் எழுந்திருந்து செய்யாண்மையாலே வந்ததன்றோ; ஆகையால், நம்ம தன்றோ குற்றம் என்று நினைத்து, சில மதுரபுராணம்பண்ண, பெண்களும் “வந்த காரியத்தைக் கேட்டருளவேணும்” என்கிறார்களென்று கருத்து. a₂ ஸாந்த்வநம் — நல்ல வார்த்தை. 3. “ஸாம ஸாந்தவே உபேய ஸமே” என்றதிறே.

b, c “மலைமுழைஞ்சில்” இத்யாதி அமைந்திருக்க, “மாரி” என்று விஸேஷித் ததுக்கு பூரவம் அருளிச்செய்கிறார் (வர்ஷாகாலம் இத்யாதி) b₂ மலைமுழைஞ்சு — பர்வத குறை. d திருஷ்டாந்தாந்தரம் (பெருமாள் இத்யாதி) e இத்தாலே ப்ரக்குதத்திலே சொல்லிறுய்த்தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்வலேஷித்தார் இத்யாதி) மாரிகாலம் போலே மார்கழித் திங்களும் விஸ்வலேஷித்தார் கூடவும், ஸம்ஸலேஷித்தார் ரஸிக்கவும் யோக்யமான காலமாயிருக்க, நீ எங்கள் காரியம் ஆராய்ந்து ஸம்ஸலேஷிக்க வேண்டாவோ? என்று கருத்து.

சி. அ. இருபத்து மூன்றாம் பாட்டு (மாரி) a இங்கே அவதாரிகையை ஸங்க்யுரஹித்து மேலே 4 “உபஸ்தேயையருபஸ்தித்” என்கிற வாக்யத்தாலே இத்தை விவரிக்கிறார், அங்கே கண்டுகொள்வது.

b₂ முழைஞ்சு—குறை. b, c “மாரிமலைமுழைஞ்சில்” என்றதால் புவிதம் (விஸ்வலேஷித் தார் கூடும் காலம் இத்யாதி) b₂, f, g “முழைஞ்சில்மன்னி” என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார்

போகூரஸம் அதுபுவிக்குங் காலமுமாயிருக்க, நாங்கள் உன்வாசலிலே நின்று துவளக்கடவோமோ? என்கை. i (மன்னிக்கிடந்து) g மிடுக்காலே ஒருவர்க்கும் அஞ்சவேண்டாமையாலே g₃ குவடுபோலே பொருந்தி g₃ வீசனில்லிட்டு எழுப்பினாலும் எழுப்பப்போகாதிருக்கை. h (மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்) i தன் பேடையோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்திக்கிடக்கிற என்றுமாம். j இங்கு j₃ “நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த j₃ மலர்மார்பா” (19) என்று j₃ நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஓராபுரணம் என்னலாம்படியிறே முலையோடே பொருந்திக்கிடக்கிறபடி. k (உறங்கும்) l ஸம்ஸாரிகளுக்கம்போலே தமோபி, பூதியாலன்றே இவனுறக்கம்; வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றுதார் வருமளவும் ஆகையால், அவ்வுறக்கத்துக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கை. m (சீரியசங்கம்). n உறக்கத்திலும் கூடூர்மருகங்கள் மண்ணுண்ணும்படி வீரஸ்ரீயையுடைத்தா யிருக்கை. o 1. “ஸ மயா பேராதித: o₂ ஸ்ரீமாந்” என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை.

p (அறிவுற்று) q பூ அலர்ந்தாற்போலே காலம் உணர்த்த உணருகை. r ஸம்ஸாரிகள் காலம் உணர்த்த உணருவார்கள்; இவன் ஆஸ்ரிதர் ஆர்த்தி

பெ. அ. g₃ குவடுபோலே - ஸிகூரம்போலே. g₃ வீசனில்லிட்டு - உனித்தடிபோட்டு. j க்ருஷ்ணன் நப்பின்னையோடே கூடியிருக்கை சொல்லுகையாலே இவ்வர்த்தத்துக்கு தாரீஷ்டாந்தி காநுகுண்யமுண்டென்கிறார் (இங்கு இத்யாதி₃) j₃ (மலர்மார்பா) என்றது - மலர்மார்பனன்றே என்றபடி. k, l “மன்னிக்கிடக்கும் சீரிய சங்கம்” என்ன அமைந்திருக்க, “உறங்கும்” என்றது, க்ருஷ்ணனுடைய யோக₃திதூராஸ்மாரகமென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி₃) m, n, o ஸுகூஸுப்தி பண்ணுதிற்செய்தேயும் 1. “பரந்தப:” என்று சொல்லும்படி வீரஸ்ரீயோடேயிருக்கும்படிக்கு ஸ்மாரகம் “சீரிய” என்றது என்று அதன் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறக்கத்திலும் இத்யாதி₃ வாக்யத்தவயத்தாலே).

p, q “சிங்கமறிந்து” என்காதே, “உற்று” என்கையாலே, இதன், தெளர்லப்யம் தோன்றுகையால், அதுக்குக் காலமொழிய வேறு காரணந்தரமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (புஅலர்ந்தாற்போலே இத்யாதி₃) r எம்ஹம் காலமுணர்த்த உணர்ந்த

சி. அ. (மிடுக்காலே இத்யாதி₃) g₃ (வீசனில்லிட்டு)தனியிட்டு. ‘வீசனில்லிட்டு’ என்றது-கூருஹம் சரிந்தால் தூண்போலே ஒன்றைக்கொடுத்தெடுப்பார்கள்; அத்தைச்சொல்லுகிறது, அப்படியே இந்த எம்ஹமும் ஒரு ப்ரயத்னம்பண்ணி எழுப்பவேண்டும்படி நித்யரையிலே பொருத்தியிருக்கிறதென்றபடி. h, i “உறங்கும்” என்ற பதத்தோடே ‘மன்னி’க்குஅர்த்ததாரம் (தன்பேடை இத்யாதி₃) இத்தால் அந்த எம்ஹம் தன்பேடையோடேயிருக்கிற இருப்பு க்ருஷ்ணன் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிறதற்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறதென்றபடி. j₃, j₄ “நப்பின்னை கொங்கைமேல்” என்ற பாசரத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஓராபுரணமித்யாதி₃) m, n, o சீரிய-வீரஸ்ரீயாதல், அழகாதல். o 1, “ஸ மயா பேராதித: ஸ்ரீமாந்” என்றது அர்த்ததாரமாகவுமாம். n, o அன்றிக்கே 1 “பரந்தப:” என்றதைக்கடாக்கித்துக் கீழர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகவுமாம். o₂ “ஸ்ரீமாந்”-வீரஸ்ரீயாதல், அழகுப்—50

உணர்த்த உணரும். s (தீவிழித்து) ப்ரதஃம கடாஷஸந்திபாதத்திலே பேடைக்கும் அருகு நிற்கவொண்ணுதிருக்கை. t ஐஸ்வரமான தேஜஸ்ஸுமுன் ஒருவர்க்கும் நிற்கவொண்ணுதிருக்கை. u (வேரிமயிர் பொங்க) வேரி—பரிமளம். ஜாத்யசிதமான க்ருத்தம். v உஜைமயிர், w பொங்க—x சிலும்ப. 1. “ஸர்வக்ருத்தம்” என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கை. y (எப்பாடும் பேர்ந்துதறி) z ஒருகாரியப் பாடு இல்லாமையாலே z₂ நாலு பாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறினபடி. (மூரிநிமிர்ந்து) உடல் ஒன்றாக நிமிர்ந்தபடி. a (முழங்கி) ஸ்வவ்யதிரித்த ம்ருகங்கள் b முழுக்காயாக அவிநீது கிடக்கும்படி; c “பெண்காள்! வந்திகோளோ” என்கை.

d மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமாபோலே நீ d₂ போதர வேணும்; e ‘ஸிம்ஹமோ நமக்கு த்ருஷ்டாந்தம்?’ என்ன, f (நீ f₂ பூவைப்பூவண்ண) “க்யாம்பீர்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒன்றைச் சொன்னோமித்தனை; g வடிவழகையும் நிறத்தையும் உன்னைப்போலே பண்ணப்போமோ?” h பூவைப்பூவின் நிறம் உனக்கு த்ருஷ்டாந்தமானவன்றிறே ஸிம்ஹம் உனக்கு த்ருஷ்டாந்த மாவதென்னவுமாம்.

பெ.அ. தாகில் க்ருஷ்ணன்பெண்களாலே உணர்த்தப்பட்டிருக்கையாலே த்ருஷ்டாந்த த்ரர்ஷ்டாந்திக வைருப்பமுண்டே: இது கூடும்படி எங்ஙனே என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி) காலஸ்தாந்தத்தில் இவனுக்கு ஆர்த்தியாகையாலே காரணந்தரமில்லாமை ஒக்கு மாகையாலே சேருமென்று கருத்து, s, t புண்டரீகாஷ்ணன க்ருஷ்ணனுக்குத் தீவிழிக்கக் கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வரமான இத்யாதி) t ஐஸ்வரமான தேஜஸ் என்றது—விரோதிநிரஸதம் பண்ணுப்போது நியமனத்தால் வந்த நிக்ரஹஸாமர்த்த்யம் என்ற படி. v உஜைமயிர் - பிடரிமயிர். x சிலும்ப - நெறிக்க. z ‘ஒருகாரியப்பாடி ஸ்மாரகமையாலே’ என்றது - லேடுருகு காரியத்துக்காக யத்தம் பண்ண வேண்டாதபடியாலே என்கை. z₂ நாலு பாடும் - நாலுபார்ஸ்வமும்; இத்தால் - பதருமல் மெள்ள எழுந்திருந்து என்றபடி. b “முழுக்காயாக” என்றது - காயமுழுமுகை என்றபடி. a, c “முழங்கி” என்றத்தால், த்ரர்ஷ்டாந்திகத்தில் ப்ருஷித்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெண்காள் இத்யாதி).

d, e முந்துற, “பூவைப்பூவண்ண” என்று வர்ணவிஸேஷத்தையிட்டு ஸம்போதிக்கைக்கு ப்ரயோஜனமில்லாமையால், மத்யே ஸம்போதிக்கைக்கு ஸங்காஸமாதாரம் ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அப்போது கீழே வாக்யஸமாப்தி தோன்றவேண்டுகையாலே “போதரவேணும்”(d₂) என்று அத்யாஹரித்துவாக்யத்தைப் பூர்ண மாக்கிக்கொண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை இடுகிறார் (மூரி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) f, g “நீ” என்ற பதத்தைப்பற்ற ‘வடிவழகையும்’ என்றது. f₂, h “பூவைப்பூவண்ண”

சி.அ. காதல். s தீவிழித்து—எரிவிழித்து. v உஜைமயிர்—ஸ்கந்தரோமங்கள். u, w, x வேரி—பரிமளம், பொங்குகை—சிலும்புகை—பரிமளத்தையுடைத்தர்ன ஸ்கந்தரோமங்கள் சிலும்ப. y எப்பாடும்—எல்லாப் பார்ஸ்வமும். b (முழுக்காயாக) உன்னுமாத்ரமன்றிக்கே மேலில் தோலோடே கூட, a, c இங்கு க்ருஷ்ணன் முழங்குகையாவதென்? என்ன (பெண்காளித்யாதி) இத்தால் ஆக்ஷேபம் தோற்றுகிறது. f₂ பூவை—காயா.

(உன்கோயில்நின்று இங்ஙனே i போந்தருளி) j 1. “பர்வதாதிவ
நிஷ்கர்மய லிபிஹோ க்ரிஞ்ஞாஸய:” என்று பிராட்டி மங்ஞாஸாஸநம்
பண்ண ஸுமந்தரனோடே புறப்பட்டாற்போலே காணவேணும். (போந்தருளி)
2. “சதுர்க்குதி”யிறே; — நடையிலே, ரிஷபத்தினுடைய k வீறும், மத்தகஜத்தி
னுடைய l மதிப்பு, புலியினுடைய n சிவிட்கும், ஸிம்ஹத்தினுடைய n பரா
பிபுவநஸாமர்த்யமும் தோற்றியிருக்கை. நமக்கு இவையெல்லாம் நம்பெருமாள்
நடையழகிலே காணலாம். o (இங்ஙனே போந்தருளி) p படுக்கையில் வார்த்
தையாய்ப் போகாமே, p₂ தனி மண்டபத்தில் வார்த்தையாகவேணும்.

q (கோப்புடைய) r சராசரங்கனையடையத் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை.
s உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை என்னவுமாம். t தர்மஜ்ஞா
நாதிர்களாலும், t₂ அதர்மஜ்ஞாநாதிர்களாலும் கோப்புடைய ஸிம்ஹாஸந
மென்றுமாம். (சீரிய சிங்காசனம்) இந்த ஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்து நினைப்

பெ. அ. என்றது-த்யுஷ்டாந்தார்த்தமென்று விவக்ஷித்து, உன்னுடைய நிறத்துக்கு ஸத்ருஸ
மாகாதிருக்கிறதைச் சொன்னவோபாதி, உன்கூட்பீடியத்துக்கும் ஸத்ருஸமாகாதத்தைச்
சொன்னோமென்னும் அபிபிராயத்தாலே சொன்னாள்என்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்
செய்கிறார் (புவைப்பூ இத்யாதி) f₂ புவைப்பூ - அதஸீகுஸுமம்.

d₂, i, j “போதரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்து, மீளவும் ‘போந்தருளி’ என்று
அநுவதிக்கையால் தோன்றுகிற ஆதாரத்தை த்யுஷ்டாந்தமுகேந வெளியிடுகிறார் (பர்வ
தாதித்யாதி) k வீறு - கர்வம். l மதிப்பு - பஹுமாதம். n சிவிட்கு-கோபம். n பராபிபுவந
ஸாமர்த்யம் - தேஜஸ்ஸு. o, p “இங்ஙனே” என்றதுக்கு - இத்திருமண்டபத்திலே என்று
அர்த்தம் விவக்ஷித்து, “சீரியசிங்காசனம்” என்றபோதே அர்த்தஸித்திமாயிருக்கவும்
சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (படுக்கை இத்யாதி) பேராகுகாலத்தில்
உல்லாஸவிஸேஷத்தாற் சொல்லும் வார்த்தையை மந்த்ரிகள் கைக்கொள்ளாராகையாலே,
ஓலக்கவார்த்தையே கார்யகரமென்று கருத்து. p₂ ‘தனிமண்டபம்’ என்றது - அத்விதீயமான
மண்டபமென்றும், பெரியதிருமண்டபத்தைச் சொல்லுகிறது.

q, r, s, t “கோப்பு” என்று — விசித்ரஸந்திவேஸவிஸேஷமாய், அத்தை மூன்று
வகையாக விவரித்தருளுகிறார் (சராசரேத்யாதி) r முந்தினது — ஸீலாவிபூதி மாத்ரபர
மென்று கருத்து. t ‘தர்மஜ்ஞாநாதிர்களாலும்’ என்ற ஆதிஸுப்பதம் — வைராக்யை
ஸ்வரீயங்களைச் சொல்லுகிறது. t₂ ‘அதர்மஜ்ஞாநாதிர்களாலும்’ என்ற ஆதிஸுப்பதம் —
அவைராக்ய அநைஸ்வரீயங்களைச் சொல்லுகிறது. இவைகளாகிற எட்டுத்திருக்கால்களான

சி. அ. n (சிவிட்கு) வேகம்; அதாவது—லர்வம். r, s, t ஸிம்ஹாஸனம் விபூத்யதிஷ்டிதமா
கையாலே விபூதித்திரிவிதாத்மகமாயிருக்கையாலே அதைப் பற்ற மூன்று யோஜனை அருளிச்
செய்கிறார் (சராசரங்கள் இத்யாதிவாக்யத்யத்தாலே) t அதர்மம், அஜ்ஞானம், அவைராக்யம்,
அநைஸ்வரீயம், தர்மம், ஜ்ஞாநம் வைராக்யம், ஐஸ்வர்யம் ஆக எட்டுக் காலுக்கும் எட்டு.

பிட்டது என்றால் u அறுதியாயிருக்கை. v 'கடற்கரையில் வார்த்தை' என்னுமா போலேயும், 'தேர்த்தட்டில் வார்த்தை' என்னுமாபோலேயும், v₂ பெண்களும் க்ருஷ்ணனுமேயாயிருந்து சொல்லிலும் அமோக்யமாயிருக்கை. w அணுவாகிலும் க்ருஷ்ணனோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்கவற்றான ஸிம்ஹாஸநம் என்றுமாம். (இருந்து) நடையழகுபோலே இருப்பில் வேண்டற்பாட்டையும் காணவேணுமென்கை. A "கண்ணினை குளிரப் புதுமலராகத்தைப் பருக — இருந்திடாய்" என்னுமாபோலே, உன்னைக் காண விடாய்த்த கண்களின் விடாய் கெட்டு அநுபவிக்கலாம்படி இருந்து.

x (யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருள்) அநந்யப்ரயோஜனைகளான நாங்கள் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருளவேணும். y 1. "உபஸ்தேயையருபஸ்தித:" என்று ஸ்ரீதண்டுகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுடைய து:க்க₂நிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பாடராகப் பெற்றிலோமென்று வெறுத்தாற்போலே, y₂ 'பெண்கள் நோவு படப் பார்த்திருந்தோமாகாதே' என்று வெறுத்து, அவர்களை அழைத்து 'உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?' என்ன; y₃ 'இங்ஙனே சொல்ல வொண்ணாது; பேரோலக்கமாக இருந்து கேட்டருளவேணும்' என்கிறார்கள்.

பெ அ.ஸந்நிவேஸத்தை உடைத்தாயிருக்கை. u அறுதியாயிருக்கை-பழுதுபோகாமலிருக்கை. u, v அம்மோக்யமாயிருக்கையை த்ருஷ்டாந்தத்ரீவகமாக விவரிக்கிறார் (கடற்கரை இத்யாதி) v 'கடற்கரையில் வார்த்தை' என்றது — அப்யயப்ரத்யாநஸ்ஸலோகம். w 'அணுவாகிலும்' என்றது — அஸ்பபுருஷாகிலுமென்றபடி.

x y "யாம் வந்த காரியமாராய்ந்தருள்" என்றதுக்கு அவதாரிகையில் சொன்ன அத்திதத்தைப் பின்னையும் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு விஸ்தரிக்கிறார் (உபஸ்தேயையரித்யாதி) y₃ 'இங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது' என்றது — ஏகாந்தமாகச் சொல்லவொண்ணாது என்றபடி. y₂, z "பெண்கள் நோவுபடப்பார்த்திருந்தோமாகாதே" என்று இவன் தன்னை வெறுத்துக்கொள்கைக்கு ஹேது ஏதென்ன, — அருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை இத்யாதி) a அநந்யகூதியென்னப் பொருமைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார்

சி. அ. v₃, 1. "விவாஹகாலே ரதிஸம்ப்ரயோகே" என்று காமுகவாக்யங்கள். ஸத்யமோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (பெண்களும் இத்யாதி) அதுவுமீஸிம்ஹாஸனவைபுவாத ஸத்யமென்கை. w மூன்றாம் தாத்பர்யம் (அணுவாகிலும் இத்யாதி) y இந்தப்பாட்டின் அவதாரிகையை இங்கே விஸ்தரிக்கிறார் (உபஸ்தேயையரித்யாதி) (அதாவது-கீழ்ப்பாட்டில் "சங்கமிரூப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்" (22) என்று தங்கள் அநந்யகூதித்வம்தோற்றச்சொன்னார்கள்; அந்தப் பாகுபத்தைக்கேட்டு "நப்பின்னைப்பிரட்டி பரிசுரமாயிருக்க அநந்யகூதிகளாகச்சொல்லுவதே" என்று பொறுத்திலனாகையாலே, 1. "உபஸ்தேயை: உபஸ்தித:" என்று ஸ்ரீதண்டுகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுடைய து:க்க₂நிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பாடராகப் பெற்றிலோம் என்று வெறுத்தாற்போலே பெண்கள் நோவுபார்த்திருந்தோமாகாதே என்று வெறுத்து அவர்களை அழைத்து உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன, "இங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது; பேரோலக்கமாக இருந்து கேட்டருள வேணும்" என்கிறார்கள் என்று இந்த வாக்யத்தை இப்படி அனுஸந்தித்

உ 'நப்பின்னைப்பிராட்டி பரிக்கூரஹமாயிருக்க 'சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப் பெய்தோம்' (22) என்று அநநயகூதிகளாகச் சொல்லுவதே! என்று பொறுத்திலன். உ அழகர் கிடாம்பியாச்சாணை அருள்பாடிட்டு "ஒன்று சொல்லிக்காண்" என்ன; — 2. 1. "அபராதாஸஹஸ்ரபாஜநம்" என்று தொடங்கி 1. "அகூதிம்" என்ன; 'நம்மிராமாநுசனையுடையையாயிருந்துவைத்து, 1. "அகூதிம்" என்னப் பெருய்! என்று அருளிச்செய்தார். b ஆகையாலே, இருப்பில் b₂ வேண்டற் பாட்டையும் b₃ காணவேணும். c வந்த காரியத்தை, c₂ சிற்றஞ்சிறுகாலைக்கு (29) வைக்கிறார், இப்போது சொல்லாதே. அதுக்கு அடியென்? என்னில், — d அவஸரத்திலே சொல்லவேணுமென்று நினைத்து; e அதாவது — 2. "ஏபிசுர ஸினைஸ் ஸார்த்தம் ஸிரஸா யாசிதோ மயா" என்று — அவர்களுடைய ஆர்த்தியையும் காட்டித் திருவடிகளிலே சென்று விழ இரங்குவர்காணென்று நினைத்து வந்த ஸ்ரீபுரதாழ்வானுக்கும், 3. "அபித: பாவகோபமம்" என்று அவன் நினைத்து வந்ததுக்கு அங்கு அவஸரமில்லாமையாலே அநபிபுவநீயரானார்; e₂ ஆகையாலே e₃ அவஸரத்திலே சொல்லக்கடவோம் என்றிருந்தார்கள். (ஆராய்ந்தருள்) 'நீங்கள் என் பட்டிகோள்! என் செய்திகோள்!' என்கை. அதாவது — "பெண்களை எழுப்புவது, வாசல்காப்பாணை எழுப்புவது, ஸ்ரீநந்தகோபருள்ளிட்டாரை எழுப்புவது, நம்மை எழுப்புவதாய், போர வ்யஸநப்பட்டிகோளாகாதே!" என்கை. f A எதிர்குழல்புக்குத் திரியுமவனுக்கு, இவையெல்லாம் தன்குறையாகத் தோற்றுமிதே. 23.

பெ.அ.(அழகர்இத்யாதி) b "இங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருள்" என்றதுக்குப் ப₂விதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி) 'ஆகையாலே' என்றது — காண ஆசைப்பட்டிருக்கையாலே என்றபடி. b₂ 'வேண்டற் பாட்டையும்' என்ற சகாரத்தால் — நடையினழகைச்சொல்லுகிறது. b₃ 'காணவேணும்' என்ற அநந்தம் "என்கிறார்கள்" என்று ஸேஷம். c இன்னகாரியம் என்று விசேஷித்துச்சொல்லாமல் ஸாமான்யமாகச் சொன்னதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (வந்த காரியத்தை இத்யாதி) d, e இவக் விஷயத்தில் அவஸரம் பார்க்கவேணுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது இத்யாதி) e₂ ஆகையாலே — அநவஸரத்தில் வார்த்தை கார்யகரமல்லாமையாலே. e₃ 'அவஸரத்தே' என்றது — ஒலக்கத்தே வந்துபோது என்றபடி. f இப்படி வினவுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (எதிர்குழல் இத்யாதி) 28.

சி.அ. துக்கொண்டு அவதாரிகையாகப் பாட்டுக்கடியிலே கூட்டிக்கொள்வது. "வசஸா ஸாந் த்வயித்வைநம்" (பக்கம் 919 2) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த அவதாரிகை ஸங்க்ஷேபம். இதுவிஸ்தரம். 2, 2 நப்பின்னைப் பிராட்டி பரிக்கூரஹம் என்ற வாக்யார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதபாச ஐதிஹ்யம் (அழகர் கிடாம்பியாச்சான் இத்யாதி) b இத்தால் ப₂விதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி) b₂ வேண்டற்பாட்டையும் என்கிற 'ச' ஸப்₂தத்தாலே நடையழகையும் காட்டுகிறது. c₂ தாங்கள் வந்த காரியம் சொல்லாதே 'ஆராய்ந்தருள்' என்கிறதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (சிற்றஞ்சிறுகாலைக்கு இத்யாதி) 23.

A திருவாய் 2-7-6. * (பா) அவஸரத்தே.

அவ :— இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. “சங்கமிருப்பார்போல்” [22] என்று பெண்கள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, “அநநயகூதிகளாய் வந்தோம் என்று சொல்லுவதே, நப்பின்னைப்பிராட்டி பரிகரமாயிருந்துவைத்து!” என்று திருவுள்ளத்திலே போர்ப்புண்பட்டு, A “பின்னை நெடுப்பினைத்தோள் மகிழ்ப்பிடுடை” என்று — அவளுடைய ஸம்பந்தமே நமக்கு ஏற்றமாக நமக்கு நல்லவர்கள் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அவளோடே ஒரு கோவையாயிருந்துவைத்து நம் முன்னே இப்படி சொல்லுவதே! நாமாரானோம்?” என்று தன்னை நொந்து கொண்டு, பரமரிஷிகள் ஆர்த்தராய்வர, தன் காவற்சோர்வைநினைத்து ‘ஸாபராதர் செய்தவற்றை நிரபேக்ஷரான பூர்ணர் பொறுக்குமத்தனையன்றே, 1. “கூர்ப்பிபூத” ரென்று நினைத்திருக்கிற உங்களால் வந்ததன்றே; உங்கள் வ்யஸநத்தைக் கண்கையாலும், அதுக்கடி நம்குற்றமாகையாலும், உங்களளவல்ல நமக்கு லஜ்ஜை; முதலிலே ரக்ஷகனாவனுக்குச் சென்று ரக்ஷிக்கவேணும்; அதிலே ஆர்த்தரை “ஐயோ!” என்று வினவவேணும்; இப்படியிருக்க, நோவுபடுவி கோளும், அது வந்து அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி பிற்பாடரானேமே! அத்தை நீங்கள் பொறுக்கவேணும்” என்று கூமிப்பித்துக் கொண்டாற்போலேயும், ஸ்ரீவிபீஷணமூவான், “ராவணன் பின்னை பிறந்த என்னை ஆராயாதே அருள் பாடிடுவதே!” என்று தறையைப்பார்த்துக் கவிழ்ந்துநிற்க, “அவன் லங்கையிற் பட்ட நெருக்கும் முதலிகளால்வந்த சிலுகுமெல்லாம் நம்மாலே வந்ததன்றே; நீரிருந்தவிடத்திலே வந்து கொண்டுபோராதது நங்குறையன்றே” என்று ஸாபராதரைப்போலே ஸாந்தவநம் பண்ணினாற்போலேயும், “ஆண்கள் விஷயத் திலகப்பட இப்படியிருக்கக்கடவ நாம், பெண்கள் வந்தெழுப்பப் பார்த்திருப் போமே!” என்று பெண்களுக்கு இனிதாகச்சொல்லி, “உங்கள் கார்யம் அழகிதாகச் செய்து தரக்கடவோம்; செய்யவேண்டுமெனச் சொல்லுங்கோள்?” என்ன; “இங்ஙன் குன்னங்குருச்சியாகக் கேட்டருளவொண்ணது; பேரோலக்கமாக இருந்து கேட்டருளவேணும்” என்று ஆஸ்தானத்தில் புறப்பாடிருக்கும் க்ரமத்தை பாசரப் பரப்பறக் கையோலைசெய்து கொடுக்கிறார்கள். ஆச்சான் 2. “அகூதம்” என்று விண்ணப்பம் செய்ய; “நம்மிராமானுசனையுடையையா யிருந்துவைத்து நம்முன்னே இப்படி சொல்லப்பெறும்” என்றார் அழகர்.

வ்யா :— (மாரி) வைரங்கொள்ளும் மார்க்கங்களும், 3. “ஸலிலேந ஸமீகருதா:” என்னும்படி தேவமடைய ஒரு நீர்க்கோப்பாக வர்ஷம்பெய்து, வழிகளெல்லாம் தூறெழுந்து ஸஞ்சார யோக்யதையின்றியிலேயொழிகையாலே, ராஜாக்களும் தந்தாம் ஸத்ருக்கள் பக்கல் துவேஷங்களையும் மறந்து, எடுத்துவிடுகையையுந் தவிர்த்து, கைகழியப்போனவர்களும் வர்ஷாவாகப்புக்ா நின்றது என்று தந்தாம் வீடுகளைக்குறித்து வந்து நின்று, நாலு மாஸமும் உகந்த விஷயங்களோடே கூடியிருக்கும்படியாயிரேயிருப்பது. மஹாராஜரும்

தாரையுடைய ஸ்தநோஷ்மாவைப் பற்றிக்கிடந்து, பெருமானோடே பண்ணின ஸமயத்தையும் மறந்தபடியாலே பெருமானும் சிறி, “ஸபூந்தவமாக அறுக்கக் கடவோம்” என்று இடையபெருமானுக்கு அருளிச்செய்துவிட; அவரும், கிஷ்கிந்தை, வாசலிலே ‡ சென்று நானெறிய; நின்ற திருவடியைப் பார்த்து, ‘போக்கடி சொல்’ என்ன; அவனும், “தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின உனக்கு ஓரஞ்ஜலி நேராமல் போகாது” என்ன; தான் ஸாபராதனாகையாலே நேர்கொடு நேர் புறப்படமாட்டாமையாலே தாரையைப் புறப்படவிட; அவரும் “உமக்குக்கோப காரணமென்? உமக்குக் கோபத்துக்குப் போருவாரும் உண்டோ?” என்று பொறுப்பித்துக் கொள்ளும்படி பண்ணுங்காலமிறே வர்ஷாவாகிறது. பெருமாள் தானும், மால்யவானிலே எழுந்தருளியிருந்து ஸலிலாதிபுரத்தை வலித்துக் கொண்டு ரனோத்யுத்தங்களான ஆனைகள்போலே கிளம்பி நீர்க்கனத்தாலே மலைக்கொடுமுடிகளிலே படிந்து ஸோபாநபங்க்திகள் படுத்தாற்போலே கிடக்கிற கிடையைக் கண்டு, “அர்ச்சிராதிசுதியாலே பரமபத்துக்கு ஏறுவாரைப்போலே இவற்றிலே அடியிட்டு ஆகாசத்திலே ஏறி, பறித்துக்கொள்ள வேண்டாதபடி, நினைத்தபடி அள்ளிப் பரிமாறலாம்படியிருக்கிற இக்காலத்துக்கு அடைத்த பூக்களைக் கொண்டு ஆதித்யாந்தர்வர்த்தியான பெரியபெருமானே ஸமாராதநம் பண்ணலாயிருந்தது; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரில்லையாயிற்றே” என்கிற இமுவோடே வர்ஷாகாலத்திலிருக்கும்படிகளெல்லாம் அருளிச்செய்தாரிறே. (மாரி) பிரிந்தார் கூடுங்காலம்; கூடினார் போகூரஸமநுபுவிக்குங்காலம்; புஜிக்கிறவர்கள் கைநெ கிழில் உடம்புவெளுத்து அணையுங்காலம்; (மாரி) பெண்டுகளோடே மேகம் A அறையிடும்காலம்; B பிரிந்தார் கொடுமை குழறுங்காலம், C கலந்தார் வரவெதிர் கொள்ளும்காலம்; D பெண்ணீர்மையீடழிக்குங்காலம். (மாரி) லிம்ஹங்களும் எதிரிகளான ஆனைகள் வாசலிலே நின்று பிளிறவும், அது செவிப்படாதே தனக்கு ஒரு விரோதியில்லையென்று பர்வதகுஹைகளைப் பற்றிக்கிடந்துறங்குங் காலம். இனி, இவர்களுக்கு ஊராரும் இசைந்து, அவர்கள் ஓரோ இடங்களிலே அடங்கவும் பெற்று, இவர்களுக்குப் புலம் கொடுக்கிற க்ருஷ்ணனும் நப்பின்னைப் பிராட்டி கட்டிலிலே உறங்கி, இவர்கள் சென்றெழுப்பவேண்டும்படியான காலமிறே. (மலை முழைஞ்சில்) லிம்ஹந்தான் மலைக்கு ஆபரணமாயிறே இருப்பது; இவனும், நப்பின்னையினுடைய 1. “துங்குஸ்தநகிரிதடி”யிலே ஸ்தநாபரணம்போலே தங்குகிறானிறே.

(மன்னிக்கிடந்து) மிடுக்காலே ஒருவர்க்கு அஞ்சவேண்டாமையாலே மலைக் குவடுபோலே பொருந்தி வீசவில்லிட்டெழுப்பினாலும் கிளப்பப் போகாதபடி ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கை. அன்றிக்கே, தன் பேடையோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்திக்கிடக்குமென்றுமாம். “வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா” (19) என்னும் படியிறே கிடக்கிறது; E “அடங்க வஞ்சிறைகோலி” என்னுமாயோலே. (கிடந் துறங்கும்) ஸ்பர்ஸஸ்கும் மயக்கின்படியொழிய தமோருணாபிபூதமாய் உறங்கு

‡ (பா) சிறு, A திருவிருத்தம் 19, B திருவிருத்தம் 7, C திருவிருத்தம் 88, D நாச்-திரு 8-1, E பெரிய திரு 8-5-8.

கிறதன்றே இவனுறக்கம்; தன்னாலல்லது செல்லாதே வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றுதார் வருமளவும் குறுவிழி கொள்ளுகையிறே. (உறங்கும் சீரிய சிங்கம்) உறங்கா நிற்கச்செய்தே கிட்டமாட்டாதே ச்ஞுத்ரம்ருகங்கள், கண்டகாட்சியிலே மண்ணுண் னும்படி விரமீயையுடைத்தான லிம்ஹம் ஸுகுஸுப்தி பண்ணுநிற்கச்செய்தே எதிரிகள் தபிக்கும்படி கிடக்கையாலே, 'உணர்த்திகொள்ளுங் கார்யத்திலும் உறக்கமே நன்றயிருக்க, என்றியவுணர்த்திறே?' என்னும்படி மடிகொடுத்தார் துடிக்கும்படியிறே இவனுடைய உறக்கமிருப்பது. (சீரியசிங்கம்) "ம்ருகேந்த்ரன்" என்றும், "ம்ருகராஜன்" என்றும் ஒருத்தர் முடிசூட்ட வேண்டாதே, பிறப்பே நிரங்குமமான வைபவமுண்டாகை. (சீரிய சிங்கம்) நரலிம்ஹம்போலே கலந்துகட்டியாய்ச் சீர்மை கெட்டிராதே A சிற்றயர் சிங்கத்துக்கு.

(அறிவுற்று) மேலிடவல்லதொன்றில்லை; கிட்டி எழுப்பவல்லாரில்லை; காலமுணர்த்த உணருமத்தனையிறே. (அறிவுற்று) அறிவில்லாததொரு பதார்த்தத்துக்கு அறிவு புகுந்து நடையாடினாற்போலேயிருக்கை. ஆஸ்ரிதார்த்துமாக உணர்ந்தபோதிறே இவன் அறிவுடையனாவது பூவலர்ந்தாற்போலே கால முணர்த்தவுணர்ந்தபடி. (திவிழித்து) "நம்மெல்லைக்குள் புகுந்தாரார்" என்னுமா போலே, பார்க்கும் பார்வையிலுள்ள வெம்மை, ப்ரதமகடாக்ஷஸநிபாதத்தில், ஸர்வகாலமும் அணையும் பேடைக்கும் குட்டிகளுக்கும் அணையவொண்ணாதி ருக்கை. B "பூங்கோதையாள்வெருவ" C "வானோர் கலங்கியோட" என்னும் படியிறே கோபித்து விழித்தால் D எரிவட்டக் கண்களாலே ஐஸ்வரமான தேஜஸ்ஸு ப்ரவஹிக்கும்படி. "ஐந்தலைப் பாம்போடே விளையாடுகிறவனார்? பாண்டுவ ஸாரதி, க்ருத்தானுல பிழைக்கிறவனார்?" என்று சிவக்கப்பார்த்தால் ப்ரஹ்மருத்ராதிசுளாலும் நோக்கவொணாதபடியிறே இருப்பது. (திவிழித்து) இவனைக்கொண்டு வேறொரு ப்ர யோ ஜ ந ங் கொள்ளுமவர்களன்றிக்கே, இவனிருந்தபடியே உத்தேர்யம் என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், E "கொண்ட சேற்றம்" என்று — ஆஸ்ரிதார்த்துமான சேற்றத்தை "நிதியுண்டு" என்று நினைத்திருக்குமவர்களாகையாலும், ஏதேனுமாக இவன் F செய்கை இவர்களை F நைவிக்கையாலும், "சீரியசிங்கம்" என்றத்தோடு, "அறிவுற்று" என்றத்தோடு "திவிழித்து" என்றத்தோடு வாசியற இவையெல்லாம் பேராக்யமாயிருக்கிறபடி. D "இவையா, இவையா" என்று தனித்தனியே ஆகர்ஷகமிறே.

(வேரி மயிர் பொங்க) பரிமளத்தையுடைத்தான உளையிர்களானவை சிலும்ப. (வேரிமயிர்) லிம்ஹத்துக்கு ஜாத்யுசிதமான க்ருந்தம். 1. "ஸர்வக்ருந்த:" என்கிற விஷயமாகையாலே உபமேயத்திலுள்ளதெல்லாம் உபமானத்திலேயிட்டுச் சொல்லக்கடவதிறே. G தண்டுழாய் விரைநாறக்கடவதிறே. (எப்பாடும் பேர்ந்து)

A பெரியாழ் திரு 3-3-5. B முதல் திருவ 23. C பெரிய திரு 1-7-6. D நான் திரு 21-
E பெரிய திரு 5-8-3. F திருவாய் 5-10-2. G திருவாய் 2-6-10.

அறிவுகலந்து நடையாடச் செய்தேயும் நித்யராபாரவஸ்யத்தாலே வந்த கலக்கத் தாலே ஒருகார்யப்பாடற நாலுபாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) உறங்கும்போது அவயவங்களைச்சேர இட்டுக்கிடக்கையாலே வந்த திமிர்ப்புப் போம்படி அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறி.

(முரிநிமிர்ந்து) உலாவுகைக்கு ஸரீரம் விதேயமாகைக்காக அவயவியான உடலை ஒன்றாக நிமிர்த்து. (முழங்கி) இதர துஷ்டம்ருகங்கள் கிடந்தவிடத்திலே முழுக்காயாக அவிந்துகிடக்கும்படி முழங்கி; மேகம் போன்ற க்ருஷ்ணனுடைய முழக்கம் எதிரிகளை மண்ணுண்ணும்படி பண்ணி, பெண்கள்வந்து எதிர்கொள்ளக் கடவதாயிருக்கும். (புறப்பட்டுப் போதருமாபோலே) கிரிசுஹரத்தில்தின்றும் இப்ப டிப்பட்டதொரு வலிம்ஹம் புறப்பட்டு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுமாபோலே, இங் றுனே போரவேணும் என்கிறார்கள். “பெண்காள்! நம்மை வலிம்ஹம் புறப்படுமா போலே புறப்படவோ சொல்லுகிறது? ராகுவலிம்ஹமாய்ப்புறப்படவோ? நரவலிம் ஹமாய்ப்புறப்படவோ?” என்ன; “உன்னுடைய மேன்மை அந்யாயத்தமன்றென் கைக்காகவும், ஸ்வாபுரவிகமான ஸௌர்யத்துக்கும் க்ராமபீர்யத்துக்கும் வலிம் ஹத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னோமித்தனையல்லது, வலிம்ஹம்போலேயென் றோம் என்னு, ஹிரண்ய ராவணாதிகள் முன்னே நிற்குமாபோலே நிற்கவோ தேடுகிறது பிரானே!”

(நீபுவைப்பூவண்ண) உன்னை நியறியவேண்டாவோ? எதிரிகளான ஸரிசு பாலாதிகள் முன்னே நிற்கிலும் இவ்வழகு குலையாமே நிற்குமவனல்லையோ நீ? வலிம்ஹத்தால் உன்னுடைய வடிவழகையும் குளிர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தை யும் ஏறிட்டுக்கொள்ளப்போமோ? உன் வடிவுக்குப்பூவைப்பூவை ஓராகாரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமிடுகிறமாத்ரம், ஸௌர்யாதிகளுக்கு ஒருபோலி சொன்னோமித்தனையன்றோ? பிரிந்தார்க்குப்பிழைக்கவொண்ணாதபடி வடிவுபடைத்ததோ அது? (பூவைப்பூவண்ண) A வண்டரூப்பூவைதான் கண்ணனார் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிறேயிருப்பது. “வடிவைக் கொண்டாடாநின்றிகோள்: உங்களுக்கு அநுபூவிக்க ஆசையாகில் உள்ளே புகு ருங்கோள்” என்றான்; (உன்கோயில் நின்றிங்ஙனே) எங்களை உள்ளேயழையாதே நீதான் உள்ளில்நின்றும் புறப்பட்டாலோ? படுக்கைத் தலையிலே எடுத்துக்கைநீட்டு வித்துக் கொள்ளுமளவன்று; எங்களை அழகோலக்கத்தே அடிமைகொண்டருள வேணும். (பூவைப்பூவண்ண) உன் கோயில் நின்று) இவ்வடிவழகையெல்லாம் இட்டளத்தில் வெள்ளமாக்குகிறதென்?

(உன்கோயில்) “நந்துகோபனுடைய கோயில்” என்றார்கள்-கீழே; இங்கே “உன்கோயில்” என்கிறார்கள்; வாஸ்பூமி ஒன்றும், அது இருவர்க்கும் பொதுவா யாய்த்திருப்பது. இவன் வர்த்திக்கும் கோயிலுக்கு ஸேஷஸேஷிகளுடைய ப்ராதாந்

யங் கொள்ளக்கடவதிறே ப்ரணவம்போலவும் ஹ்ருத்யகமலம்போலவும். A “திரு வரங்கம் நட்பூர்” B “எம்பெருமான் கோயிலென்றேற்கு இதுவன்றே எழிலாலி” என்னக்கடவதிறே. (இங்ஙனே போந்தருளி) பெருமாள் திருமாஸிகையில் நின்று ம் ஸுமந்தர்னைக் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, பிராட்டி பின்தொடரப் புறப்பட்டாற் போலே C ஞாலத்தூடே நடக்கவொண்ணாது. (இங்ஙனே) எங்கள் முன்னே நடக்கவேணும். எங்களுக்குத் தனியே சில நிர்ப்பந்தமுண்டுகாண். கண்வளர்ந் தருளிபாடிகண்டு வாழ்ந்தோம், இனி நடையழகுகண்டு வாழவேணும். நடைச் சக்ரவர்த்துப் பிடிக்கலாம்படியிறே இந்நாலடியுமிருப்பது. க்ருஷ்ணனுடைய லலித கதிரை அநுகரித்து தரிக்கத்தேடுகிறவர்கள் தாங்களுட்பட, ‘கண்ணுடையாரடங்க ளும் கண்டு வாழுங்கோள்’ என்னும்படியிறேயிருப்பது D “கானகம்படியுலாவிபுலாவி” என்று க்ருஷ்ணன் நடக்கும்போது ஆடல்பாடல் மறக்கக்கடவதிறே அபஸரஸ்ஸுக் களுட்பட ஆடுமதுகண்டு. E [கைதொழிதிருவான்] காலும் நடையும்கண்டு கையெடுப்பார் மடலெடுப்பாராவர்களிறே பெண்கள். (போந்தருளி) 1. “சதுர்க்குதி” யிறே; - நிஷ்பத்தினுடைய செருக்கும், மத்தகஜத்தினுடைய திமிர்ப்பால் வந்த பிசுருதலும், புலியினுடைய சிவிட்குடைமையால் வந்த உறட்டுதலும், லிம்ஹத்தி னுடைய மேனாப்பால்வந்த பராபிபுவநமும். F “ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் காரேறு” G “வாரணம் பையநின்றார்வதுபோல்.” H “சிறுயர்சிங்கம்” என்கிற க்ருஷ்ணனுக்குச் சொல்லவேணுமோ, 2. “புருஷர்ஷபு;” 3. “ராமஸார்த்தூலம்” 4. “மத்தமாதங்க்யூமிநம்” 5. “ஸிம்ஹவிக்ரந்தக்யூமிநம்” என்று சக்ரவர்த்திப் பிள்ளையுள்பட விருதுபிடியாநிற்க? இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் நடை யழகிலே காணலாம்.

“போந்துகேட்குமித்தனையன்றே கார்யம் வேண்டுவது” என்றான்; (கோப்பு டைய சீரியசிங்காசனத்திருந்து) படுக்கையில்வார்த்தையாகவொண்ணாது, (கோப்பு டைய) உபயவிபூதியிலுண்டான சராசரபதார்த்தங்கடையடங்கலும்தொழிலாக வகுப் புண்டிருக்கை. (சீரியசிங்காசனம்) சீரியசிங்கத்துக்கு ஸத்ருஸமான ஆஸநம். (சீரிய) பெண்களுக்குப் பொய் குறிக்கும் க்ருஷ்ணனையார்கிலும் இவ்வாஸனத்திலே இருந் தால் பொய்சொல்லவொண்ணாதே, சொன்னது அமோக்யமாயிருக்கை. ஆஸனத் துக்குச் சர்மையாவது-கடற்கரைவெளியிலே வானரஸகாஸத்தில் வார்த்தைபோலே யும், பூசல் களரியில் தேர்த்தட்டில் வார்த்தைபோலேயும், பெண்கள் திரளிலே தீவ்யவலிம்ஹாஸனத்திலேயிருந்து I பொய்நம்பியான க்ருஷ்ணன் சொன்னதே யாகிலும் ஆஸநவிலேஷ்த்தாலே பழுதுபோகாதபடியாயிருக்கும். தர்மாஸனத்திலே இருந்தால் தோற்றிற்றுச் சொல்லவொண்ணாதிறே. இதுதான் தர்மாதிபீடயிறே. ராஜாக்கள் மெய்க்காட்டுக்கு, இன்ன மண்டபத்திலே இன்ன ஆஸனத்திலேயிருந்து தினைப்பிட்டது என்றால் தப்பாதாப்போலே.

A திருநெடு 23. B திருநெடு 22. C திருவாய் 6-9-3. D பெரியாழ் திரு 3-6-4. E பெரியதிரு 3-3-7. F நாச் திரு 13-1. G பெரியாழ்திரு 1-8-1. H பெரியாழ் திரு 3-3-5. I பெரியதிரு 10-7-4.

(உன்கோயில் நின்று இதயாதி) நம்பெருமாள் கோயிலாழ்வாரில் நின்றும் புறப்பட்டருளி, பெரியதிருமண்டபத்திலே சேரபாண்டியனிலே நாயச்சிமாரோடே கூட விருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் தப்பாதாப்போலே. (சீரியசிங்காசனம்) ஓரணு சென்று அடியிடியிலும் க்ருஷ்ணனோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும் ஆஸநம். A “இருந்தாங் சிங்காசனமாம்” என்கிற ஆஸனத்திலே ஏறவிநே தங்களுக்குக் கணிசம்; கண்வளரு கிறபோதையழகும் உலாவுகிறபோதையழகும் கண்டால், இருக்கும் போதையழகும் காணவேனுமிநே; B “இருந்தமை காட்டினீர்” என்றிநே உத்தேசம். C “தடங் கொள் தாமரைக்கண் விழித்து—உன் தாமரைமங்கையும் நீயும் இடங்கொள் முவுலகுந்தொழிவிருந்தருளாய் திருப்புரிங்குடிக் கிடந்தானே!”. கிடந்தமைகண்டாலும் நடந்தமைகண்டாலும் கண்களின் விடாய் கெட்டுக் குளிராது. D “கண்ணினை குளிரப் புதுமலராகத்தைப் பருகவிருந்திடாய்.” (சீரியசிங்காசனத்திருந்து) நாங்கள் சுற்றும் ஒலக்கமிருக்க நீ லிம்ஹாஸனத்திலே இருந்தாலன்றே E “பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாருடனே - எல்லாருஞ் சூழச் சிங்காசனத்தேயிருந்தானேக் கண்டவர்களுண்டு” என்கிற ப்ரஸித்தி, உனக்குப் படைக்கலாவது. (இருந்து) காவலுங்கட்டுமாய் “நில்” என்பாரின்றிக்கே, நினைத்தபடி அநுபூதிக்கலாம்படி இருந்த இருப்பிநே,

(யாம்வந்த) எங்களை அறிவுதியிநே, நீ வரவிருக்குமவர்களன்றே நாங்கள், (வந்த) விரஹதொளர்ப்புல்யத்தால் கால்நடைதாராத நாங்களன்றே வந்தோம். (காரியம்) கார்யமின்னதென்னாவிடுகிறது — அவஸரத்திலே சொல்லவேனுமென்று நினைத்து; ஸ்ரீபுரதாழ்வான் தம்மோடொக்க ஆர்த்தரானுரெல்லாரையும் திரட்டிக் கொண்டுசென்று திருவடிகளிலே விழ இரங்குவரென்று வர, அவன் நினைத்து வந்ததுக்கு அவஸரமில்லாமையாலே அணுகவொண்ணாதபடியிருந்து திருவடி நிலைகளைக் கொடுத்துவிடும் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே, ‘இப்போது சொல்லுவோமல் லோம்; இன்னம் இரண்டடி புகுரநின்றவாநே “உற்றேமேயாவோம்” (29) என்கிறோம்’ என்று கார்யமின்னதென்னுமிடத்தை “சிறற்றஞ் சிறுகாலைக்கு” (29) வைக்கிறார்கள். (காரியம்) ஸ்வஸ்வரூபாபத்தியளவுமிநே விதிக்கு விஷயமுள்ளது. அவ்வருகு பரிமாற்றத்தால் வருமவையெல்லாம் ப்ரமாணவிஷயமாய்ப் பேச்சுக்கு நில மாயிராதே; அதுதானும் காரியவறுதிபிறந்தாலிநே சொல்லுவது. (ஆராய்ந்தருள்) “நாம் போமிடந் தேடிக் காலம்பார்த்து F எதிர்கூழல்புக்கு, புருஷகாரமாகப்பற்றி, நாம்படுவதெல்லாம் நீங்கள் படுவதே! நீங்கள் என்செய்திகோள்! என்பட்டிகோள்!” என்று ஆராயவேணும். “பெண்காள்! ஒருவரையொருவரெழுப்பி, எல்லாருத் திரண்டு நம்வாசற் காக்குமவனையெழுப்பி, ஐயரை எழுப்பி, ஆய்ச்சியை எழுப்பி, நம்மை எழுப்பி, அண்ணரை எழுப்பி, மீளவும் நம்மையெழுப்பி, போர வ்யஸநப் பட்டிகோளே!” என்று திருவுள்ளம்பற்றி க்ருபைபண்ணி அருளவேணும். 23.

A முதல் திருவ 53. B திருவாய் 6-5-5. C திருவாய் 9-2-3, D திருவாய் 9-2-9. E பெரியாழ் திரு 4-1-6. F திருவாய் 2-7-6.

ஈராயிரப்படி—இருபத்து மூன்றும்பாட்டு

அவ: இருபத்துமூன்றும் பாட்டு:- “பெண்காள்! உங்கள் காரியமழகிதாகச் செய்து தருகிறோம்; உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்?”என்ன; “இங்ஙனே குன்னங்குருச்சியாகக் கேட்டருளவொண்ணாது; புறப்பட்டுக் கேட்டருள வேணும் என்கிறார்கள். A “பின்னை நெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை முன்னை அமர் முழுமுதலானே”.

வ்யா: (மாரிமலை முழைஞ்சில்) பெருமாள் மால்யவானிலே எழுந்தருளி விருந்தாப்போலே வர்ஷம் பெய்து வழிகளெல்லாம் தூறெழுந்து ராஜாக்கள் படைவீட்டிலேயிருந்து வினையுண்டானாலும் புறப்படாதாப்போலே, எம்ஹங்கள் கிரிருஷ்ணைகளிலே கிடந்துறங்குங்காலம். வில்லேஷித்தார் கூடுங்காலம். கூடி விருந்தார் ஸம்போக்யம் அனுபவிக்குங்காலம். நாங்கள் உன்வாசலிலே நிற்குங்காலம். (மன்னி) ஆருக்கஞ்சுமது? மலைக்குவடு போலேயிருக்கை. (கிடந்துறங்கு மித்யாதி) ஒருத்தர் முடிசூட்ட வேண்டாதே புறம்பே ம்ருகேந்த்ரானாகையும் திரங்குரவைபுவமுண்டாகையும். 1. “ஸ மயா பேராதித: ஸ்ரீமாந்” கூடத்ர ம்ருகங்கள் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கை. 2. “அபித: பாவகோபமம்” அனுசூல ஈன தம்பிக்குமகப்பட அணுகவொண்ணாதபடியிருக்கை. (அறிவுற்று) பூவலர்ந்தாற்போலே காலத்திலே உணருகை. ஸம்ஸாரி உறங்கும்போது தமோபி, பூதனாய், உணர்ந்தால் பராகுர்த்தானுபவமாயிருக்கும்; இவனுறக்கம் வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாதார் வருமளவும். (தீ விழித்து) ப்ரதமாக்கிஸந்நிபாதத்திலே பேடைக்கும் அருகே நிற்கவொண்ணாதென்கை.

(வேரிமயிர்) உணமயிர். அவனுக்காகில் 3. “ஸர்வ சுந்த:”. (எப்பாடும் பேர்ந்துதறி) ஒரு கார்யப்பாடில்லாமையாலே நாலு பாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறினபடி. (மூரி நிமிர்ந்து) உடம்பு ஒன்றாய் நிமிர்ந்தபடி. (முழங்கி) மானுள்ளிட்ட ம்ருகங்கள் முழுக்காயாகப் பினத்திக்கிடக்கும்படி. (முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமா போலே) ‘கிரி கூஹ்வரத்தில்நின்றும் இப்படிப்பட்டதொரு எம்ஹம் புறப்பட்டுப் போருமா போலே போரவேணும்” என்ன, “பெண்காள்! நரஎம்ஹம் போருமாபோலே போரவேணுமோ?” என்ன (நீ பூவைப்பூவண்ண)கூரம்பீரயத்துக்கு ஒன்றைச் சொன்னோமாகில் நீ போருமாபோலே போரவேணும் என்கை. வடிவையும் திறத்தையும் உன்னைப் போலே பண்ணவொண்ணுமோ? என்கை. இவனை எம்ஹத்தைப்போலே புரளிக்கிறது நாச்சியார் விழிவிழிக்கைக்காக. (உன் கோயில்நின்றிங்ஙனே போந்தருளி) நப்பின்னைப்பிராட்டியை ஊன்றிக்கொடு திருப்பள்ளியறையில்நின்றும் பெரிய திருமண்டபத்தேறப் புறப்பட்டருள வேணும்; 4. “பூர்வாம் திஸ்ரம்” இத்யாதிப்படியே பிராட்டி மங்குளாஸாஸநம் பண்ணப் புறப்பட்டருளினாப்போலே. 5. “பர்வதாதிவ நிஷ்கர்ய எம்ஹோ கிரி குஹாஸய: | லக்ஷ்மணம் த்வாரி ஸோஸபஸ்யத் ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்||” என்னக் கடவதிதே.

(இங்ஙனே போந்தருளி) கண்வளர்ந்தருளின அழகு காணப்பெற்றேம். இனி நடையழகும் இருப்பில் வேண்டப்பாடுங்கண்டு வாழவேனுமென்கிறார்கள். A “உடங்கொள் தாமரைக்கண் விழித்து நீயெழுந்து” இத்யாதிவத். (போந்தருளி) 1. “சதுர்க்குதி” யிறே, 2. “கூஜஸிம்ஹகூதி வீரேள” இத்யாதிப்படியிறே நடையழகிலே குஷ்புத்தின் செருக்கும், மத்தகூஜத்தினுடைய திமிர்ப்பும், புலியினுடைய உறட்டும், ஸிம்ஹத்தினுடைய பராபிபுபுவன ஸாமர்த்யமும் தோன்றியிருக்கும். இதெல்லாம் நம்பெருமாள் நடையழகிலே காணலாம். (கோப்புடைய) உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை. (சீரிய சிங்காசனம்) ராஜாக்கள் இன்ன மண்டபத்திலே இன்ன ஸிம்ஹாஸனத்தில் இருந்தாப்போலே. (யாம் வந்த காரியம்) இப்போது சொல்லார்கள்; சிற்றஞ்சிறுகாலைக்கு (29) வைக்கிறார்கள். (ஆராய்ந்தருள்) “நீங்கள் என்பட்டீர்கள்? என்செய்தீர்கள்” என்கை. 23.

நாலாயிரப்படி — இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு

அவ: இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. “பெண்காள்! உங்கள் கார்யம் அழகிதாகச் செய்கிறோம்; உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்னச் செய்யப்படியை உள்வரியிட்டுத்தாருங்கோள்” என்ன, பாசுரத்தைச் சுருங்கவிட்டு உள்வரியிட்டுச் செய்து கொடுக்கிறார்கள். “சங்கமிருப்பார்போல்” (22) என்ற வார்த்தையைக் கேட்டு, ‘நீங்கள் அநங்ககூதிகளென்பதே நப்பினைப் பிராட்டி பரிசுரஹமாயிருந்து வைத்து’ என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, ‘உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?’ என்ன; “இங்ஙனம் குன்னங்குருச்சியாகக் கேட்டருளவொண்ணது; பேரோலக்க மாகவிருந்து நீ கேட்டருளுமாபோலே கேட்டருளவேணும்” என்கிறார்கள். புருஷ காரம் — B “பினை நெடும்பினைத்தோள் மகிழ்ப்புடை முன்னையமரர்முழுதலானே”. அழகர் கிடாம்பியாச்சாணை அருளப்பாடிட்டு, ‘நீ ஒன்று சொல்’ என்ன, 3. “அபராத ஸஹஸ்ரபுராஜநம்” என்று தொடங்கி, 3. “அகூதிம்” என்ன, ‘நம் இராமாநுசனை யுடையயாயிருந்துவைத்து அகூதியென்னப்பெறய்’ என்று அருளிச்செய்தாராம். அநந்தாழ்வான், 3. “அமர்யாத;” என்கிற ஸ்லோகத்தை ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தாரென்னக்கேட்டு ‘எனக்கது சொல்லவேண்டா’ என்றான், அவர் ஸம்பூந் துத்தாலே. 4. “வசஸா ஸாந்தவயித்வைநம்” என்றருளி, ‘ஸாபராதானன்றே ஸாந்தவநம் பண்ணுவான்’ என்றருளிச்செய்தாப்போலே, ‘நீங்கள் சொல்லிற்றெல்லாம் நம் குறையாலே வந்தது’ என்றருளிச்செய்து, பெண்களை ஸாந்தவநம் பண்ணியருளினான்.

வ்யா:— (மாரிமலை முழைஞ்சில்) பெருமாள் மால்யவானிலே எழுந்தருளியிருந்தாப்போலே வர்ஷம் பெய்து வழிகளெல்லாம் தூறெழுந்து ராஜாக்கள் படை வீட்டிலேயிருந்து வினையுண்டானாலும் புறப்படாதாப்போலே, ஸிம்ஹங்கள் கீழி குஹரங்களிலே கிடந்துறங்கும் காலம்; வில்லேவித்தார் கூடும் காலம்; கூடியிருந்தார் ஸம்பூகாகுரஸமநுபவிக்கும் காலமென்றுமாம். நீ எங்கள் வாசலிலே வரப்ராப்தமாயிருக்க, நாங்கள் உன்வாசலிலே நிற்கும் காலமென்றுமாம். (மன்னி) ஆர்க்கு அஞ்சவேணுமிதுக்கு? மலைக்குவடுபோலே பொருந்தியிருக்கை. தன் பேடையோடே ஏகவஸ்து என்னவாம்படி பொருந்திக்கிடக்கிறது என்றுமாம். இங்கு

A திருவாய் 9-2-3. B திருவாய் 1-7-8.

‘நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்ப்’னிதே (19). ஹார விளேஷம். 1. “ஸ்ரீஸ்தநாபரணம்”. இது முலை; அது மலை 2. “ஆஷாடே” (கிடந்துறங்கும் சீரிய சிங்கம்) ஒருத்தர் முடிசூட்டவேண்டாதே பிறப்பே ம்ருகேந்த்ர ரஞ்சையும். நிரங்குநாவைபுவமுண்டாகையும். 3. “ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந்” இத்யாதி. 3. “பரந்தப:” — சஷுத்ர ம்ருகங்கள் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கை. 4. “அபித: பாவகோபமம்” அநுசூலரான தம்பிக்குமகப்பட அணுகவொண்ணாத படியிருக்கை. (அறிவுற்று) பூ அலர்ந்தாற்போலே காலத்திலே உணருகை. ஸம்ஸாரிக்கு நிதுரை மேலிட தமஸ்ஸு அபிபுவிக்கை. இவனுக்கு உறக்கம் வ்யதிரகத்தில் ஆற்றுதார் வருமளவும். (தீவிழித்து) ப்ரதமாக்கிஸந்நிபாதத்திலே பேடைகளும் அருகு நிற்கவொண்ணாதென்கை.

(வேரி மயிர் பொங்க) உளைமயிர் சிலும்ப. (வேரி) ஜாத்யுசிதமான கும்பம். அவனுக்காகில் ஸர்வகும்பம். (ஈப்பாடும் பேர்ந்துதறி) ஒரு கார்யப்பாடில்லாமை யாலே. நாலு பாடும் பேருகிறபடி. (உதறி) அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறினபடி. (முரிநிமிர்ந்து) உடலொன்றாக நிமிர்ந்தபடி. (முழங்கி) மானுள்ளிட்ட ம்ருகங்கள் முழுக்காயாக அவிந்து கிடக்கும்படி முழங்கி. (புறப்பட்டு) ‘கிரி குஹையில் நின்றும் இப்படி புறப்பட்டதொரு ஸிம்ஹம் புறப்பட்டுப்போருமா போலே போரவேணும்’ என்ன, “பெண்காள்! நரஸிம்ஹ போருமாபோலே போரவோ?” என்ன;—

(நீ பூவைப் பூவண்ண) க்யாம்பீர்யத்துக்கு ஒன்றைச் சொன்னோமாகில், நீ போருமாபோலே போரவேணும்மென்கை. வடிவையும் நிறத்தையும் உன்னைப்போலே பண்ணவொண்ணாமோவென்கை. இவன் ஸிம்ஹத்தைப்போலே வருகையாகிற இது நாய்ச்சிபார் விழி விழிக்கையாயிருக்கை. (உன் கோயில் நின்றுநின்று போந்தருளி) பிராட்டிபோடேயிறே கண்வளர்ந்தருளுவது; அவள் எங்களைத் தனித்தனியே நோக்கியருளும்படி அவள் திருக்கையை ஊன்றிக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையில் நின்றும் பெரிய திருமண்டபம் புறப்பட்டருளவேணும். பிராட்டி மங்குளாஸாஸநம் பண்ண, பெருமாள் புறப்பட்டருளினாற்போலே புறப்பட்டருள ஆசைப்படுகிறார்கள். 5. “பர்வதாதிவ நிஷ்கர்ம ஸிம்ஹோ கிரிகுஹாஸய: | லக்ஷ்மணம் துவாரி ஸோபர்யத் ப்ரஹ்வாஜ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம் ||”. கண்வளர்ந்தருளாமுத காணப் பெற்றோம்; இனி நடையழுகும் இருப்பில் பேறுபாடும் கண்டு வாழவேணும்மென் கிறார்கள். A “தடங்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து நீயெழுந்துன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இடங்கொள் முவுலகுந்தொழவிருந்தருளாய்” என்கிறார்கள். இப்படியிருந்தருள வேணும். (போந்தருளி) 6. “சதுர்க்குதி”யிறே. 7. “கஜஸிம்ஹகூத் வீரௌ ஸார்தூலவ்ருஷபேரபமௌ | புண்டரீகவிஸாலாஷௌ க்யுக்யுதாணீ துநூர் துரௌ ||”—நடையிலே ருஷபத்தின் செருக்குத் தோற்றியிருப்பது; மத்தகஜத்தின் திமிர்ப்புத் தோற்றியிருப்பது; புலியினுடைய உறட்டுத் தோற்றியிருப்பது; ஸிம்ஹத்தினுடைய பராபிபுவநமும் தோற்றியிருப்பது. நமக்கிவையெல்லாம் நம்பெருமாள் நடையழக்கே காணலாமிறே. (கோப்புடைய) உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை.

(சீரியசிங்காசனம்) ராஜாக்கள் இன்ன மண்டபத்திலே இன்ன ஆஸநத்திலே இருந்து நினைப்பிட்டதென்றால் அதையறியுமாபோலே. இங்கு ‘கடற்கரையில்’ A திருவாய் 9-2-3.

வார்த்தையும், திருத்தேர்த்தட்டில் வார்த்தையும்' என்னுமாபோலே ஸிம்ஹாஸ நத்திலேயிருந்து நினைப்பிட்டதென்றால் பெண்களுக்குப் பொய் சொல்லும் க்ருஷ்ணனையாகிலும் அமோகாமாய்த் தவிரவொண்ணாதிருக்கை. தர்மாஸநம்போலே தர்மாதிபீடமிதே. சீரிய சிங்கத்துக்குத் தகுதியான ஆஸநம் — சீரிய சிங்காசநம் ஓரணுவாகிலும் க்ருஷ்ணனோடொத்த வரிசையைக்கொடுக்கவற்றான ஸிம்ஹாஸநமென்றுமாம். (யாம்வந்த காரியம்) இப்போது சொல்லார்கள். சிற்பம் சிறுகாலைக்கு (29) வைக்கிறார்கள். (ஆராய்ந்தருள்) “நீங்கள் எப்பட்டிகோள்? என்செய்திகோள்?” என்கை. அதாகிறது — “பெண்களை எழுப்புவது, வாசல்காப்பாளை எழுப்புவது, ஸ்ரீநந்தசூகோபருள்ளிட்டாரை எழுப்புவது, நம்மை எழுப்புவதாய்ப் போர வ்யஸநப்பட்டு வந்திகோளாகாதே” என்கை. ப்ரஹ் கிணற்றில் விழுந்தால், தாயன்றோ நோக்காதே பரியவிட்டாளென்பர்கள். அவன் A எதிர்த்துழல் புக்குத் திரிந்தால் இன்றிறே இவன் B “ஒழிவில் காலம்” என்பது.

23.

ஸவாபதேஸவ்யாக்யாநம் — இருபத்துமூன்றாப்பாட்டு

அவ: — இருபத்துமூன்றாப்பாட்டு. (மாரி இத்யாதி) இப்பாட்டில், 1. “வசஸாஸாந்தவயித்வைநம்” என்கிறபடியே “பெண்காள்! என்செய்திகோள்! எப்பட்டிகோள்! பெண்களை எழுப்புவது, கோயில்காப்பான் முதலானாரை எழுப்புவது, நப்பின்னைப்பிராட்டியை எழுப்புவது, நம்மை எழுப்புவதாக பஹுஸ்ரமப்பட்டிகோளே, உங்களுக்கு நான் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன; ‘பேரோலக்கமாய் ஸிம்ஹாஸனத்திலே இருந்து கேட்டருளவேணும்’ என்கிறார்கள்.

வ்யா: — (மாரி இத்யாதி) வர்ஷாகாலத்தில் பர்வதகுஹையிலே பர்வதஸிகரமென்னலாம்படி தன் பேடையோடே ஏகத்ஸ்ரவ்யமென்னலாம்படி கிடந்து உறங்கும் அத்தஸைதன்னிலும் ஷுத்ஸ்ர ம்ருகங்கள் முழுக்காயாவியலாம்படி பராபிபுவநஸாமர்த்யத்தையுடைய ஸிம்ஹமானது காலமுணர்த்த உணர்ந்து ப்ரதமகடாஷுத்திலே தன் பேடைக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி க்ருரமாக விழித்து, ஜாத்யுசிதகூந்தம் மயிர்க்கால்தோறும் அபிவ்ருத்தமாக நாலு பார்ஸ்வத்திலும் துல்யமாக எழுந்திருந்து, அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதிர்த்து, முன்னும் பின்னும் ஏகரீதியாய் நீண்ட முதுகு உயரும்படி நிமிர்ந்து கர்ஜித்து குஹையில்தின்றும் வெளிப்பட்டு வருமாபோலே, நீயும் தம:ப்ரசுரமானகாலத்திலே வேதாந்தங்களில் அதில் ஏகதேஸ்ரமென்னலாம்படி கிடந்து; பிராட்டியோடே ஏகவஸ்து என்னலாம்படி கிடந்து என்னவுமாம். யோக்யநித்ஸ்ரை பண்ணாநிற்கிற வளவிலும் தமோவித்வம்ஸநஸக்தியையுடைய நீ, 2. “காலே ஸம்ஸதி” என்கிறபடியே காலமுணர்த்த உணர்ந்து, பிராட்டிக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி தீயதாகக் கடாஷித்து 3. “ஸர்வகூந்த:” என்கிற தன்னுடைய கூந்தம் திருமேனியில் மயிர்க்கால்வழியே எங்கும்பரிமளிக்கும்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியிலே உத்யோகித்து, தன்னோடு அவிபுத்தநாமரூபங்களாய் ஸ்வாவயவங்களான சேதநாசேதநங்களை விபுத்தநாமரூபங்களாம்படி பண்ணி. இப்படி ஸ்வாவயவவிஸிஷ்டனான தான் துண்டா காரமாய் நீண்டு, பிண்டாகாரமாய் நிமிர்ந்து, மஹாஸம்ஸாரமத்துடனே மஹதூதிஸ்பேண ப்ரக்ருதியில்தின்றும் வேறுபட்டு வருமாபோலே, பூவைப்பூவண்ண!

A திருவாய் 2-7-6. B திருவாய் 3-3-1.

இருபத்துநான்காம் பாட்டு

அன்றிங் வுலக மனந்தா யடிபோற்றி
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்குய் திறல்போற்றி
பொன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ்போற்றி
கன்று குணிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி
குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம்போற்றி
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி
என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான்
இன்றுயாம் வந்தோம் இரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை :— அன்று — (இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹாபலியினால் வருந்திய) அக்காலத்தில், இ உலகம் — இந்த உலகங்களை, அளந்தாய் — (இரண்டடிகளால்) அளந்தருளியவனே! அடி — (உன்னுடைய அந்தத்) திருவடிகள், போற்றி — பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க; அங்கு — இராவணன் இருக்குமிடத்தில், சென்று — எழுந்தருளி, தென் இலங்கை — (அவன் நகராகிய) அழகிய இலங்கையை, செற்குய் — அழித்தானே! திறல் — (உன்னுடைய) புலம், போற்றி — பல்லாண்டு வாழ்க; சகடம் — சகடாசுரனுனவன், பொன்ற — அழிந்துபோகும்படி, உதைத்தாய் — (அச்சகடத்தை, உதைத்தவனே! புகழ் — (உன்னுடைய) கீர்த்தியானது, போற்றி — நீழி வாழ்க; கன்று — கன்றும் நின்ற வத்ஸாஸுரனை, குணிலா — எறிதடியாகக்கொண்டு, எறிந்தாய் — (விளங்கனியாய்நின்ற அஸுரன் மீது) எறிந்தருளியவனே! கழல் — (அப்போது மடக்கிநின்ற) உன் திருவடிகள், போற்றி — நீழி வாழ்க; குன்று — கோவர்த்தநமஸையை, குடையா — குடையாக, எடுத்தாய் — தூக்கினவனே! குணம் — (ஸௌஸீல்யம் முதலான உன்) குணங்கள், போற்றி—பல்லாண்டு விளங்கவேணும், வென்று—(ாதிரிகளை) ஜயித்து, பகை கெடுக்கும்—அப்பகைவர்களை அழிச்செய்யும், நின் கையில் வேல் — உன் கையிலுள்ள வேல், போற்றி — நீண்டநாள் வாழவேணும்; என்று என்று — என்று இப்படிப் பலதடவை மங்களாஸானம் பண்ணிக்கொண்டு, உன் சேவகமே — உன்னுடைய வீரயங்கனையே, ஏத்தி — புகழ்ந்து, பறை கொள்வான் — பறைகொள்வதற்காக, யாம் — நாங்கள், இங்கு—இவ்விடத்திற்கு, வந்தோம்—வந்து சேர்த்தோம்; இரங்கு—கிருபை புரியவேண்டும்.

ஸ்வா:- நீ. (உன்கோயில் நின்றுஇத்யாதி) உன்னுடைய திவ்யாந்த:புரத்தினின்றும் திவ்யாஸ்த்தாநமண்டபத்துக்கு எழுந்தருளி. (கோப்புடைய இத்யாதி) ஏழுலுலகும்தொழிலாக வகுப்புண்டதாய், நினைப்பிட்ட கார்யம் தலைக்கட்டும்படியான சீர்மையையுடைய ஸிம்ஹாஸனத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, உனக்கு அநந்யார்ஹஸேஷபூதரான நாங்கள் வந்த கார்யத்தை விசாரித்து அருளவேணும்.

“ஸஞ்சரணயோக்யமல்லாத ராத்ரி காலத்திலே அரண்மனையில் திவ்யாந்த:புரத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஏகதத்வமென்னலாம்படி படுக்கையிலே சாய்ந்து உறங்கும் அவ்விருப்பிலேதானே ஸத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி வீரமூயை உடையனாய், காலமுணர்ந்த உணர்ந்திருந்து அருகிருந்த நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி க்ருரமாகத் திருக்கண்களை விழித்துத் திருமேனிகூந்தும் மயிர்க்கால்வழியே பரிமளிக்க, நாலுபாடும் ஒக்க எழுந்திருந்து அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறி, நீண்டு நிமிர்ந்து ஸிம்ஹநாதத்தைப் பண்ணி, பூவைப்பூவண்ணு? நீ இத்யாதி” ஆகவுமாம்.

மூவாயிரப்படி — இருபத்துநாலாம் பாட்டு

அவ:— இருபத்துநாலாம் பாட்டு. a தாங்கள் அபேக்ஷித்தபடியே செய்தருள்கண்டு, வந்த கார்யத்தை மறந்து அத்திருப்பள்ளியறையில்நின்றும் திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தளவும் நடக்கிறபோதை நடையழகுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். b காணுமளவுமிறே “அதுவேணும் இதுவேணும்” என்பது; கண்டால் அவனுக்குப் பரியுமித்தனையிறே.

வ்யா:— c (அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடிபோற்றி) d தன் விபூதியை மஹாபுலி அபஹரிக்க நோவுபட்டிருக்கிற அன்று; e தன்னேப்பிரிந்து நாங்கள் ஆர்த்தியாலே நோவுபட்ட இன்று. f ஐகூத்தை மஹாபுலியினுடைய அபிமானத்தினின்றும் மீட்ட அன்று; g எங்களுடைய ஸ்திரீத்வாபிமானத்தினின்றும் மீட்ட இன்று. h நாட்டுக்கெல்லாம் தன் திருவடிகளை h₃ தூளிதூநம் பண்ணின அன்று; i அழகையும் சீலத்தையும் எங்களுக்கு தூளிதூநம் பண்ணின இன்று.

பெ. அ. இருபத்துநாலாம் பாட்டு. (அன்று இத்யாதி) a சீரியசிக் காசனத்து இருந்தபின்பு “குற்றேவல்செய்கையாகிற அந்தரங்குங்குத்தி கண்டருளவேணும்” என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, “உன்சேவகமேயேத்திப் பறைகொள்ளுகைக்காக யாம்வந்தோம்” என்று மங்குளாஸாஸநமாகிற கார்யாதரத்தை இப்போது சொல்லுகை சேருமோவென்னும் ஸங்கையிலே, எபிஹாஸநத்தில் வந்தபின்பு சொல்லத்தக்க கார்யத்தை மறந்து இவனழகிலே ஈடுபட்டு, இதுவே தங்களுக்குக் கார்யமென்று தோற்றிச் சொல்லுகிறார்களென்று அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள் இத்யாதி) b தங்கள் ப்ரயோஜனத்தை மறந்து திருப்பல்லாண்டு பாடக்கூடுமோவென்ன, — அருளிச்செய்கிறார் (காணுமளவும் இத்யாதி)

c ‘க்ருஷ்ணனை அநுபுவிக்கிறவர்கள் த்ரிவிக்ரமபதூநத்தைச் சொல்லுவானென்?’ என்ன; தங்களார்த்திக்கு உதவினது இந்தூரனுடைய ஆர்த்திக்கு உதவினாற்போலே இருக்கிறதென்றதைப் பற்றவாதல், வஸ்தவைக்யத்தாலேயாதல். c...i “இவ்வுலகமளந்தாய்” என்ற நிர்ந்தேஸத்தாலேதானே பூதகாலம் தோன்றியிருக்க, “அன்று” என்றதுக்கு பூாவம் அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “அன்று” என்ற பதம் இன்று என்றதையும் காட்டுகையாலே இவையிரண்டுக்கும் உண்டான ஆகாரத்தை முன்வகையாகக் காட்டுகிறார் (தன் விபூதி இத்யாதி வாக்யஷ்டகத்தாலே) h₂ ‘தூளிதூநம்’ என்றது-தூளி பர்யந்ததூநமென்றும், பூஹுவாக ஜநங்களுக்கு வஸ்துக்களைக் கொடுக்கும்போது அதிக

சி. அ. இருபத்து நாலாம் பாட்டு. (அன்றிவ்வுலகம்) c ‘க்ருஷ்ணனை அநுபுவிக்கிறவர்கள் த்ரிவிக்ரமபதூநத்தைச் சொல்லுவானென்?’ என்னில்: தங்களார்த்திக்குதவினது இந்தூரனுடைய ஆர்த்திக்குதவினாற்போலே இருக்கிறதைப் பற்றவாதல், வஸ்தவைக்யத்தாலேயாதல். b தாங்கள் வந்த கார்யத்தை விட்டு மங்குளாஸாஸனம் பண்ணுகிறதென்? என்ன (காணுமளவுமிறேஇத்யாதி) c அன்று-முன்பு. c...i ‘அன்று’ என்றது இன்றையும் காட்டுகையாலே, அன்றைக்கும் இன்றைக்குமுன்ன வாகியை முகப்பேதேந அருளிச்செய்கிறார் (தன்விபூதியை இத்யாதி வாக்யதரயத்தாலே) திருப்—52

j இதிறே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீ வாமநனுக்கும் ஸாம்யம். k (இவ்வுலகமளந்தாய்) l பிராட்டிமார் பூத்தொடுமாபோலே கூசிப்பிடிக்கும் திருவடிகளைக் கொண்டு காடுமோடையும் அகப்பட அளப்பதே! என்கை, m ஒன்று எல்லை நடந்து மஹாபுலிபக்கல்தின்றும் பூமியை மீட்டுக்கொண்டாற்போலே நடையழகைக்காட்டி n₁ விஸ்வேஷத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டாயென்கை. n (அடிபோற்றி) o தாங்கள் சொல்லுமளவிற புறப்பட்டு ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவியருளினபடி. — திருவுலகளந்தருளின o₂ ஆயாஸம் போரும் என்று மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். p திருவுலகளந்தருளுகிறபோது இரண்டடியிறே இட்டது; இப்போது எங்களுக்காகப் பத்தெட்டடி இடுவதே! q திருவுலகளந்தருளின அன்று, இந்த்ரன் ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோனான், மஹாபுலி ஒளதூர்யம்பெற்றுப்போனான், தாங்கள் அன்று உதவப்பெருத இழவு தீரத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார்களென்றுமாம். (அடிபோற்றி) r A “உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்னுமவர்களிறே.

பெ.அ. உதிர்ந்த ரேணுக்களையும்கூட உதறிக்கொடுக்கை என்றபடி. j க்ருஷ்ணன் எம்ஹாஸநத்தேற எழுந்தருளும்போது தரிவிக்கரமபதூநத்தைச் சொல்லுகைக்கு நிமித்தம் அருளிச் செய்கிறார் (இதிறே இத்யாதி) K, l “இ” என்றதுக்குப் பரிவுதோற்றத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டிமார் இத்யாதி) c, m “அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்” என்ற ஸமுதூயத்துக்கு ஹார்த்தாபிபுரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அன்று எல்லை நடந்து இத்யாதி) n₁ (விஸ்வேஷத்தில் தின்றும் மீட்டுக்கொண்டாய்) என்றது உபலக்ஷணமாய், ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டாயென்று கண்டுகொள்வது. உலகளக்கை என்கிற வ்யாஜத்தாலே எல்லாத்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தருளுகையாகிற தூனிதூநம் பண்ணினாற்போலே எங்களுக்கும் நடையழகை தூனிதூநம் பண்ணினாயென்று பரீத்யநுஸந்தூதமாகவும் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. இத்தால், ‘அன்று’ என்றதுக்குச் சொன்ன தாத்பர்யதர்யாநுபூதுணமாக ஸமுதூயத்துக்கு பூரவம் சொல்லிறியுய்த்து, n, o எம்ஹாஸநத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஆயாஸப்ரஸுத்தியின்றிக்கேயிருக்க, “அடிபோற்றி” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள் இத்யாதி) o₂ (ஆயாஸம் போரும்) என்றது - ஆயாஸத்துக்குத் துலயமென்றபடி. p மஹாபுருதியியை அளக்கையும், இங்கு நாலடியடுகையும் துலயமாக ஆயாஸத்தையுண்டாக்குமோவென்றும் சங்கையிலே, அதிற்காட்டில் ஆதிக்கமேமெல்லென்று கேட்பிமார்க்குக் கருத்தாகக் கீழ்ச்சொன்னத்தை த்ருடிகரிக்கிறார் (திருவுலகளந்தருளுகிற இத்யாதி) q கீழே க்ருஷ்ணனுக்கும் வாமநனுக்குமுள்ள ஸாம்யத்தாலே க்ருஷ்ணனுக்கு மங்குளாஸாஸநம்பண்ணினார்களாக ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச் செய்து, க்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீவாமநனுக்குமுள்ள தூர்மையையத்தாலேதானே அவ்வுபதூநத்துக்கு மங்குளாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்களென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார். (திருவுலகளந்தருளினவன்று இத்யாதி) r பத்தெட்டடியிட்ட மாத்ரத்திலேதானே காடுமோடையுமளந்த அபதூநத்திலும் விஞ்சின ஆயாஸம் என்னக்கூடுமோ? என்ன; இவர்கள் செவ்வியைக்கண்டு அஞ்சும்படியான ப்ரேமத்தாலே சொல்லுகிறார்களென்னுமத்தை த்ருஷ்

சி.அ. j (இதிறே) என்றது அழகும், ஸீலமும். k, l “உலகம்” என்ற அசேதனஸமாதிக்குத் தாத்பர்யம் (பிராட்டிமார் இத்யாதி) c “அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் அடிபோற்றி” என்றது தம்மை அங்கீகரிக்கக்கூடா எம்ஹாஸனத்திலே எழுந்தருளும்போது இந்த்ரனுக்காகத் திருவுலகளந்தாப்போலேயிருக்கிறதென்றுத்ருஷ்டாந்தமாதல், பூதகாலத்தில் அபதூனமானது தனக்கே மங்குளாஸாஸனம் பண்ணுகிறார்களென்னுதல். p முந்தின அர்த்தத்துக்குச்சேர் அருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தருளினபோது இத்யாதி) அதாவது:- அத்தைப்பற்றவும் இது மிகவும் ஆயாஸமென்றபடி.

s (சென்று இத்யாதி) t அழகுக்கு இலக்காகாதாரை அம்புக்கு இலக்காக கினபடி. u (சென்றங்கு) v புலிகிடந்த தூற்றிலே செல்லுமாபோலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிருந்தவிடத்தே செல்லுவதே! (சென்று) w வழிப்போக்கிலே கர கபந்த; விராதாதிக்களை அழியச்செய்தபடி என்றுமாம். x (அங்கு) y நின்றவிடத்தே நின்று பூவலர்ந்தாற்போலே அநாயாஸேந அளந்தவளவன்றிக்கே, A “கானகம் படி உலாவி உலாவி” என்னுமாபோலே, கொடிய காட்டிலே அந்தத் திரு வடிகளைக்கொண்டு நடப்பதே! என்கை. B “எவ்வாறு நடந்தன” என்று வயிறு பிடிக்கை இவர்களுக்குக் குடிப்பிறப்பு. (தென்னிலங்கை) அழகியதான கோட் டையையும் அரணையும் உடைத்தாய், குளவிக் கூடுகொண்டாற்போலே ஹிம்ஸகர் சேர்ந்த தேயும். (செற்றாய்) ஆஸ்ரிதவி ரோதிகளர் தனக்கு ஸத்ருக்களென்கை. z (திறல்போற்றி) உ மதிளுக்கு மதிளிடுமாபோலே மிடுக்குக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். b C “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ண” என்னுமவர்களாகை யாலே, குடிப்பிறப்பாலே வந்தது. c D “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொரு தானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்னுமவர்களிறே.

பெ.அ, டாந்தமுக்கேந அருளிச்செய்கிறார் (உன் செவ்வடி.இத்யாதி) s. t தன்னழகைக்காட்டி மஹாபுலியை வலிகரித்துச் செய்த அபத்யாநத்துக்கு மங்குளாஸாஸனம் பண்ணினவாறே அழ குக்கு இலக்காகாதார்விஷயத்தில் செய்த அபத்யாநம் தோற்றிற்றென்று ஸங்குதியைக் காட்டுகிறார் (அழகுக்கு இத்யாதி) u, v “தென்னிலங்கை செற்றாய்” என்றபோதே அங்குச் செல்லுகை எரித்தாமாயிருக்க, “அங்குச்சென்று” என்றதுக்கு துஷ்கரதை தோற்றத் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புலிஇத்யாதி) u, w அங்கு-லங்கையிலே, சென்று-கிட்டி என்று ஸப்த்யார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, அங்குச்சென்று - லங்கையை உத்தேசியித்து நடந்து என்று “ஸப்த்யார்த்தமாய், அழித்துக்கொண்டுசென்று என்று தாத்பர்யரந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வழி இத்யாதி) x, y “அங்கு” என்றது-புத்தியிஸ்தவ வாசியாய், துண்டுகாரணயத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யரந்தரம் அருளிச் செய் கிறார் (நின்றவிடத்தே இத்யாதி) b 1. “அங்குள்யக்யரேண தாந் ஹந்யாம்” என்று பரிவரான மஹாராஜர் புயம் தீர்க்காட்டும்படியான மிடுக்குக்கு மங்குளாஸாஸனம் பண்ணுவா னென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மல்லாண்ட இத்யாதி) c அதீதகாலாபத்யாநத்துக்குப் போற்றுகிறதென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இலங்கை இத்யாதி)

சி, அ, t அழகுக்கிலக்கானான் மஹாபுலி; அதுக்கிலக்கனறிகேயிருக்கிற ராவணனை அம்புக்கிலக்காக்கினான் என்றபடி. u, v, w “சென்று” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். w இரண்டாவது (வழிப்போக்கிலே இத்யாதி) அதாவது-செல்லுகிறபோதே கராதிகளை முடித்துக்கொண்டு சென்று லங்கையை அழித்தாய் என்றபடி. x, y “அங்கு” என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (நின்றவிடத்தே நின்ற இத்யாதி) z திறல்-மிடுக்கு. z, a திறலுக்கு மங்குளாஸாஸனம் பண்ணவேணுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மதிளுக்கு மதிளியாதி) b திறலுக்கு மங்குளாஸாஸனம் பண்ணினபேருண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மல்லாண்ட திண்டோள் இத்யாதி) c இலங்கை செற்றதுக்கு மங்குளாஸாஸனம் பண்ணினவர்களுண்டோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இலங்கை பாழாள்

A பெரியாழ் திரு 3-6-4. B பெரு திரு 9-2. C திருப்பல்-1. D திருப்பல்-3.

d (பொன்ற இத்யாதி) e ராவணனைப்போலே விரோதி, என்று இருய்க்க வொண்ணாத அபாயம். f (பொன்ற) g மாரீச்சனைப்போலே g₂ குற்றயிராக்கி மேல் அநர்த்தம்வினைக்க வையாதே, முடிக்கப்பெற்றபடி. (புகழ்போற்றி) தாயுங்கூட உதவாத துஸையிலே அநாயாஸேந திருவடிகளாலே ஸகடாஸுரனை அழித்த புகழ். (போற்றி) h ராமாவதாரத்திற்காட்டில் மங்குளாஸாஸநம் பண்ணவேண்டி யிருக்கை; ராமாவதாரத்துக்கு, பிதா ஸம்புராந்தகன்; ஊர் திருவயோத்யை; புரோஹிதர் மந்த்ரவாதிகளான வஸிஷ்டாதிபுத்திரர்கள்; பிள்ளைகள் A ஆண்திறல் மீளிமொய்ம்பிலரக்கன்குலத்தைத் தடிந்தவர்கள்; 1, “இச்சாம:” என்னும்படி தாங்கள் குணவான்கள்; இங்கு, மாதாபிதாக்கள் ஸாது, இடையர்: ஊர் இடைச்சேரி; கம்ஸாதிபுத்திரர்கள் எதிரிகள்; ஸ்ரீ ப்ருந்தாவநத்தில் முனைத்தெழும் பூண்டுகளடைய ராஷ்டிரஸர்கள், i தமையன் ஒருகூணம் தப்பில், பாம்பின்வாயிலே விழும் தீம்பன்; பூதநாதிபுகளாலே பிறந்த அபாயங்களுக்கு ஓர் அவதியில்லை: ஆனபின்பு, இனி மங்குளாஸாஸநமொழியக் காவலில்லை.

j (கன்று இத்யாதி) k ஸத்ருவையிட்டு ஸத்ருவை எறிந்தால் ஸங்கேதித்து வந்து இருவருமொக்க மேல்விழுந்தார்களாகில் என்செய்யக்கடவோம்! என்று வயிறுபிடிக்கிறார்கள்; l குஞ்சித்த திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். (கன்று m குணிலா) கன்றை n எறிதடியாக. குணில் - எறிதடி.

பெ.அ. d, e தென்னிலங்கை செற்றற்போலே ஒருஸகடத்தை உதைத்தது துஷ்கரமோ? இதுக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகை என்? என்ன;— அருளிச்செய்கிறார் (ராவணன் இத்யாதி) f, g “பொன்ற” என்றதுக்கு நலிக்கவென்று ஸப்ரதார்த்தமாய், அதை வ்யாவர்த்த பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாரீச்சனை இத்யாதி) g₂ குற்றயிர் - குறுகின உயிர்; அல்பராணனென்றபடி. h ராமாவதார அபத்யூதத்துக்கு ஒருகால் மங்குளாஸாஸநம் பண்ணி, இது தொடங்கி மேலெல்லாம் க்ருஷ்ணாவதாரவருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிப் போற்றுகைக்கு நிமித்தத்தைப் பலபடியாக உபபாதிக்கிறார் (ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி) i 2. “ஏகத்யா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தாவநம் யயௌ” என்று தொடங்கி 3. “அக்ருஷ்ய பதிஷ்யாமிஹ்ரதேஸ்யமிந் அநிலாஸித:” என்ற ப்ரமாணத்தைக் கட்டாக்கித்து காளியன்மடுவிலே விழுகையே பாம்பின் வாயிலே புகுகையென்று அருளிச்செய்கிறார் (தமையன் இத்யாதி)

j, k கன்றையெறிந்தால் இதுக்கு “போற்றி” என்னவேணுமோ? என்ன; அருளிச் செய்கிறார் (ஸத்ருவை இத்யாதி) வத்ஸாஸுரனும் கபித்தாஸுரனும் ஸத்ருக்களென்று கருத்து. l “எறிந்தாய் கரம்போற்றி” என்னவேண்டியிருக்க, கழலுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (குஞ்சித்த இத்யாதி) இரண்டும் ப்ரஸக்தங்களாகிலும் அடிவிடாதவர்களாகையாலே கழலைப்போற்றினார்களென்று கருத்து.

சி. அ. இத்யாதி) d பொன்ற - முடிய. g மாரீச்சனை விஸ்வாமித்யாகுத்திலே ஸமுத்தரத்திலே பொருட்டாய்; அதைச் சொல்லுகிறது (மாரீச்சனை இத்யாதி) l குஞ்சித்த - வளைத்த; எறியும் போது ஒரு ப்ரபாதமெடுத்து, ஒரு ப்ரபாதம் குஞ்சிதமாயிருக்கும்; அதைச் சொல்லுகிறது (குஞ்சித்த திருவடிகள்) என்று. m, n குணில் - எறிதடி. o இந்த்ரணையும் தலையறுத்துப் A திருவாய் 7-6-9.

(குன்று இத்யாதி) இதுக்கு முன்பு இந்த்ரனுக்காகச் செய்த செயல். இப்போது அவன்தான் பகையானபடி. மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. 0 அனுகூலன் ப்ரதிகூலித்தால், செய்யலாவதில்லையிறே. (குணம்போற்றி) பசிக்குராஹத்தாலே கையோயுந்தனையும் வர்ஷிக்க, மலையெடுத்துக்கொண்டு நின்ற ஆந்ருஸம்ஸய குணத்திற்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள்.

(வென்று பகைகெடுக்கும் இத்யாதி) p இவன்பக்கல் பரிவாலே, இவன் மிடுக்கைக்கண்டு கண்ணெச்சிற் படுவர் என்று பயப்பட்டு அதை விட்டு, 'இவ்வேலன்றோ இவ்யாபாரமெல்லாம் பண்ணிற்று' என்கிறார்கள். q A 'மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன்' என்றிறே இவர்கள்படி. r சக்ரவர்த்தி விற்பிடிக்கப் பெருமானும் விற்பிடித்தாற் போலே, 'கூர்வேல்கொடுத்தொழிலன்' (1) என்னுமவர் மகனாகையாலே, வேலே ஆயுதம். s (வென்று பகைகெடுக்கும்) t ஆஸரிதவிரோதிகளான ப்ரதிபக்ஷத்தை அறச்செய்து மாய்க்கை, (நின்கையில் வேல் போற்றி) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டியிருக்க, அதுக்கு மேலே வேலைப்பிடிப்பதே! என்று வேல்பிடித்த கைக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். B 'வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு' என்று ஆயுதங்களுக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணினாரிறே தம்பபனார். u 'கூதே ஜலே ஸேதுபுந்தம். தம்பபனருக்கும் மகளுக்கும் பணி' என்று சீயர் அருளிச்செய்வார்.

பெ.அ 0 "அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்" என்று தொடங்கி இவ்வளவும் - ஆஸரித விரோதிகளை வென்ற ப்ரகாரங்களைச் சொல்லி மங்குளாஸாஸநம் பண்ணி, அவற்றைக் காட்டிலும் ஆஸரிதனானவன் பகைத்துவருகையாலே இவ்வபத்யாநத்துக்கு மிகவும் பரியவேனுமென்று தாத்தப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அனுகூலன் இத்யாதி) ஒருகால் தமோகுணத்தால் ப்ரதிகூலித்தாலும் பொறுக்கவேனுமென்று கருத்து.

p இவ்வளவும் சொன்ன அபத்யாநங்களால் மிடுக்குத் தோற்றுகையால் அதை நினைத்துக் கண்ணெச்சில் வராமெக்காக, "இவ்வபத்யாநங்கள், இவன் மிடுக்காலல்ல, வேலாலே" என்று அந்யத்ர ஆரோபித்து. அதுவும் இவனதாகையாலே அதுக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்களென்கிறார் (இவன் பக்கல் இத்யாதி) s, t "பகையை - வென்று-கெடுக்கும்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, வெல்லுக்கெடுக்கும் கெடுக்கெடுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸரிதேத்யாதி)

சி.அ.பொகடாதே வைத்ததென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அனுகூலன் ப்ரதிகூலித்தால்-இத்யாதி) p (இவன் பக்கல் பரிவாலே) என்ற பத்யத்துக்குத் தாத்தப்யம் — கீழெல்லாம் அவனுக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொடுவந்து இப்போது வேலுக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுவானென்? என்ன, இவனுடைய மிடுக்கைச் சொன்னால், இப்படி பூஷிஷ்டோ? என்று பிறர் கேட்டால் த்ருஷ்டிதோஷமாமென்று 'இவன் ஒன்றும் செய்தானல்ல; இவ்வேலே எல்லா வ்யாபாரங்களும் செய்தது' என்று அந்யத்யாகரித்து அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. q அப்படி அந்யத்யாகரித்த பேருண்டோ? என்ன (மிடுக்கிலாமையால் இத்யாதி) அதாவது A 'கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும்' என்கையாலே, அவனுடைய பூலத்தைச்சொல்லி A 'மிடுக்கிலாமையால்' என்கையாலே அது அவனுடைய ஸ்வபாவமன்று; நம்முடைய பூலஹானியாலே அல்பவ்யவஹாரமும் அதிகமாகத் தோற்றுகிறதென்று மறைத்துச் சொன்னாரிறே" என்றபடி. r க்ருஷ்ணனுக்கு வேலுண்டோ? என்ன (சக்ரவர்த்தி விஸ்பிடிக்க இத்யாதி) u (கூதே ஜலே ஸேதுபுந்தம்) என்றது பூதகாலங்களில் அபத்யா

A பெரியாழ் திரு 1-1-9, B திருப்பல் 2.

v (என்றென்று) w இதுதானே ப்ரயோஜனமென்கை. 1. “தேஹி மே துதாமி தே” என்னுமவர்களன்றே. ஸம்ஸாரிகள் புறம்பும் கொள்ளுவர்கள், இவன் பக்கலிலும் கொள்ளுவர்கள்; இவர்கள் புறம்பும் கொள்ளார்கள், இவன் பக்கலிலும் கொள்ளார்கள். A “ஒன்று நூருயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ் செய்வன்” என்று - அவனுக்கும் தான் கொடுத்து, “ஆந்தனையும் கைகாட்டி” (2) என்று புறம்பும் தானே கொடுக்கும் என்கை. (உன் சேவகமேயேத்திப் x பறை கொள்வான்) உன்னுடைய வீரசரிதமே ஏத்தி y உன்னை அனுபவிக்கக்காக; B “உன்னுடைய விக்கிரமமொன்றொழியாமலெல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்” என்னுமவர்களிறே.

(இன்று) z இசைவுபிறந்த இன்று என்னுதல்; a நீ உறங்க நாங்கள் உறங்காத இன்று என்னுதல். b நென்னேற்று வந்தோமோ? ஊராக இசைந்த இன்று என்றுமாம். o (யாம்) d பூந்துக்களாலே நெடுங்காலம் நலிவுபட்ட நாங்கள். (வந்தோம்) e வ்ருத்துக்கள் உறங்க, நாங்கள் ஆற்றாமையாலே வந்தோம்; f எங்கனியுவுகளெல்லாம் உன்னுலே தீரும். g (யாம் வந்தோம்) h எங்கள்வரவு உனக்குப் புண்ணியிருக்க, நாங்கள் ஆற்றாமையாலே வந்தோம். i (இரங்கு) எல்லாம்பட்டாலும் அவனிரங்கினுல்லது கார்யகரமாகாமை. j அத்தலைக்கு இரங்குகை ஸ்வரூபம்; ‘அவனுக்கு என்வருகிறதோ!’ என்றிருக்கை-இத்தலைக்கு ஸ்வரூபம். k தாங்கள் பண்ணின மங்குளாஸாஸநம் ஸாத்தி நமன்று என்று இருக்கிறார்கள்.

24,

பெ.அ. v, w “என்று என்று” என்ற வீபஸைபாலே—இதுவே இவர்களுக்கு யாவதூதம் பூவினென்று தோன்றுகையாலே, இதுக்குப் பூலாந்தரமில்லை என்று தோன்றுகையால் பூவித் அத்தத்துக்கை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானே இத்யாதி) x, y ‘பறைகொள்வான்’ என்றதுக்கு ஸ்வரபதேஸாநுஞ்ணமாக ஸப்தார்த்தம் (உன்னையனுபவிக்கக்காக) என்றது.

z ஸ்வரபதேஸத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (இசைவுபிறந்த இத்யாதி) b (நென்னேற்று வந்தோமோ?) என்றது—கேட்பவ்ருத்துக்கள் ஸம்மதியாத நேற்று வந்தோமோ? என்றபடி. c, d, e, f, h “யாம்” என்றதுக்கு நாலு தர்ப்பர்யம் - நிலவறைகளிலே நலிவுபட்ட நாங்கள் என்றும், வ்ருத்துக்களைப்போலேயன்றிக்கே ஆற்றமை மிகுந்த நாங்கள் என்றும், விரலேஷத்துக்கும் தீருகைக்கு உன் கைபார்த்திருந்த நாங்கள் என்றும், உன்னைப் புண்படுத்தும்படி வரவையுடைய நாங்கள் என்றும்; இவற்றை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (பூந்துக்களாலே இத்யாதி)

24,

சி.அ. னங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெறிகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். v, w வீபஸைக்குத் தர்ப்பர்யம் (இதுதானே ப்ரயோஜனமென்கை) என்று. a (நீ உறங்க நாங்கள் உறங்காத இன்று) என்றதுக்குத் தர்ப்பர்யம்—ரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸாபேக்ஷராய் வந்த இன்று என்றபடி. g, h “இன்றுயாம் வந்தோம்” என்கிற பதங்களுக்குத் தர்ப்பர்யாந்தரம் (எங்கள் வரவு இத்யாதி) i, j கமே “போற்றி போற்றி” என்றதெல்லாம் ‘இரங்கு’ என்றதுக்கு ஸாத்யம்போலே இருக்கிறதே என்ன (அத்தலைக்கு இத்யாதி) k இதுக்கு விவரணம் (தாங்கள் பண்ணின இத்யாதி).

24.

A நாச்-திரு 9-7, B பெரியாழ் திரு 5-4-6.

ஆறுயிரப்படி—இருபத்து நான்காம்பாட்டு

அவ:— இருபத்துநாலாம்பாட்டு. (அன்றிவ்வுலகம்) ஒருநாள் அர்ஜுநன் “உபயஸேதைக்கும் நடுவே தேரை நிறுத்து” என்று சொல்ல, அப்படியே செய்தவன், இத்தனை பெண்கள் திரண்டு “இங்ஙனே போந்தருளி” (23) என்றால் அது செய்யாதிருக்கமாட்டானிறே; தாங்கள் அபேக்ஷித்தபடியே திருப்பள்ளியறையில்நின்றும் திவ்ய லிம்ஹாஸநத்தளவும் நடந்துபோரத் தொடங்கினான்; பிராட்டி கட்டுவாசலளவுத் தொடர்ந்து மங்குளாஸாஸநம் பண்ணினாற்போலே, நப்பின்னைப் பிராட்டியும் தொடர்ந்து ஏத்துமிறே. அவனைக் காணுமளவுமிறே ‘இங்ஙனே போரவேணும், எழுந்தருளியிருக்கவேணும், வந்த கார்யமாராய்ந்தருளவேணும், அது வேணும், இது வேணும்’ என்று பல தேவைகளைச் சொல்லி அலைக்கலாவது. துண்டுகாரண்யத்தில் ரிஷிகள், கண்டவாறே ராக்ஷஸபரிபுவங்களை மறந்து மங்குளாஸாஸனத்திலே மண்டினார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் பெரியாழ்வார் படியாயய்த்து. இங்ஙனே போந்தருளுகிறபோது பின்னே நின்று நடந்த நடையழகு கண்டு மாறி இட்டிட்டவடிதோறும் மங்குளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு வந்து, திவ்ய லிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்தவந்தரம் “பறை என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு இங்குத்தை மங்குளங்களை ஆஸாஸித்து மங்குளாஸாஸநமே பரமபரியோஜநமார்க வந்தவர்களன்றோ நாங்கள்” என்கிறார்கள். “இங்ஙனே போந்தருளி” (23) என்று தாங்கள் சொல்லத் தங்களுக்காக நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூட சீரிய சிங்காசனத்திலேயிருந்தவளவிலே ஆலவட்டக் காற்றிலே அத்தவாளத்தலை மேலேபறக்க, பாதுகாட்டிலே நீட்டியருளின திருவடிகளையும் மடித்திட்ட திருவடிகளையுங்கண்டு, திருமுலைத் தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொண்டு, தங்கள் கரஸ்பர்ஸம் பொறுதே கண்டும்படியான மார்த்துவத்தைக்கண்டு, ‘இப்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு இங்ஙனே நடக்கச் சொல்லுவோமே! திருவடிகளை வாங்கியிடுகிறபோது திருவுலகனந்தருளினபடிக்கு ஸ்மாரகமாயிருந்தது; அன்று அளக்கப்பண்ணினவர்களோடொத்தோமிறே இன்று நடக்கப்பண்ணின நாங்களும்; A “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்றுபிடித்து நாங்கள் சொல்லுமளவில் புறப்பட்டு உலாவிருளினபடி, திருவுலகனந்தருளின ஆயாஸத்தோபாதிபோருமே!’ என்று — “அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடி போற்றி” என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்—இன்று யாம்வந்தோம்) அன்றுமின்றுகாணும் இவர்களுக்கு வயிற்றெரிச்சல். இவர்களுக்கு இரண்டு காலமும் ஒருகாலமாய்த் தோற்றுகையாலே, “அன்று, இன்று” என்கிறார்கள். (அன்று) ஆர்நோன்பு நோற்கத்தான் இச்செயல் செய்தது? நோற்றுக் கூடுவாரையும் விலக்குமவர்கள் தலையிலேயிறே திருவடிகளை வைக்கிறது. (அன்று) தன்னதான

விபூதியை அஸுரனான மஹாபுலி நெருக்கித் தன்னதாக்க, நோவுபட்ட அன்று; அவனபிமாநத்திஸ்நின்றும் மீட்டுத் தன்காற்கீழே இட்டுக்கொண்ட அன்று; எங்கள் பூந்துக்களும் எங்களை உன்னோடே சேர்க்கவொட்டாதே நாங்களும் ஆர்த்தைகளாய் அபிமாநம் கால் கட்டி வாராதிருக்க, எங்களுடைய ஸ்திரீத்வா பிமாநத்தையும் புகுநமாக்கி உன்காற்கீழே இட்டுக்கொண்டு உன்வடிவழகையும் சீலத்தையும் எங்களுக்கு தூளிதூனம் பண்ணின அன்று.

(இவ்வுலகம்) திருவடிகளின் மார்த்தவத்தையும், காடுமோடையுமான பூமியினுடைய காடிநயத்தையும், இங்கு வர்த்திக்கிறவர்களுடைய வன்மையையும் அநுஸந்தித்து, “இவ்வுலகம்” என்கிறார்கள். சீலவயோவ்ருத்தாதிசுளால் துல்யரென்று கவிபாட்டுண்டார் கடக்க நிற்கவேண்டுமபடி வடிவுக்கு இணையில்லாத பெரியபிராட்டியாரும், எடுத்துக்கழிக்கைக்குமொப்பில்லாத ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், “நாம் பிடிக்கை ஸாஹஸம்” என்னும்படியாய், பூத்தொடுமாபோலே கூசிப் பிடிக்கும் மெல்லடிகளைக்கொண்டு இவ்வெவ்வித நிலத்திலே வ்யாபரிப்பதே! (அளந்தாய்) A “பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு” என்று — உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணுதவளவேயன்றிக்கே உகக்கவுமறியாத பூமியைத் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்வதே!

(அடிபோற்றி) ‘அக்காலத்தில் சிலர் இழுவோடே போனார்கள்; சிலர் B “அப்பனறிந்திலன்” என்று ஆணையிடத் தொடங்கினார்கள்; சிலர் ப்ரயோஜநங் கொண்டு போனார்கள்; அப்போது பரிந்து காப்பிட்டாரில்லை’ என்கிற இழவு திருக்கிறார்கள். (அடிபோற்றி) C “திசை வாழியெழ” என்கிற அப்போதைப் ப்ல்லாண்டிசைக்கை. D போற்றியென்றேற்றெழுவாரோபாதியிறே ப்ரயோஜ நாந்தரபரராகையாலே. (அடிபோற்றி) E “மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டுமகிழ் வெய்த” என்று — கூத்துக்கண்டு சிரிப்பாரைப்போலே F மாயக்கூத்துக்கண்டு மகிழ்ந்து போனார்கள். G “செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்னும் குடிப்பிறப் பாலே “அடிபோற்றி” என்கிறார்கள். திருவுலகநந்தருளினவிடத்தில் H சிவந்த தன் கையனைத்துமார I “சென்னி மேலேறக் கழுவினான்” என்று ப்ரஹ்மருத் தராதிகள் அநுவர்த்திக்கும்படி ஐஸ்வரமான செயல்களைச்செய்த அவதாரமாகையாலும், J “அங்கேநின்று” என்னும்படி நின்று, K இரண்டாமடியிலே தாவடி யிட்டு வருத்தமறச்செய்ததாகையாலும் அத்தனைவயிறெரிதலில்லையிறே. ராமாவ தாரத்தில் தேவதவம் கலசாதபடி ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் “நாராயணன்” என்றாலும் மனிச்சுக்கு இசையுமிடமாகையாலும், L “கானமருங்கல்லதர்போய்” என்னும்படி துஷ்டஸத்வ பூயிஷ்டுமான வெங்கானத்தூடே ஸஸ்த்ராரஸ்த்ரங்கள்பட வ்யாபரித்த விடமாகையாலும் ராமாவதாரத்தில் செய்த செயலுக்கு வயிறெரிகிறார்கள்.

A இர-திருவ 61, B பெரியாழ் திரு 1-8-8, C திருவாய் 7-4-1 D திருவாய் 9-1-8-
E பெரியாழ் திரு 2-5-9, F திருவாய் 8-5-1, G திருப்பல் 1, H இர-திருவ 78
I நான் திருவ 9, J திருவாய் 5-10-9, K பெரியாழ்திரு 2-10-7, L பெரியதிரு 11-5-9-

(சென்று) A “இசையவோர் மூவடிவேண்டிச்சென்ற” என்று ஒருசெல்லுகையுண்டிநே; அவ்விடம் அழகாலே நெஞ்சு உருக்கலாமிநே; அழகுக்கு இலக்காகாத B தீமனத்தரக்கரை அம்புக்கிலக்காக்கின பராபிபுவநஸாமர்த்யத்தாக்குப் பரிகிறார்கள். (சென்றங்கு) அங்கே சென்று, நின்றவிடத்திலே நின்று பூ அலர்ந்தாற்போலே இரண்டடியாக இடமாட்டாது, கொடிய காட்டிலே C பரற்பாய மெல்லடிக்கள் குருதிசோர நடப்பதே! என்று வயிறு பிடிக்கிறார்கள். C “எவ்வாறுநடந்தனை எம்மிராமா! ஓ!” என்று சக்ரவர்த்தியுள்பட நின்று கூப்பிட்டான்.

(சென்றங்கு) புலிகிடந்த தூற்றிலே சென்று தட்டி எழுப்பிக் கொல்லுவாரைப்போலே, லங்கைக்கு அரணுகவைத்த கரதுரஷண கபந்தவிராதாதிசுள், ஜலதுர்க்குமாக வைத்த கடல், காடுகள், மலைகள் தொடக்கமானவையெல்லாம் நடவாநிற்கச் செய்தே மணல் கொட்டகம்போலே கால்கீழே அழித்துக்கொண்டு நடந்தபடியை நினைத்து (அங்கு-சென்று) என்கிறார்கள். (தென்னிலங்கைசெற்றாய்) எல்லாவற்றிலும் ஊரரண் விஞ்சிபடியாலே D “இலங்கைசெற்றவனே” என்கிறது.

(திறல்) அரண்களொன்றும் வேண்டாதபடி எத்தனையேனும் தரமுடைய தேவஜாதி தந்தாமுடைய வருத்தங்களாலே ஸாதித்த அஸ்தரங்கனையெல்லாம் ஒருமிடறக நின்று ஒருகாலே ஓரிலக்காக விட்டால் அவர்களுக்குத் தப்பவொண்ணு தென்றுவிட, நாலடி பிற்காலித்துவிடாதே நெஞ்சுகலங்காதே நிலையும் பேராதே மஹிஷிகளுந் தானும்கூட ஜலக்ரீடையுடைய பண்ணும்போது அவர்கள் பூவையிட்டேத் தன்மேலே எறிந்தால் பிறக்கும் விகாரம் பிறவாதபடி இருக்குமவன், ‘நான் கடவேன்’ என்று நோக்குகிற ஊராய், அழகிதான அரணையுடைத்தாய், குளவிக் கூடு கொண்டாற்போலே ஹிம்ஸகரடையத் திரண்ட நிலமாயிருந்த லங்கையை, அரண்சிதற அடைமதிள்படுத்தி, சதுரங்குபுலத்தையும் துவளவென்று, E சேனைத் தொகையைச்சாடி ப்ராத்தருபுத்திராதிசுளைத் தலையழித்து, தான்சிலரை ஆஸ்ரயித்துக் கதிர் பொறுக்கிக் கூடினவையல்லாத அம்புகளைக்கொண்டு, இடியேறுண்டிச் சுற்றும் வேமாபோலே, பையலைப் பக்கவேறுத்து, நெஞ்சழிந்து நிலைதளும்படிபண்ணி, ஸத்தையழிந்து பட்டுவிழும்போதும் வில்பிடித்தபிடி நெகிழாதே விழக்கடவ அவனை, எதிரி வீரமறியாதே கோழையாய்ப்பட்டானென்று தரக்கேடனாகாதே “வீரன்” என்று விருதுபிடிக்கும்படிவில்லைப் பொகடுவித்து, ஸ்திரீப்ராயனாக்கிக்கொன்று வென்றி கொண்ட பராபிபுவநஸாமர்த்யத்தையெல்லாம் நினைத்து “திறல்” என்கிறார்கள். (திறல்போற்றி) B “தீமனத்தரக்கர்திறலழித்தவனே” என்று-இம்மிடுக்குத் தங்கள் துர்க்குநிவ்ருத்திக்கு உடலன்றிக்கே அரணுக்கு அரணிவாரைப்போலே திறலுக்குப் பரிகிறார்கள், F “இலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்கு” என்று-பரியுமது

A திருவிருத்தம் 91. B பெரியதிரு 4-3-5. C பெரு-திரு 9-5, 2. D திருவாய் 2-4-4. E பெரியதிரு 6-5-3. F திருப்பல் 3.

ஐந்மலித்தமிநே. A உலகமளந்த பொன்னடிக்குக் காப்பிட்டவோபாதி B காடுறைந்த பொன்னடிக்குக் காப்பிடத் தேடுகிறவர்களுக்கு அஞ்சாமைக்குத் திறல்காட்டினான்; அத்திறல்தனக்கும் அஞ்சத்தொடங்கினார்கள். தோளிலழகுக்கு காப்பிடப்புக, மல்ல டர்த்த தின்மையைக்காட்ட, அதுதனக்கு வயிறெறிந்தாற்போலே. (திறல்போற்றி) C “கல்லாதவரிலங்கை கட்டழித்த” D “தேவனே தேவனாவான்” என்று மண்டோ தாரியுள்ளிட்டாரைப்போலே தத்வநிர்ணயம் பண்ணுதல், E “தன்வில் அங்கை வைத் தான்” F “எந்தன் தனிச்சரண்” G “கூரம்பனல்லால்” H “மற்றிலேன் தஞ்சு மாகவே” என்று ரக்ஷிதவபுத்திநடத்தல், I “தென்னிலங்கையிடழித்த தேவர்க்கு” J “என்னையும் உள்ள என்மின்கள்” என்று பேராக்யதாபுத்தி நடையாடி இமடிசொல்லிவிடுதல் செய்யாதே தங்களை ரக்ஷகராக நினைத்துப் பரி கிருர்கள். சக்ரவர்த்தித்திருமகன் துஸரதனிலும் விஞ்சும்படி பூர்வாயாவஸ்தையிலே ஆபுதரம்மபண்ணி விஸ்வாமித்ராதிசுனோடே ஸஸ்த்ராஸ்த்ரமந்த்ரங்கள் ஸிக்ஷித்துச் சமையவளர்ந்தபின்பு செய்த செயலிநே லங்கையை அழித்த செயல்.

K “பிறந்த எழுதிங்கனில்” என்கிறபடியே - பிறந்து மறுபத்துக்கழிந்த வளவிலே எதிரிகளுண்டென்று அறிகைக்குடலான ஜ்ஞானமுமின்றிக்கே, ஆபுதம் பிடிக்கவுமறியாத தொட்டில் பருவத்தில் செய்த செயலிநே ஸகடபுங்கும். ராவணன் நேரே ஸத்ருவாய்த் தோற்றினானிநே; அப்படியன்றிக்கே ப்ரச்சுந்த்ரஸத்ருவாகை யாலே “கள்ளச்சகடம்” (6) என்றத்தை அறிந்து முற்பட்டபடிக்கு வயிறெறிந்து பரிகிருர்கள். (பொன்றச்சகட முதைத்தாய்) ஸகடம் பொன்ற-முடிய. ஸூர்ப்பணக் கையையும் மாரீசனையும்போலே குற்றயிரோடே விட்டு, பின்பு அநர்த்தம்விளையும்படி இனிம்புபடாதே, தோற்றவிலே ஸகடாஸுரனை முடித்துவிட்டபடி. (உதைத்தாய்) முலைவரவு தாழ்த்துத் தொட்டிலே உதைத்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய் முடியும்படி பண்ணின அநாயாஸம். (உதைத்தாய்) பெருமாள்கைக்கு வில்பிடித்த தழும்பு போலே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளுக்குச் L சாடுதைத்த தழும்பு; M “தழும்பிருந்த”.

(புகழ்) பெற்ற தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே, பெரும்படையாண்டு செய்த செயல்களைக் காற்கூறுக்கிவிட்டபடி, N “திருக்காலாண்ட பெருமானே” என்கிற படியே. (புகழ்போற்றி) O “நின்சிறுச் சேவகமும்” என்று. *காரைமுரிருகிக் கன்னிப் போருக்குக் காப்பிடவேனுமிநே. P “அருளின் பெருநசையால்” என்று ஆண் பிள்ளையென்று ஆசைப்படுவார், Q “என்னை நிறைகொண்டான்” என்று அடக்கங் கெட்டு மடலெடுக்கத் தேடுவார், R “உறக்கில் நிமிர்த்தீர்” என்று ஊடுதலாய்ப் போலார்கள் பெண்கள்; இவர்கள் அச்செயலுக்கு வயிறெறிந்து பரிகிருர்கள்.

A பெரிய திரு 5-8-9. B பெரிய திரு 11-5-1. C நான்-திருவ 53. D திருமலை-7. E முதல் திருவ 59. F பெரிய திரு 3-10-6. G நான்-திருவ. H திருவாய் 3-6-8. I பெரிய திரு 11-3-1. J திருவாய் 6-1-10. K பெரிய திரு 10-7-9. L முதல் திருவ 100. M முதல் திருவ 23. N. திருவாய் 6-9-4. O திருவாய் 5-10-3. P திருவாய் 2-1-8. Q திருவாய் 5-3-3. R பெரிய திரு 10-8-3. * (பா) காலை முரித்திருகின்.

“பசுலேத்தனத்தில்செய்த செயல் என்று விடலாம் அது; பருவம் நிரம்பிச் செய்தசெயலோதான் கணக்குவழக்குப் பட்டிருக்கிறதா?” என்று அதுக்குவயிறொகிறார்கள். (கன்று குணிலாவெறிந்தாய்) ஸகடாஸூர நிரஸநம் பண்ணின வயிறொறித்தல் அல்லகிடாய்; கன்றாய் நின்ற அஸூரனைக்கொன்ற தீம்பு பூமியெல்லாம் ப்ரகாசிக் கும்படி செய்தாயென்று வயிறொறியும் செயலிறே. A “வழக்கன்றுகண்டாய் வலி சகடஞ்செற்றாய் - குழக்கன்றுதிவிளவின் காய்க்கெறிந்த திமைதிருமாலே பார்விளங்கச் செய்தாய்பழி” — மார்பிலிருக்கிறவர்களோடு மண்ணில் கிடக்கிறவர்களோடு வாசியற “பழிகேடன்” என்று சொல்லும்படியிறே செய்த தீம்பும்; ஸகடாஸூரபுங்கும் பண்ணிச்செய்த தீம்பு. B [திரிகாற்சகடம் சினமழித்துக் கன்றால் விளங்காயெறிந்தான்] “ஓரஸூரன் விளாவாய் நிற்க, ஓரஸூரன் கன்றாய் நிற்க, ஸத்ருவையிட்டு ஸத்ருவை எறிந்தால் ஸங்கேதித்து இருவருமொக்க மேல்விழுந்தார்களாகில் என் படக்கடவோம்” என்று வயிறுபிடிக்கிறார்கள், C “என்றுமென்பிள்ளைக்குத் திமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனமாவார்கள்” என்று தாயாருட்பட வயிறுபிடிக்குமதிறே. (குணில்) எறிகருவி, (குணிலாவெறிந்தாய்) எதிரிகளையிட்டு எதிரிகளை முடித்தபடி.

(கழல்போற்றி) விளாவை இலக்காகக்குறித்துக் கன்றை எறிகருவியாகக் கொண்டு எறிவதாக இச்சித்து நடந்தபோதைக் குஞ்சித்த திருவடிகளில் வீரக் கழலையும் அகவாயில் சிவப்பையுங்கண்டு காப்பிடுகிறார்கள். (கழல்போற்றி) D “கன்றினால் வீழ்த்தவனே” என்று புக்திபண்ணுதல், E “காயுதிர்த்தார்தாள்பணிந்தோம்” என்று - விரோதி நிவர்த்தகமாகப் பற்றுதல், F “கனைகழல்காண்பதற்கு” என்று - யமவஸ்யதைக்கு நிவர்த்தகமென்றிருத்தல் செய்யாதே மங்குளாஸாஸனம் பண்ணுகிறார்கள். (அடிபோற்றி, கழல்போற்றி) நீட்டினதிருவடிகளுக்கும் குஞ்சித்த திருவடிகளுக்கும் G சூழ்ந்திருந்து பரிவாரைப்போலே பரிகிறார்கள்.

“விரோதிநிரஸநம் பண்ணித் தன்னை நோக்குகைக்கு அடைவுகெட்டிருந்தால் அநுகூலர் விரோதிகளாக ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுமதோ சால அடைவுண்டாயிருக்கிறதா?” என்று அதுக்குப் பரிகிறார்கள்—(கன்று குடையாவெடுத்தாய்) விரோதிகளுக்குக் கன்றெடுத்த மாத்ரம்போலேகானும் கன்று நோக்குகைக்குக் கன்றெடுத்தது. H “கன்றுகொண்டு விளங்குகியெறிந்து ஆனிரைக்கழிவென்று மாமழை நின்று காத்துகந்தான்” என்னக்கடவதிறே. கீழெல்லாம் இந்த்ரனுக்கு ஸத்ருவானவர்கள் நலிந்த நலிவு பரிஹரித்தபடிக்கு வயிறொறிந்தார்கள்; இப்போது அவன்றன் நலிந்த நலிவு பரிஹரித்தபடிக்கு வயிறொகிறார்கள். அஸூரர்களோடு தேவர்களோடு வாசியில்லையிறே புகுவச்சேஷமான வஸ்துவைத் தங்களதாக நினைத்திருக்கைக்கு. ஸர்வவஜ்ஞபேரக்தாவாகத் தன்னை அருளிச்செய்தானே. தனக்கிட்டசோற்றை அமுது செய்தால் ஸ்வதந்தரபூத்திபண்ணி, பண்டு புஜித்தவிடமுள்பட ஆத்மாபஹாரத் தோடொவ்வாநிற்க, ததீயபூத்தி பண்ணுதே ஸ்வதந்தரபூத்திபண்ணி நலியத் தேட மலையைக்குடையாகவெடுத்து, பசுக்களுக்கும் இடையருக்கும் வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரித்தபடி.

A இர-திருவ 19. B பெரியதிரு 8-6-9. C பெரியாழ் திரு 3-3-7. D இர-திருவ 100. E பெரியதிருவ 54. F முதல்திருவ 87. G திருப்பல் 12. H பெரியதிரு 9-10-7.

(குணம்) “அநுசூலனுனவுனுக்கு ப்ராமாதிசுமாகப் புகுந்ததன்றோ? அநந்த ரத்திலே வந்து கோவிந்தாமிஷேகம் பண்ணவன்றோ புகுகிறன்; பெரும்பசியாலே வந்த கோபத்தாலே வர்ஷித்தானாகில் கைநொந்தவாதே விடுகிறன், பெரும்பசியிலே இவனை நலிந்தால் நாமே உண்பதுகொண்டார் உயிர்கொண்டு தலையை அறுக்கவோ? அவன் கைசலிக்குந்தனையும் கடகிட்டுக்காப்போம்” என்று அவனைத் தலையழியாதே மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தது ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே. அந்த குணத்துக்குப் போற்றி, A “பாயும் பனிமறுத்தபண்பாளா” B “சீர்கற்பன்வைகல்” என்று அறிவுடையார் நாள்தோறும் கற்பதொரு குணமிதே. (குணம்போற்றி) C கொடியேறு பொந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமழிந்ததோ வாடிற்றோ என்று பார்த்துப் பரியத்தேட, அவ்வளவு போகவொட்டிற்றில்லை மலையெடுத்த குணந்தான். (குணம்போற்றி) D “என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே” என்று நொய்யதொருமலையைப் பொகடுவித்து, கனவிது இரண்டு மலையைக் கையிலே கொடாதே மலையையெடுத்த சுஷமாகுணத்துக்குக் காப்பிடுகிறார்கள்.

வர்ஷம் விட்டவாதே மலையைப்பொகட்டு வேலைப்பிடிக்குமித்தனையிதே. க்ருஷ்ணன் பசுக்களின்பின்னே திரியாநின்றால் லிம்ஹம் வந்தாலும் வேலாலே குத்தியெடுத்துப் போக்குமித்தனையிதே. அதுக்கெடுத்த வேலுக்குப் பரிகிறார்கள். “எல்லா குணங்களையும் ஒருவ்யக்தியிலே சொன்னால் கண்ணோரும்” என்று வேலிலே அசலிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள் வெற்றியை. (வென்று பகைகெடுக்கும்) ஸத்ருக்களை வென்று ஒட்டக்கடவதாயிருக்கும். (நின்கையில்வேல்) சக்ரவர்த்தியும் வில்பிடித்து, பரிகரமும் வில்பிடித்து, பிள்ளைகளும் வில்பிடித்தாற்போலே, ஸ்ரீநந்ததுக்ஷேபரும் இடையரும் பிள்ளைகளும் வேல்பிடித்தாய்த்துத் திரிவது. “கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்” (1) E “வேலைப்பிடித்தென்னைமார்கள்”. (நின்கையில்வேல்) வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்க, அவ்வழகுக்குமேலே வேலைப்பிடித்த அழகு. (கையில்வேல்) எதிரிகள்மேலே படவேண்டா, பிடித்தபிடியிலே உகவாதாரை முடிக்கும். (நின்கையில்வேல்) தன்னை உணராதே அஸத்யப்ரதிஜ்ஞைய்ச் சீறின போது காணும் ஐந்மாந்தரம் மேலிட்டுத் திருவாழியை எடுப்பது. (வேல்போற்றி) ஈஸ்வரனைக்காணிலிதே F “ஆழியும்பல்லாண்டு” என்பது. பெருமானைக்காணிலிதே G “சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை-பல்லாண்டு” என்பது. (நின்கையில்வேல் போற்றி) H வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள்முதலாக வென்றவன் கையில்வேலிதே; ஆகையாலே பரிகிறார்கள். (என்றென்று) ப்ரயோஜநம் பெறுமளவுஞ்சொல்லி பின்னை அது மாறுகிறதன்றே; ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேணுமோ? என்று இதுதானே புலமாக இருக்குமவர்களிதே.

A முதல்-திருவ 86, B திருவாய் 1-8-4, C பெரியாழ் திரு 3-5-10, D பெரியதிரு 3-6-5
E நாச் திரு 3-5, F திருப்பல் 2, G திருப்பல் 12, H திருநெடு 7.

(என்றென்று) A “பல்லாண்டு” என்றால் பின்னையும் A “பல்லாண்டு” என்னுமித்தனையிறே; போற்றியென்று ப்ரேமமடியாக வந்த கலக்கத்துக்குத் தெளிவுண்டாகிலிறே இச்சொல்லு மாறுவது; அங்குப்போனாலும் B சூழ்ந்திருந்திறே. C “வெம்மாபிளந்தான்றன்னைப்போற்றி” என்னக்கடவதிறே. “அடிபோற்றி, திறல் போற்றி, புகழ்போற்றி, கழல்போற்றி, குணம்போற்றி, வேல்போற்றி” என்று இவர்கள் நாக்குக்கு இடம் ஷட்ரஸமிருக்கிறபடி. (உன்சேவகம்) வீர குணத்துக்குப்போலே கானும் இவர்கள் தோற்பது. பூந்துநிறோதத்தாலே தளர்ந்த அபுலைகளுக்கு அவனுடைய விஜயமிறே பூலஹேது. (என்றென்றுன் சேவகம்) D “உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றெழியாமலெல்லாம்” என்னும்படியே. (உன்சேவகமே யேத்தி) வேறெருவருடைய சேவகம் கலந்தேத்தோம், திரிவிக்கிரமனையும் பெருமானையும் கலந்ததன்றே ஏத்திற்று. அது அவதாராந்தரத்தின் செயலென்றிருக்கிறார்கள். இவன் பூராயத்தில் செய்ததோபாதி பூர்வாவஸ்தையும் என்றிருப்பர்கள். E “சிலையொன்றிறுத்தாய்திரிவிக்கிரமா திருவாயர்பாடிப்பிரானே” F “வருகவருகவருகவிங்கே வாமனநம்பிவருக இங்கே கரியகுழல் செய்யவாய் முகத்துக் காருத்தநம்பி வருக விங்கே” என்றுதாயாருட்பட க்ருஷ்ணனையழைப்பது இப்படியேயிறே. இவனுக்கு நாள் ஸ்ரீவாமநன்பிறந்தநாளாக்கினாள்; எட்டுமாஸம் வயிற்றிலேயிருந்த இவனை G “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில்கொண்ட” என்றாள். “என்மகன் பூராயத்தை மஹாபுலி பக்கலில் சென்று கேட்டுக்கொள்” என்றாள்; H “சார்ங்கபாணி தளர்ந்தடை நடவானே” என்றாள்; I “மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே” என்று தாலாட்டினாள்; இவர்கள் “ஓங்கி யுலகளந்த” (3) என்றார்கள்; “சார்ங்கமுதைத்த” (4) என்றார்கள்; அநந்தரம் “ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும்” (5) என்றார்கள்; “போற்றப்பறை தரும் புண்ணியன்” (10) என்றார்கள்; எழுப்புகிறபோது “உலகளந்த உம்பர்கோமானே” (17) என்றார்கள்; அவன்ருன் பிறந்தபோதே “முன்றுபிறவியுண்டே உங்களுக்குப் பிறக்கிறது” என்றான்! ‘வில்பிடித்தாரில் சக்ரவர்த்திபிள்ளை நான்’ என்றான்; ஆகையாலே அவதாராந்தரம் என்றிருப்பாரொருவருமில்லை. (ஏத்திப் பறைகொள்வான்) எங்கள் பூலம் முன்னாக நாட்டார் பூலம் பெறுவதாக, பூலம்—ஏத்துகை; பின்பு அபிமதம் ஊரார் ஸம்ருத்தி; உத்தேசியபூலமும் ஆறுஷங்குபூலமும்.

(இன்று) இசைவுபிறந்த இன்று. நென்னேற்று வந்தோமோ? நாளைக்கு இங்கே நிற்கவொட்டுவர்களோ? (யாம்) பெருமிடுக்கரான வருத்தைகளெல்லாங்கிடந்துறங்க. குளிர் பொருத புலைகளான நாங்கள். (வந்தோம்) நீ வரப்ராப்தமாயிருக்க விரஹதெளர்பூலயத்தாலே ஆற்றமை இழுக்க வந்தோம். (யாம்வந்தோம்) நாங்களும் எங்களை அறியாமற் செய்தோம்; நீயும் உன்னை அறியாமற் செய்வதுண்டாய்த்திறே. (இரங்கு) எல்லா வ்யஸநங்கள் பட்டாலும் கீழ் ப்ரவர்த்தித்ததெல்லாம் பேற்றுக்குடலன்று, அவனிரக்கமே கார்யகரமாவது. அவனுக்கென் வருகிறதோ! என்று இரங்கி மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகை இவர்களுக்கு ஸ்வரூபம்; இத்தலைக்கு இரங்குகை அவனுக்கு ஸ்வரூபம்.

A திருப்பல் 1, B திருப்பல் 12, C திருவாய் 4-5-1, D பெரியாழ் திரு 5-4-6
E பெரியாழ் திரு 2-3-7, F பெரியாழ் திரு 2-9-2, G பெரியாழ் திரு 3-2-8
H பெரியாழ் திரு 1-7-1, I பெரியாழ் திரு 1-7-1.

(வந்தோம் இரங்கு) இரங்காமைக்கு வேண்டுவது செய்தோமேயாகிலும் இரங்கவேணும். 'இத்தலையில் பரபுத்தியும் பேற்றுக்குடலன்று; அவனுடைய இரக்கமே அவ்வவ்விதோபாயம்' என்றிருக்கிறார்கள். (அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்—இன்று யாம்வந்தோம்) நீ எங்களைத் தேடி A எல்லாவுலகும் தடவந்தாய் அன்று; இன்று உன்னைத்தேடி நாங்கள் வந்தோம். (யாம் வந்தோம்) B வையந்தாய் மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து நீ நிற்க நாங்கள் பெற்றோம்; (அளந்தாய், தென்னிலங்கை செற்றாய், சகடமுதைத்தாய். யாம் வந்தோம்) C "மண்ணாளந்த கண் பெரிய செவ்வாயெங்காரேறுவாரானால்" D "காகுத்தன்வாரானால்" E "கண்ணும்வாரானால்" என்றிருந்த உன்னுடைய ப்ரதாநமணிஷிகளில் எங்களுக்குண்டான வாசிபாராய். (அன்றிவ்வுலகமளந்தாய், இரங்கு) F உவந்த வுள்ளத்தனய் எங்க ளோடணைந்திலையாகிலும் ஸத்தாப்ரயுக்தமான க்ருபையையாகிலும் பண்ணு. (அளந்தாய்—இரங்கு) G "நீரேற்றளந்த நெடிய பிரானருளாவிடுமே" என்றன்றே நாங்களிருப்பது. (தென்னிலங்கை செற்றாய்—இரங்கு) சிறிது தாழ்க்கில் H "இரக்க மெழிர்" என்று உன்னை வசைபாடுவர்கள் கிடாய் என்று தாய்கள் சொல்லு மளவையோ. I "இரக்கமேல் ஒன்றுமிலாதாய்" என்று நாங்கள்தான் சொல் லோமோ? (சகடமுதைத்தாய்—இரங்கு) J உருளுஞ்சகடமுதைத்த பெருமானாரருளின் பெருநசையாலன்றே நாங்கள் வந்தது. (குன்றுகுடையாவெடுத்தாய் — இரங்கு) K "குன்று குடையாக ஆகாத்த கோவலனார் ஒன்றுமிரங்கார்" என்னாமே இரங்கு. 24.

ஈராயிரப்படி.—இருபத்துநாலாம் பாட்டு

அவ: இருபத்துநாலாம்பாட்டு. — நப்பின்னைப் பிராட்டியோடேகூடி திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்த இருப்பிலே சாத்தியருளின அத்தவாளத்தலை மேலே பறக்க, திருவடிகளைக் கண்டு, அத்திருவடிகளைத் திருமுலைத்தடங்களிலும், திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொண்டு L "உன்சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு—நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்கிறார்கள்.

வ்யா: (அன்றிவ்வுலகமித்யாதி) இவ்வழகிய திருவடிகளைக் கொண்டே கடும் மலையும் அளந்துகொண்டது? M மலர்மகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. (அடிபோற்றி) L "உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு". (சென்றங்குத் தென்னிலங் கையித்யாதி) பிராட்டியைப் பிரித்த ராவணனிருந்தவிடத்தே நடந்து கொல் லுவதே! புனியிருந்த தூற்றிலே சென்று கொல்லுமாபோலே. N "இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு" என்றவர் மகளிறே. (பொன் றச்சகடமுதைத்தாய்) ஒருத்தரோடும் விசாரியாதே முடித்தபடி. மாரீசனைப் போலே குற்றயிராக்கி மேலே அனர்த்தத்தை விளைக்க வையாதே முடித்தபடி (புகழ்போற்றி) ஸ்ரீபூருந்தாவனத்தில் முனைத்த பூண்டகப்பட ராஷஸராகை

A திருவாய் 6-9-6. B திருவாய் 8-5-7. C திருவாய் 5-4-4. D ஷு 5-4-3. E ஷு 5-4-2. F அமல 2. G திருவிருத்தம்-69. H திருவாய் 2-4-3. I நாச் திரு 3-4. J திருவாய் 2-1-8. K பெரிய திருவ 74. L திருப்பல் 1, 2. M திருவாய் 9-2-10. N திருப்பல் 3-

(வென்று பகை கெடுக்கும் நின்கையில் வேல் போற்றி) ஒரு வ்யக்தியிலே எல்லா அபதூாங்கனையும் சொன்னால் துருஷ்டிதோஷமாம் என்று பிடித்த வேலுக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். சக்ரவர்த்தி வில்பிடிக்க, பின்னிகள் வில்பிடித்தாற்போலே; “சூர்வேல்கொடுத்தொழிலன்” (1) மகனிதே. பசுக்களின் பின்பே திரியாநின்றால் ஸீம்ஹம் வராகின்றாலும் வேலாலே குத்திப் பொகட்டுப்போமத்தனை. (நின் கையில் வேல் போற்றி) வெறும் புறமே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்க, அவ்வழகுக்கு மேல் வில்லைப்பிடித்த அழகு; A “வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சடராமியும் பல்லாண்டு”.

(என்றென்று) ப்ரயோஜனம் பெறுமானவும் சொல்லி, பின்னை 1. “தேஹி மே துத்யாமி தே” என்னுமவர்களன்று; இதுதானே ப்ரயோஜனமாயிருக்கும். ஸம்ஸாரிகள் புறம்பும் கொள்ளுவர்கள்; அவன்பக்கலிலும் கொள்ளுவர்கள். இவன் புறம்பும் கொள்ளாள்; இவன் பக்கலிலும் கொள்ளாள். B “ஒன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்து”, “ஆந்தனையும் கைகாட்டி” (2) புறம்புத்தைக்கும் தானே கொடுக்குமித்தனை. (உன் சேவகமே ஏத்தி) C “உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றொழியாமல் எல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழியெழுதித் கொண்டேன்” என்னுமவர் மகளிறே.

(இன்று) இசைவு பிறந்த இன்று. நீயுறங்க, நாங்கள் உறங்காதேயிருந்த இன்று. வருத்துகளுறங்க நாங்கள் வந்தோம். “நென்னேற்று வந்தோமோ? ஊராரிசைந்த இன்று வந்தோம்” என்றுமாம். (யாம்) பூந்துக்களாலே நெடுங் காலம் நலிவுபட்ட நாங்கள். (யாம் வந்தோம்) “நீ வர ப்ராப்தமாயிருக்க, எங்க ளாற்றாமையாலே வந்தோம்” என்றுமாம். (வந்தோம்) எங்களுற்றாமையால் வந்த இழுவெல்லாம் தீர வந்தோம். (இரங்கு) எல்லாம் பட்டுவந்தாலும் அவனிரங்கி யல்லது கார்யமாகாது. வ்யபிசாரமில்லாத உபாயமிதுவே என்கை. இத்தலைக்கு இரங்குகை அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ‘அவனுக்கு என்வருகிறதோ’ என்று இரங்குகை இத்தலைக்கு ஸ்வரூபம்.

24.

ஸ்வாபதே, ஸ்வயாக்யாநம்—இருபத்து நாலம்பாட்டு

அவ:— இருபத்துநான்காம்பாட்டு. (அன்று இத்யாதி) இப்பாட்டில்— இவர்கள் ப்ரார்த்தித்தபடியே அவன் திருப்பள்ளியறையில் நின்றுத் திவ்யாஸ் தூநமண்டபத்துக்கு எழுந்தருள, அந்நடையழகிலே ஈடுபட்டு, வந்த கார்யத்தை மறந்து மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள்.

வ்யா:— (அன்று இத்யாதி) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, நிபந்த, நமான அஹங்காரம் ஜகத்தை ஆக்ரமித்த அன்று, அஹங்கார க்ரஸ்தமான இந்த லோகத்தை அஹங்காரத்தினின்றும் மீட்டுத் தன் திருவடிகளாலே அளந்து தனக்காக்கிக் கொண்டவனே! உன் திருவடிகளுக்கு மங்குளாஸாஸநம். (சென்று அங்கு இத் யாதி) இந்த லோகத்தை அஹங்காரத்தினின்றும் மீட்டவனவன்றிக்கே, அந்த அஹங்காரத்துக்குப் பிறப்பிடமான இடத்தே சென்று தர்ஸநீயமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, நிர்வாஹகமான அஹங்காரத்தை அழித்தவனே! உன்னுடைய பராபி,

A திருப்பல் 2. B நாச்-திரு 9-7. C பெரியாழ்-திரு 5-4-6.

திருப்-54

இருபத்தைத்தாம் பாட்டு

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோ ரிரவில்
ஒருத்தி மகனா யொளித்து வளரத்
தரிக்கிலா னுகித்தான் தீங்கு நினைந்த
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில்
நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே யுன்னை
அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில்
திருத்தக்க செல்வமுஞ் சேவகமும் யாம்படி
வந்ததமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை:— ஒருத்தி—தேவகிப்பிராட்டியாகிற ஒருத்திக்கு, மகன் ஆய்—பிள்ளையாய், பிறந்து —தோன்றி, ஓர் இரவில் — (அவதரித்த அந்த) ஒப்பற்ற இரவிலேயே, ஒருத்தி—யசோதைப்பிராட்டியாகிய ஒருத்தியுடைய, மகன் ஆய்—பிள்ளையாக ஆகி, ஒளித்து வளர — ஒளிந்திருந்து வளரும் காலத்தில், தான்—(கம்ஸனாகிற) தானே, தரிக்கிலான் ஆகி—(ஒளிந்து வளருவதையும்) பொறுக்கமாட்டாதவனாய், தீங்கு நினைந்த—(இவனைக் கொல்ல வேணும் என்னும்) தீச்செயலை நினைத்த, கஞ்சன்—கம்ஸனுடைய, கருத்தை—எண்ணத்தை, பிழைப்பித்து — வீணாக்கி, (கஞ்சன்) வயிற்றில் — அக்கம்ஸனுடைய வயிற்றில், நெருப்பு

ஸ்வா:- புவநஸாமர்த்யத்துக்குப் பல்லாண்டு. (பொன்றச்சகடம் இத்யாதி) காமக்ரோதங்களை ஸ்வரூபேண நஸரிக்கும்படி உன் திருவடிகளாலே உதைத்தவனே! உன்னுடைய யஸஸ்ஸுக்குப் பல்லாண்டு. (கன்று குணில் இத்யாதி) லோபுத்தை எறித்திட யாக எறிந்து (மோஹத்தை)? நஸரிப்பித்தவனே! உன்னுடைய குஞ்சிதமான திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டு. இவ்வளவில் ப்ரதிகூலர் விஷயத்தில் செய்யும் அம்ஸத்தைச் சொல்லிற்று; இனி அநுகூலர் ப்ரதிகூலித்தால் செய்யும் அம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறது — (கன்று இத்யாதி) இந்த்ரன் ஸிலாவர்ஷம் வர்ஷித்தபோது பர்வதத்தைக் குடையாகக்கொண்டு கோகோபரகக்ஷணம் பண்ணினாற்போலே, அஜ்ஞாந கார்யமான அஹங்காரம் இவ்வதிகாரிக்கு விஷயப்ராவண்யத்தை உண்டாக்குவதற்கு ப்ரதிக்ரியையாக வைதிகமாய்க் கைங்கர்யரூபமான விஷயப்ராவண்யத்தை உண்டாக்கி, ஸ்வப்ரபந்தஜந ரக்ஷகனும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஆக, இப்படி ஆஸ்ரிதரக்ஷகனாவனே! உன்னுடைய ஸீலகுணத்துக்குப் பல்லாண்டு. (வென்று பகை கெடுக்கும் இத்யாதி) அஹங்காரத்தை ஜயித்து தத்வவிஷய வைமுக்யத்தை மாற்றும் நின்திருக்கையில் திருவாழியாழ்வானுக்குப் பல்லாண்டு. (என்று என்று இத்யாதி) இப்படிப் பல்லாண்டு பாடுகையே யாத்ரையாய், உன்னுடைய வீரசரிதத்தையேத்திப் புருஷார்த்தத்தை லபிக்கைக்காக ஸத்வம் தலை யெடுத்த இன்று உன்கை பார்த்திருக்கும் நாங்கள் வந்தோம்; நீ க்ருபை செய்தருளவேணும். “ஏத்திப் பறைகொள்வான்” என்கிற இடத்தில், ஏத்துகைக்கு அநந்தரம் புருஷார்த்தலாபமாகையாலும், ஏத்தாதபோது புருஷார்த்தலாபம் இல்லாமையாலும் ஏத்துகையே புருஷார்த்தமென்கிறது. “இரங்கு” என்று க்ருபையே ஸாத்யமென்கையாலே, “வந்தோம்” என்று - ருசிகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

என்ன நின்ற — ‘நெருப்பு’ என்னும்படி நின்ற, நெடுமாலே — ஸர்வாதிகளே! உன்னை — உன்னிடத்தில், அருத்தித்து வந்தோம்—(எங்களுக்கு வேண்டியவற்றை) யாசித்துக்கொண்டு வந்தோம்; பறை தருதி ஆதில் — எங்களுடைய விருப்பதை நிறைவேற்றுவாயாகில், திரு தக்க செல்வமும் — பிராட்டியும் ஆசைப்படத்தக்க (உன்) செல்வத்தையும், சேவதமும் — வீரய குணத்தையும், யாம் பாடி — நாங்கள் பாடி, வருத்தமும் தீர்ந்து — (உன்னைப் பிரிந்து படும்) துக்கமும் நீங்கி, மகிழ்ந்து — மகிழ்ந்திருவோம்.

முவாயிரப்படி — இருபத்தைந்தாம் பாட்டு

அவ :— இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. a ‘உங்களுக்கு வேண்டுவது என்?’ என்ன, ‘ஏதேனும் ப்ரதிபந்தகம் a₂ உண்டேயாகிலும், நியேபோக்கி எங்கள் து:க்கமெல்லாம் கெட விஷபீகரிக்கவேண்டும்” என்கிறார்கள்.

வியா :— b (ஒருத்தி) c 1. “அந்த:ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஐநாநாம் ஸர்வாத்மா” என்கிறபடியே c₂ ஸர்வலோகங்களுக்கும் நியாமகனானவனையுங்கூட c₃ நியமிக்குமவளாகையாலே நாட்டில் தனக்கு ஒப்பற்றிருக்குமவன். (ஒருத்தி மகனும்) d 2. “பூதாநாம் யோஸ்வய: பிதா” என்று ஸர்வலோகங்களுக்கும் பிதாவானவன் ஒருத்திமகனாவதே! e சக்ரவர்த்தி தபஸ்ஸுபண்ணி மாணிக்கம் போலே நாலுபிள்ளைகளைப் பெற்றாற்போலே e₂ நால்வருங்கூடித் தபஸ்ஸுபண்ணி ஒரு மகனைப் பெற்றபடி. f (மகனும்பிறந்து) g பிறந்தபோதே

பெ. அ. இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. (ஒருத்தி இய்யாதி) a “கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப் பென்னநின்ற” என்றத்தையும், “வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து” என்றத்தையும் கடைசித்து “மாரிமலை முறைஞ்சில்” என்கிறபாட்டோடே ஸங்குதிதோன்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்கு இய்யாதி) (உங்களுக்கு வேண்டுவதென்னென்ன) என்றது — “யாம் வந்தகாரியமாராய்ந்தருள்” (23) என்று தாங்கள் ப்ரார்த்தித்ததை மறந்து மங்குளாஸாஸனத்திலே மூண்டு இதுக்காக வந்தோமென்றார்களென்று ஸர்வஜ்ஞனானவன் நினைத்திருக்கையாலே, நீங்கள் வந்த காரியமென்னென்று கேட்டானென்கை. a₂ (உண்டேயாகிலும்) என்றது—புகழ்வத்குவிஷயத்திலியிலே ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் “தீயினில் தாசாரும்”(5) என்றிருக்குமவர்களாகையாலே என்று கருத்து.

c₂ அதுவிதையானவளென்று விவகசித்து ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி) c₃ (நியமிக்குமவளாகையாலே) என்றது — 3 “உபஸம்ஹாஸர்வாத்மந்” 2. “பூதாநாம் யோஸ்வய: பிதா” என்று நியமிக்கையப்பற்ற. d “ஒருத்திக்குப்பிறந்து” என்னலாயிருக்க, “மகனும்” என்றத்தாலே—மகனாகத்தக்கவனல்லாதவன் மகனானென்று தோன்றுகையால் வந்த ஈடுபாட்டைக்காட்டுகிறார் (பூதாநாம் இய்யாதி) e எல்லார்க்கும்பிதாவானவன் மகனாகக்கு ஹேதுவென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தி இய்யாதி) f, g, h, i “மகனும்” என்றதுக்கு—மகன் செய்யும் காரியம்செய்து கொண்டு பிறந்தானென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்தபோதே இய்யாதி

சி. அ. இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (ஒருத்தி) b, c, d, “ஒருத்தி” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; அல்பத்திலேயாதல்; அதிகத்திலேயாதல், f ஆய்-பரதத்தரனும், e “ஒருத்திமகனும்பிறந்து ஒருத்திமகனும் ஒளித்து வளர” என்கையாலே, நால்வரையும் சொல்லுகிறது; இத்தால் க்ருஷ்ணனுக்கு அதியாயம் சொல்லிற்றாய்த்து. f, g “மகனும்பிறந்து” என்றதற்குத்

சொல்லிற்றுச் செய்கை. h சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பக்வனான பின்பு பித்ருவசந யரிபாலநம் பண்ணினான்: i இவன் பிறந்தபோதே 1. “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந்” என்று சொல்ல, ஆழ்வார்களையும் தோள்களையும் மறைத்தானிறே. j (பிறந்து) k கர்மவஸ்யர் படுவதெல்லாம் க்ருபாவஸ்யனாய்க்கொண்டு பட்டபடி. l (பிறந்து) m ஆவிர்ப்புகளிக்கலாகாதோ? n பத்து மாஸம் வயிற்றிலே இருப்பார்களாகில், பன்னிரண்டு மாஸம் வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கவேணுமோ? o A “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்ட” இறே. p 2. “தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப் பூதம் மஹாத்மநா” என்று — “பிறந்தானென்கை அவத்யம்” என்று பரிஹரித்தான் ரிஷி; q அதுதான் அவத்யமென்று “பிறந்தான்” என்கிறார்கள். r நம்முடைய கர்மம் நம்மோடே அவனை ஸஜாதீயனுக்கும்; s அவனுடைய க்ருபை நம்மை அவனோடே ஸஜாதீயமாக்கும்; t 3. “பரமம் ஸாமயமுபைதி” என்னக் கடவதிறே. u “அவன்பிறவி u₂ நமக்கென்று கோல, நம்பிறவி அவன் மாதாபிதாக்கள் காலில் விடங்குபட்டது படும். v நம் பிறவி— நம்மையும் அவனையும் அகற்றுகைக்கு உடலாயிருக்கும்; w அவன் பிறவி இருவரும் அணுகுமைக்கு உடலாயிருக்கும்.

பெ. அ. வாக்யத்யயத்தாலே j, k “அவதரித்து” என்னுதே, “பிறந்து” என்றத்துக்கு உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கர்மவஸ்யர் இத்யாதி) l, m, n, o “மகனாய்” என்றத்தாலே பிறப்பு அர்த்துஷ்டித்வமாயிருக்கவும், “பிறந்து” என்று விசேஷித்தது, லோகத்தார் பிறவியிலும் வ்யா வ்ருத்தமென்று தோற்ற என்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்புகளிக்கல் இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே) P, q ரிஷி 2. “ஆவிர்ப்பூதம்” என்று சொல்லியிருக்க, இவர்கள் “பிறந்து” என்னக் கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தேவகீ இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே) q (அதுதான் அவத்யம்) என்றது—ஸௌஸ்ய்யாதி களுக்கு அது பூர்த்திகரமல்லாமையாலே என்று கருத்து. r பிறப்புக்குக் கர்மம் அடியாகையாலே அதில்லாதவனுக்குப் பிறப்பு சொல்லக்கூடுமோ? என்னும் ஸங்கையைப் பரிஹரி யாதின்றகொண்டு ஸௌஸ்ய்யம் தோற்றம்படியை உபபாதிக்கிறார் (நம்முடைய இத்யாதி) நம்முடைய கர்மத்தாலே நாம் ஸம்ஸரிக்கையாலே நம்மை எடுக்கைக்காக அவன் ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்து புரையறக் கலக்கையாலே ஸௌஸ்ய்யம் விளங்குமென்று கருத்து. s, t இதுக்கு நுஞ்ஞடாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே) y “நம்மோடு ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்தானாகில், அத்தாலே அவனெடுக்கும்படி எங்ஙனே?” என்ன, 4. “ஜந்ம கர்ம ச” இத்யாதி வசநத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பிறவி இத்யாதி) u₂ (நமக்கென்றுகோல) என்றது—நமக்காக வந்தானென்று அறிய என்ற படி. v, w உத்தர்த்துத்ததை வைத்யம்மயத்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (நம்பிறவி இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே)

சி. அ. தாத்பர்யம் (பிறந்தபோதே இத்யாதி) h, i அவன் செய்ததென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகித்த்யாதி) p, q 2. “ஆவிர்ப்பூதம்” என்னுந்நிற்க “பிறந்து” என்ன லாமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தேவகீ இத்யாதி) r, s “அவனுடையபிறவிக்கும் நம்முடைய A பெரியாய் திரு 3-2-8.

x (ஓரிரவில்) y அவ்விரவிலே யசோதைப்பிராட்டிக்கும் y₂ பிள்ளையாக வேண்டுகையாலே திருவாய்ப்பாடியிலே புக்கு. z நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாப்போலே, கம்ஸாதிசு தண்மை ஸலிதிகாக்குறுஹத்திலே ஓரிராத் தங்கவொட்டிற்றில்லை என்கை. (ஓரிரவு) a அவ்விரவை ஒக்கும் இரவு முன்பும் இல்லை, பின்பும் இல்லை. (ஓரிரவில்) b காலக்குதபரிணாமமில்லாத தேசுரத்தில் வஸ்து காலாதீநமான தேசுரத்திலே பிறப்பதே! c அவர்கள் தங்களோபாதியும் பெற்றிலனென்கை. d (ஒருத்திமகனாய்) e ஒருத்தி “இவனை மகனாகப் பெறவேணும்” என்று ஆஸ்ரயிக்க, அவளுக்கு அவதாரஸத்தைக் கொடுத்து, இவளுக்கு லீலாரஸத்தை அநுபவிப்பித்தபடி; ஓரவதாரத்திலே யாதவஸஜாதீயனுமாய் கோபஜாதீயனுமானபடி; 1. “அம்ஸாவதாரோ ப்ரஹ்மர்ஷே யோநியம் யதுசுலோத்யபுவ:” என்ற ரிஷிதானே, 2. “கோபாலோ யாதவம் வம்ஸம் மக்ஷநமப்யுத்திரிஷ்யதி” என்றுணிரே. f (மகனாய்) g பிறப்பில் புரையில்லாதாப்போலே, இவள் மகனானவிடத்திலும் புரையற்றிருக்கை. h (ஒளித்து வளர) i கம்ஸனுடைய விஷதூருஷ்டி படாமே வளர்ந்தபடி.

பெ. அ. x, y ஓரிரவிலே—ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஆப்பாடியிலேபுக்கு, ஒருத்தி மகனாய் என்று அந்வயாத்யாஹாரங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவ்விரவில் தானே அங்குப்போகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டாநின்றகொண்டு, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவ்விரவிலே இத்யாதி) y₂ (பிள்ளையாகவேண்டுகையாலே) என்றது—அவ்விரவில்தானே பிள்ளையாக வேண்டும்படி தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே என்றபடி. z திருவாய்ப்பாடியில் புருகைக்கு யஸோதூதிசுளுடைய பூக்யத்தை ஹேதுவாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, கம்ஸாதிசுளுடைய தெளர்பூக்யம் ஹேதுவென்று அருளிச்செய்கிறார் (நாய் இத்யாதி) a, b, c “ஓர்” என்றது — ஏகத்வஸங்க்யாபரமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, அத்வவீத்யத்வவிவக்யா அவதார ஹேதுவாகையாலே அதிர்ஸாக்யமென்றும், பிறந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாதபடியாலே அதிக்ருமானதென்றும், இரண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவ்விரவை இத்யாதி வாக்க்யத்தாலே) இப்போது, “ஓர்” என்றதுக்கு க்ரமேண அந்வயமென்று கண்டு கொள்வது. d, e “இரண்டு தாய்மார்க்கு ஒருவன் பிள்ளையாம்படி எங்ஙனே சேருவது?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒருத்தி இத்யாதி) பிள்ளையாகையால் வந்த ரஸம் இருவர்க்கும் துல்யமாகையாலே பிள்ளையாகைக்குத் தட்டில்லை யென்று கருத்து. h, i ஒளித்து வளரு

சி. அ. பிறவிக்கும் வாசி ஏது?” என்) நன்முடைய கர்மம் இத்யாதி) x, y, z, a “ஓரிரவில்” என்கிற இடத்தில் ‘ஓர்’ என்ற ஸப்தத்துக்கு இரண்டு பொருள்; இவர்களுடைய பாபாதிசயம் ஒருராத்ரியாகிலும் தங்கவொட்டிற்றில்லை என்னுதல்; அன்றிக்கே ஈஸ்வரேச்சயாத்ந விதீயமானராத்ரியென்னுதல், y, z ஒரு ராத்ரியிலே போகைக்கு ஹேது இரண்டு — பிள்ளையாகைக்காதல், தண்மையாலேயாதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவ்விரவில் இத்யாதி வாக்க்யத்துவத்தாலே) c (அவர்கள்) ஸம்ஸாரிகள்; (அவர்கள் தங்களோபாதியும் பெற்றிலன் என்கை) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்—ஸலிதகம் பத்துநாளாகிலும் பிறந்த க்ருஹத்திலே கிடப்பார்கள் லௌகிகஸூக்கள் என்றபடி. f, g “ஆய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்

j நாட்டார் செய்வன செய்யப்பெறுதே கள்ளர்பட்டது படுவதே! k திருவவதரித்திருக்கச் செய்தே அந்தர்யாமிபட்டது படுவதே! l உள்ளேயிருக்கச்செய்தேயும் இவனில்லை என்று ¹ எழுத்திடுமவன், முகங்காண ஸம்மதிக்குமோ? என்கை. m அந்தர்யாமியாய் மறையநிற்கிறது — பிச்சேறின ப்ரஜை தாய் முன்னேநிற்கில் தாயைக் கொல்லும்;— அவன் பேரநிற்கில் தன்னை முடித்துக் கொள்ளும்;— அதுக்காக முகந்தோற்றதே நின்று, இரண்டதலையையும் நோக்கும் மாதாவைப்போலே, இசைந்து ‘அம்மே!’ என்றால் ஏன் என்கைக்குக் கிட்டவிருக்கிறபடி என்றுமாம். n பேர்சொல்லாதே “ஒருத்தி” என்றது— n_2 A “அத்தத்தின் பத்தாநான்” என்றவர்மகளாகையாலே பாயத்தாலே ஒளிக்கிருள். n_3 அபிசரிக்கிலும் அதுவோ இதுவோ என்று ஸந்தேஹிக்கைக்காக.

o (தரிக்கிலாலகி) p ‘க்ருஷ்ணன் வளராநின்றான்’ என்று கேட்ட பின்பு அவன் தரிக்கமாட்டிற்றிலன். q ஈஸ்வரஸத்தையையும் பொருத ஆஸ்ரயமிதே. r (தான் தீங்கு நினைந்த) s பாயத்தாலே பரிந்து மங்குளாஸாஸநம் பண்ணும் விஷயத்திலே தீங்கு நினைத்தது, துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே. (தான்) t உத்தரக்ஷணத்திலே படப் புகுகிற பாடறியாத தான். (தீங்கு நினைந்த) தங்கள் வாயாலே சொல்லமாட்டாமையாலே “தீங்கு” என்கிருர்கள். அதாவது— பூதநையுள்ளிட்டாரை வரக்காட்டியும், வில்விழவுக்கு என்று அழைத்தும்

பெ.அ. கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிருர் (கம்ஸன் இத்த்யாதி); j, k இவன் அவதரிக்குமிடத்தில் விஷக்ருஷ்டி ப்ரஸக்தமாய் ஒளிக்கவேண்டிற்றே என்று கேட்பிமாருடைய ஈடுபாடாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (நாட்டார் இத்த்யாதி; வாக்யத்துவயத்தாலே) h, l, m “ஒளித்து வளர” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் அருளிச்செய்கிருர் (உள்ளே இத்த்யாதி; வாக்யத்துவயத்தாலே) n கீழே “ஒருத்தி” என்றதுக்கு அஸத்துருஸையென்று ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச் செய்து, நாமக்ரஹணம் பண்ணாதே, “ஒருத்தி” என்று ஸாமாந்ய ஸப்தம் ப்ரயோகிக் கிருர்களென்று அதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (பேர்சொல்லாதே இத்த்யாதி) தேவகிமகனானவரும் யசோதைமகனானவரும் சொல்லுமிடத்தில், இவனுடைய ஏற்றமெல்லாம் அறிந்து உகவாதார் ஏதேனும் தீங்கு நினைப்பரென்னும் ப்ரேமாதிரியத்தாலே அஞ்சி மறைத்து அநாத்ரம் தோற்றச் சொன்னார்கள் என்று கருத்து.

o, p ‘திருவாய்ப்பாடியிலே ஒளித்துவளர, இவன் துரியாதிருக்கை எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிருர் (க்ருஷ்ணன் இத்த்யாதி); q ஸ்வாபதேஸத்திலே தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் (ஈஸ்வரஸத்தை இத்த்யாதி); உன் ஹ்ருத்யுத்தில் அந்தர்யாமியிருக்கிரு னென்றால் 1. “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருக்குமவன் ஸஹியானென்று ஒரு தாத்பர்யம். r, s, t “தான்” என்றதுக்கு — துஷ்ப்ரக்ருதியென்று ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து,

சி.அ. (பிறப்பில் புரையித்த்யாதி); ¹ (எழுத்திடுமவன்)க்ருமிகண்டாதிக்கள். n_2 A “அத்தத்தின் பத்தாநான்” என்ற பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம் ஹஸ்தநக்ஷத்ரத்துக்குப் பத்தாவதுநான் என்றபடி. n_3 பரிவராகையாலே, கீழுக்குப்பத்தாநாளோ, மேலுக்குப்பத்தாநாளோ என்று ஸந்தேஹிக்க அருளிச்செய்தாரென்கிருர் (அபிசரிக்கிலுமியாதி); நாள்-நக்ஷத்திரம்— r, s, t “தான்” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள் ஆஸ்ரப்ரக்ருதியான தான் என்னுதல்— A பெரியாழ் திரு 1-2-6.

நலியத் தேடினபடி. u (கருத்தைப் பிழைப்பித்து) v பூதநை முதலானார் நலிவுகளைப் பண்ணப்புக, அத்தைத் தப்பித் தன்னை நமக்குத் தந்தபடி; w அவன் நினைவை அவன்தன்னோடே போம்படி பண்ணி என்றுமாம். (கஞ்சன் இத்யாதி) கம்ஸன் அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான பாபமித்தனையும் கண்ட காட்சியிலே அதுபுவித்து அறும்படி நின்றவன். x ஆஸ்ரிதர் வயிற்றில் நெருப்பைக் கம்ஸன்வயிற்றில் கொளுத்தினவனென்கை. அதாவது — பாயாக்ஸி கொளுத்துகை. y (நெடுமாலே) z இதெல்லாம் படவேண்டிற்று ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கை. a அப்போது ஸ்ரீவஸுதேவர்பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவகியார்பக்கலிலும் திருவுள்ளம் மண்டினபடி என்றுமாம்.

(உன்னை) b அர்த்தித்வத்தில் நிரபேக்ஷண உன்னை; c ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்று இரப்பாளனாய் இவ்வளவும் வந்தது ஆர் அபேக்ஷித்து? d (நெடுமாலே உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்) e பண்டே வ்யாமுக்ஷண உன்னை e₂ அர்த்திக்கையாலே பிச்சின்மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். f அர்த்தித்வத்தின் f₂ அளவு f₃ எங்கள் வடிவைப் பார்க்க அமையும்.

(பறை தருதியாகில்) எங்களுக்கு உத்தேஸ்யம் செய்குதியாகில். “ஆகில்” என்றது — நம்முடைய அர்த்தித்வாதிகள் அப்ரயோஜகம்; அவன் நினைவாலே பூலமென்கை. g உன்னழகாலே பிழைப்பியாதே செய்தருளப் பார்ப்பாயாகில் என்னவுமாம்.

பெ. அ. தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி) u, v, w “கருத்தை—மநஸ்ஸை, பிழைப்பித்து — பிழையாக்கி — பொய்யாக்கி” என்று ஸப்ஸார்த்தமாய், இரண்டுவிதமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பூதநை இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) w (அவன் நினைவை அவனோடே போக்கினபடி) என்றது — அவன் நினைவு அவனிடத்தில் பூலத்தைக் கொடுக்கும்படி தான் ஸங்கல்பித்து என்றபடி.

b, c அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷணகையை உபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டேத்யாதி) d, e, f “நெடுமாலே வந்தோம்” என்று சொல்லவே, இவர்களாசை எதித்துமாயிருக்கவும் “அருத்தித்து” என்று சொன்னது — பேராசையாக வந்தோமென்று விவக்ஷித்து, ஆசையினுடைய பெருமை எவ்வளவு என்னும் ஸங்கையை அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தித்வத்தின் இத்யாதி)

சி. அ. அஸ்திரண தான் என்னுதல். u, v, w “கருத்தைப்பிழைப்பித்து” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள் — பூதனை முதலானார் தன்னை நலிகைக்கு நினைத்த நினைவிலின்று தன்னைத் தப்புவித்து என்னுதல்; அன்றிக்கே, கம்ஸனுடைய நினைவை மாருடப்பண்ணி என்னுதல். x (ஆஸ்ரிதர் வயிற்றில்) என்றது தேவகீவஸுதேவாதிகள், y, z, a “நெடுமாலே” என்றது பூர்வபூர்வியாதல். அபரபூர்வியாதல். e₂, f “அர்த்திக்கையாலே” என்றதுக்கு உங்களுக்கு அர்த்தித்வமுண்டென்கிறது நானறியும்படியென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் (அர்த்தித்வத்தின் அளவு இத்யாதி) f₂ அளவு-பரகாரம். f₃ (எங்கள் வடிவை) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் 1. “ஏஹி பர்ய” என்னுமபோலே அபேக்ஷையின் மிகுதி வடிவிலே தொடைகொள்ளும்படியிருக்கை, g அழகாலே பிழைப்பிக்கையாவது—ஸௌந்தர்யமும்

h (திருத்தக்கசெல்வமும்) i 1. “யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜு:” என்று ஸ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஸம்பத்தையும்; j பிராட்டி ஆசைப்படும் ஸம்பத்தென்னவுமாம். (சேவகமும்) அத்தைக் k காத்தாட்ட வல்ல வீர்யம். (யாம்பாடி) உன் பேர் சொல்லப்பெருத நாங்கள் உகப்போடே அத்தைச்சொல்லி. l (வருத்தமும் தீர்ந்து) m உன்னைப்பிரிந்து படும் து:க்கமும் தீர்ந்து; n பிரிந்தார்படும் பாடறிய உன்னை நீ பிரித்தறியாயே? o (மகிழ்ந்து) p கைவல்யம்போலே து:க்கநிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்று, ப்ரீதிக்குப் போக்கு விடும்படியாகவேணும்.

25.

பெ. அ. h, i ‘திருவாலே தக்க செல்வத்தை’ என்று ஸப்ஜார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்யேத்யாதி) ‘தத்தேஜு:’ என்றது — ஸமஸ்தமாய், தஸ்ய தேஜு: என்று சொள்வது. h, j ‘திருவுக்குத் தக்க செல்வம்’ என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி இத்யாதி) k ‘காத்தாட்ட’ என்றது — ரக்ஷித்து அநுபூஷிப்பிக்க என்றபடி.

l, m, n “வருத்தமும்” என்ற சகாரத்தால் — மிகவும் துஸ்ஸஹதை தோற்றுகையால் அதிப்படி எங்ஙனே? என்னும் ப்ரஸுந்திலே, அது சொல்லத்தரமன்று, அநுபூஷித்தே அறியவேணும்; அது உன்னால் அறியப்போகாதென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தார் இத்யாதி)

25.

சி. அ. அந்தராயம் என்கை. h, i திருத்தக்கசெல்வம்—திருவாலேதக்கது—உள்ளதென்னுதல்; ஸ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஸம்பத் என்றபடி. h, j திருவுக்குத் தகுதி என்னுதல்; A “திரு வுக்கும் திருவாகிய”, 2. “க: ஸ்ரிய:” இத்யாதிப்படியே. m, n நம்முடைய விஸ்வேஷத் தில் து:க்கம் அதிஸித்திருக்குமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தார்படும்பாடியாதி) o, p ஆனால் கேவலனைப்போலே 3. ‘ஜராமரண மோக்ஷரய’ என்று து:க்கநிவ்ருத்தி மாத்ரம் போகுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (மகிழ்ந்து—கைவல்யம்போலே இத்யாதி) “பறைதகுதியாகில், அருத்தித்துவந்தோம்—மகிழும்படி பண்ணவேணும்” என்று அந்வயம். 25.

ஆரூபிரப்படி — இருபத்தைந்தாற்பாட்டு

அவ:— இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. “பெண்காள்! உங்களுக்குப் பிறப்பாலே நம் விஜயத்துக்கு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுகை ஸ்வரூபமிதே; இக்குளிரிலே உங்களைப்பேணுதே க்லேஸித்து வந்திகோளே; உங்கள் நெஞ்சிலோடுகிறது வெறும்பறையேயோ, வேறேதேனுமுண்டோ?” என்ன; “உன்னுடைய குண கிர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு வருகையாலே ஒரு க்லேஸங்களும் படாதே ஸாக்யமே வந்தோம்; ‘பறை’ என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டு நாங்கள் உன்னை மிறே அர்த்தித்து வந்தது என்கிறார்கள். “‘பறைகொள்ளவந்தோம் இரங்கு’ என்று நம்மை வடிம்பிடாநின்றிகோள்; நீங்கள் சொன்னபோதாகச் செய்யப் போமோ? ப்ரதிபுந்தகங்கள் உண்டாயிருக்குமே” என்ன; “ப்ரதிபுந்தகங்களைப் போக்கி அறியது செய்த உனக்கு எளியது செய்யத் தட்டுண்டோ? எங்களோடு ஸஜாதியரிலே சிலர் நோற்றுப் பெற்றது எங்கள் நோன்பு பூலித்தபடியன்றோ” என்கிறார்கள்.

A பெரிய திரு 7-7-1.

வ்யா :— (ஒருத்திமகனாய்) ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி மானிக்கம்போலே நாலுபிள்ளைகளைப் பெற்றாற்போலே, நால்வருங்கூட தபஸ்ஸு பண்ணி ஒருவனைப் பெறுநிற்கச்செய்தே, பேறு ஒருத்தியதாகையாலே “ஒருத்தி” என்கிறார்கள். காரணவாக்யங்கள் A “ஊழிமுதல்வன் ஒருவனே” என்கிற வஸ்துவை, வயிற்றிலே அடக்கப்பெற்றாள் ஒருத்தியிறே. (ஒருத்தி மகனாய்) ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸர்வபூதங்களுக்கும், B முந்தைத்தாய்தந்தையாயிருப்பா நெருவனைத் தனக்குப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்க, ஐக்யத்துக்கு ஸேஷியுமாய், ஸர்வ வ்யாபகனுமாய், நித்யனுமாயிருக்கிற C மகனெருவர்க்கல்லாத மாமேனியாயன். சிலர் அபேக்ஷித்ததுக்காக மகனானென்னுமளவன்றிக்கே, “தேவகி புத்ரன்” என்றே தன்னை நினைக்கும்படி அவ்வருகு தனக்கொரு ஏற்றமுண்டென்று அறியாதபடி பிள்ளையானான்.

(பிறந்து) சிலர் “மகனாகவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டால் தூணிலே தோற்றினாற்போலேயாதல், ஆனைக்குதவினாற்போலேயாதல் வந்து உதவ அமைந்திருக்க, ஈஸ்வரனே வந்து பிறக்கவேணுமென்று நோற்றபடியாலே, பூர்வவ்ருத்தாநுஸந்தாநமின்றியே கார்ப்புவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து; ‘உம்முடைய வயிற்றினின்றும் நாம் பிறந்தோமே’ என்று ஸோபநஞ் சொல்லிக்கொண்டு பிறந்தான். (பிறந்து) கர்மவஸ்யர் படுவதெல்லாம் க்ருபாபரதந்தரணய்ப் படுவதே! என்று, தீமதாம் அக்ரேஸரர், D “பிறந்தவானும்!” என்று — ஆழங்கால் படுப்படியாய்த்துப் பிறந்தது. “ஆவிர்ப்புவித்தான்” என்கிறது கார்ப்புத்தில் தேரூஷஸ்பர்ஸமில்லை என்கைக்காக. நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கவிருக்கிறவன் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த இக்குணம் இழக்கவொண்ணாதென்று ரிஷிகளைப்போலே ஆவிர்ப்புவித்தானென்று அவத்யஞ்சொல்லாதே ‘நிறம்பெறும்படி பிறந்தான்’ என்பார்கள் ஆழ்வார்கள். (மகனாய்ப்பிறந்து) மகனாகையாவது — மாதாபித்ருபர தந்த்ரணாகையிறே. பெருமாள் பக்வரானபின்பு மாதாபித்ருவசநரிபாலநம் பண்ணினார்; இவன், பிறந்தபோதே, “ஆழ்வார்களையும் திருத்தோள்களையும் மறைக்கவேணும்” என்ன, உபஸம்ஹரித்தான்.

(ஓரிரவில்) பிறந்தவிடத்தில் ஓரிரவும் வலிக்கப்பெற்றதில்லையிறே ஸம்ஸாரிகள் கீழ். நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்மை கார்ப்புகூருஹத்தில் ஓரிராத் தங்கவொட்டிற்றில்லை. ஸம்ஸாரிகள் பிறந்தால் பெறுவதும் பெறப்பெற்றதில்லை. நால்வர் இருவர் அறிந்து ஸோபநஞ் சொல்லித் தூரியங்கொட்டி, கண்கண்டு நெய்யாடல் போற்றப்பெற்றதில்லை. ஸர்வேஸ்வரன் இங்கே வந்தால், நம்முடைய கர்மம் நம்மோடு அவனுக்கு

ஸாம்யத்தைக் கொடுக்கும்; நாம் அங்கே சென்றால் அவனுடைய க்ருபை அவனோடு பரமஸாம்யத்தைத் தரும். A “இணைவனா மெப்பொருட்டும்” B “தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வர்”. நம்பிறவி அவனை அகற்றும்; அவன் பிறவி அனுகூலத்தை உடலாம். அவன் பிறவி நமக்கென்றுகோல, நம்பிறவி அவனைப் பெற்றவர்கள் காலில் விலங்கு பட்டது படும். (ஒரிரவில்) கால்கருது பரிணாமமில்லாத தேசத்தில் வஸ்து காலாதி, நமான தேசத்திலே பிறந்து ஒரிரவிற்பட்டபாடு என்தான்! C [விங்கிருள் வாய் பூண்டு] — அவ்விரவோடொத்த இரவு முன்புமில்லை, பின்புமில்லை. (ஒருத்திமகனாய்) அங்கேபிறந்து இங்கே வளர்ந்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, இங்கே பிறந்தானாயிருக்கிறபடி. (ஒரிரவில் ஒருத்தி மகனாய்) அவ்விரவிலே யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாக வேண்டுகையாலே, ஒருத்திக்கு அவதாரஸத்தைக் கொடுத்து, ஒருத்திக்கு லீலாரஸத்தை அநுபவிப்பித்தான். (ஒருத்திமகனாய்) அவ்விடத்தில் முலைச்சுவடறியாமல் போந்த படியாலே, அழுது முலைப்பால் குடித்தவிடமிறே பிறந்தவிடமாவது. திருப்பரதிஷ்டை பண்ணினவர்களிலுங் காட்டில் ஜீர்னோத்தாரணம் பண்ணினவர்களிறே முக்யர். யாதாவதவத்தையும் கோபதவத்தையும் ஏககாலத்திலே ஆக்கினான். 1. “யதுகுலோத்ப்ரவ”னென்ற ரிஷிதானே, 2. “கோபாலன்—யாதவ குலத்தை எடுக்கக்கடவன்” என்றுளிறே. “அவளுக்கு முலைசரவாநின்றதாகில் இவன் அழுது முலையுண்ணுநின்றானாகில் உமக்குச் சேதமென்?” என்று புட்டர். யசோதைப்பிராட்டியாக பூதனை பூவித்து, இவனுண்ணாதபோது முலைவிரியும்படியான துஸையையுடையளாய், பிள்ளையாகக்கொண்டெடுத்து முலை கொடுக்க, அதுபெறுவிடில் வயிறுராதபடியாய் இவனும் முலையுண்ண, இவனை “பிள்ளை” என்று அவன் விஸ்வலிக்க வொண்ணாதே துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படி இவளாக பூவித்து அவள்பக்கல் பரிமாறுமவன் இவள்பக்கல் பிள்ளைத்தனத்தில் தப்ப நில்லானே. D “மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள்” இதயாதி (ஒருத்திமகனாய்) அவள் இங்கேற நியமித்துப்போகவிட்டமாத்ரம்; இவள் “காடேறப்போ” என்னலாம்படியிருக்கை. E “கன்றின்பின் எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்”. அரோஷஜக்துக்கும் ஸாலிதாவான வஸ்து இவள் கட்டடி மடிக்கவுமாம்படி நியமிக்கலாய்த்திறே.

(மகனாய்) அங்கு பிள்ளையாகப் பெற்றவளுக்காய்த்து இழவுள்ளது. F [நந்தன் பெற்றனன்] யசோதைப்பிராட்டி கைப்பிடித்த பூக்யாதி, பெற்றார்; என்னைக் கைப்பிடித்த முஹூர்த்தத்தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தார். G [மருவுநின் திருநெற்றி] திருப்பவளத்திலே முலையைக் கொடுக்கப் புக வாரே. திருநெற்றியில் சாத்தின சுட்டியிலசையையும் முறுவலையுங் கண்டு

A திருவாய் 2-8-1, B பெரிய திரு 11-3-5, C திருவாய் 6-4-5, D இர-திருவ 29, E பெரியாழ்-திரு 3-2-2, F பெரு-திரு 7-3, G பெரு-திரு 7-5.

தமப்பனாரைக் கொண்டானென்று அகவாய் பணைக்கும்; அந்த பரிதியாலே தனக்கும் வாசி தெரிக்கவொண்ணாத விரலை வாயிலே இட்டுக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லும்போது பெரிய ஏற்றத்தோடே தொடங்கின மழலைச் சொல்லும் பாக்யவஹீநையான நானிழந்தேன்; பாக்யவதியான அவள் பெற்றுப் பூர்ணையானாள். (ஒருத்திமகனாய்) கம்ஸன் முடிந்து பழைநாள் பட்டிருக்கச் செய்தேயும், 'இன்னாள்' என்னுதே மறைத்துப் போருகிறார்கள் பொல்லாங்கு விளையுமென்னும் அச்சத்தாலே. A "பத்தாநாள்" என்னுமபோலே. (ஒருத்தி) B "என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" C "ஞாலத்தில் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றருமில்லை".

(ஒளித்துவளர) பிறந்தவிடத்திலே தோன்றப்பெறுவிட்டால் போந்தவிடத்திலே வெளியிலே வளரப்பெற்றதோ? விஷத்ருஷ்டிகளான பூதநாதிடிகள் கண்பட வொண்ணாதென்று நாட்டார் செய்வன செய்யப்பெறுதே, நிலவறைகளிலேயிறே வளர்ந்தது. D "வானிடைத் தெய்வங்கள் காணா" என்று — அநுகூலர்கண்ணுட் பட்டப் படவொட்டாதவன் ப்ரதிகூலர் கண்படவொட்டுவனோ? E "கன்றின் பின் போகேல்" என்று புறப்படவொட்டாள். (ஒளித்துவளர) உகப்பார் ஸத்யாதர்ஸநம் பண்ணி அநுபூவிக்கக்கடவ வஸ்து, கண்ணுக்குத்தோற்றதபடி மறைக்க வேண்டும்படி கள்ளப்பட்டது படுவதே! அவதரித்திருக்கச்செய்தே அந்தர்யாமி பட்டது பட்டான். (ஒளித்துவளர) உள்ளேயிருக்கச்செய்தேயும் "இவனில்லை" என்று எழுதி எழுத்திடுமவன் முகங்காட்ட ஸம்வதிக்குமோ? பிச்சேறின ப்ரஜை முன்னே தாய் நிற்கிலும் கொல்லும்; இவள் பேரநிற்கல் தன்னை முடித்துக் கொள்ளும்; அப்படியே அவதரிக்கில் எதிரிவார்கள். பரமபதத்தி லிருக்கில் அஸத்கல்பராவர்கள், அந்தர்யாமியாய் முகந்தோற்றதே நின்று இரண்டுதலையையும் நோக்கித் தெளிவுபிறந்து, "அம்மே!" என்றால் "ஏன்" என்கைக்குப் பதிக்கிடை கிடக்கிறபடி.

(ஒளித்துவளரத்தரிக்கிலானாகி) நாரதாதிடிகள் சென்று உன்னுடைய ஸத்ரு திருவாய்ப்பாடியில் வளராநின்றனென்று சொல்லக் கேட்ட மாத்ரத்திலே "நம் கண்வட்டத்திலில்லையாகில் அவன் என்செய்யிலென்?" என்றிராதே, 'சதுரங்க பாலோபேதனாய் ஐஸ்வர்யத்துக்கு ஹாநியின்றிக்கேயிருந்தோமாகில் வந்தவன்து பொருகிறோம்' என்று ஆறியிராதே தரிக்கமாட்டிற்றிலன். அஸஹ்யாபசாரமாவது — பாக்யவத்பாக்யவத விஷயமாக அவர்கள்ஸத்தையும் பொறுதொழிகையிறே.

A பெரியாழ் திரு 1-2-6, B பெரியாழ் திரு 2-2-8, C பெரியாழ் திரு 3-3-1,
D பெரிய திரு 10-4-8, E பெரியாழ் திரு 3-3-9.

கம்ஸவத,த்தளவும் அநுஸந்தித்தவர்களாகையாலே மேலே படப்புக்குற பாட்டை அநுஸந்தித்து சுஷுத்ரனான பையல்தானே வலிம்ஹத்தோடே நரி எதிரிடுமாபோலே எதிரிட்டவன் சிறுமையைச் சொல்லுகிறார்கள் — (திங்கு) பரியவேண்டும் விஷயத்திலே பொல்லாங்கை நினைப்பதே! என்ன துஷ்ப்ரக்ருதிதான்! இன்ன தென்று தன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே “திங்கு” என்கிறார்கள். அதாவது— பூதநையுள்ளிட்டாரை வரக்காட்டியும், “வில்விழவுக்கு” என்றழைத்தும் நலியத் தேடினவை எல்லாவற்றையும் நினைத்து. (நினைந்த) இதுக்கு மநஸ்ஸஹகார முண்டாவதே! A “சிந்தையினாலிகழ்ந்த” என்கிறபடியே உக்திமாத்ரமானவளவில் நலியாதே நெஞ்சில் பொல்லாங்கு ஸோதித்தாலாய்த்துக் கைவிடுவது. கைக் கொள்ளுமிடத்தில் கழுத்துக்கு மேலும்அமையும்; கைவிடுமிடத்தில் அகவாயிலு முண்டென்றறிந்தாலல்லது விடான். (திங்கு நினைந்த) B தியபுந்திக்கஞ்சனிறே. (கருத்தை) அம்மானாய், கண்ணநீர் விழவிட்டிருக்க நினைத்த அபிப்பிராயத்தை. (பிழைப்பித்து) அவன் நினைவை அவன்றன்னோடே போம்படிபண்ணி.

(கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற) “கருஷ்ணன்” என்றால் வயிறெறித்தலோடேயிருக்கக்கடவ பெண்களுடைய புயத்தையெல்லாம் அவன் வயிற்றிலேயாக்கினபடி. (கஞ்சன் வயிற்றில்) கம்ஸனுடைய தப்புக்களை நினைத்து, C “என்செய்யவென்னை வயிறு மறுக்கினாய்” B “வாழ்கில்லேன் வாகதேவா” D “ஊடுறவென்னுடையாவி வேமால்” என்கிற — ஆஸ்ரிதருடைய புயாதுகளை யெல்லாம் கம்ஸன் வயிற்றில் கொளுத்தினான். (கஞ்சன்வயிற்றில்) தேவகியார் வயிற்றில் பிள்ளை, —கம்ஸன் வயிற்றில் நெருப்பு. (நெருப்பென்ன) E [கஞ்சன் நாள்கவர் கருமுகிலெந்தாய்] — தேவகியார் வயிற்றில் நீரைச்சொரிகிறவன் கானும், கம்ஸன் வயிற்றில் நெருப்பைச் சொரிகிறான். (நெருப்பென்னநின்ற) F “கஞ்சனக்காய்ந்த காளமேகத்திருவுருவன்”. (நெருப்பென்னநின்ற) கம்ஸன் அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான பாபயித்தனையும் கண்ட காட்சியிலே அநுபவித் தறும்படி நின்ற நிலை. (நெடுமாலே) இதெல்லாம் படவேண்டிற்று ஆஸ்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே. (நெடுமாலே) அப்போது ஸ்ரீதேவகியார்பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவகியார்பக்கலிலும் திருவுள்ளம் மண்டி, G “ஒன்றுங் கண்டிடப் பெற்றி லேன் — காணுமாறினி யுண்டெனிலருளே” என்று — அவள்பட்ட இழவுகளெல்லாம் தீர முலைப்பால் திருமேனியிலே பாய அவளுக்கு நின்று பூலசேஷிதங்களைக் காட்டின வ்யாமோஹத்தை அவள்தான் காண்பதற்கு முன்னே மஞ்சங்கனில் பெண்கள் கண்டு வாழும்படி பண்ணின வ்யாமோஹாதிஸயத்தை “நெடுமாலே” என்கிறது. H “கஞ்சனையஞ்சமுன் கால் விசைத்த காளையராவர் — அச்சோவொரு வரமுகியவா” என்றிறே பெண்கள் பார்த்துக்கொடு நின்றது.

A திருவாய் 2-6-6 B பெரியாழ்-திரு 2-2-5 C பெரியாழ்-திரு 3-3-6 D திருவாய் 10-3-10
E பெரு-திரு 7-10 F பெரிய திரு 4-10-4 G பெரு-திரு 7-9 H பெரியதிரு 9-2-6.

“நாம் அவ்விடத்தில் அப்படி செய்த தீமையுண்டு, உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்ன — (உன்னையருத்தித்து) எங்களுக்குப் பிறந்து காட்டவும் வேண்டா, வளர்ந்து காட்டவும் வேண்டா, கொன்று காட்டவும் வேண்டா, உன்னைக் காட்டவமையும். (உன்னையருத்தித்து) உன் பக்கலிலே ஒன்று வேண்டி வந்தோமல்லோம், உன்னை வேண்டி வந்தோம். (உன்னையருத்தித்து) A “என்னையாக்கிக் கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்த” என்று அர்த்தித்வ நிரபேகைமாக அர்த்திகளையுமுண்டாக்கி உன்னையுங் கொடுப்பதி யிறே; உன்னுடைய ஓளதூர்யமெல்லாம் அஸத்கல்பமாக்கி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நின்றும் இரப்பாளனும் வந்தது ஆரபேகித்து? (நெடுமாலே உன்னையருத்தித்து) பண்டே வ்யாமுக், துணவுன்னே அர்த்திகையாலே பெரும்பிச்சின் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். (வந்தோம்) எங்கள் மிகைச்செயல் கண்டாயே. உன் வ்யாமோஹமெல்லாம் அத்வேஷமென்னும்படிக்கிடாய் நாங்கள் வந்தது. (வந்தோம்) B “எதிர் சூழல்புக்கு”, C “ஆள்பார்த்துழிதந்து”, D “ஆயர்குலத் தினில்” தோன்றின உன் வ்யாமோஹமெல்லாம் நாலடியிட்டு அஸத்கல்ப மாக்கினோம்.

“பறைகொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம்” என்று சொல்லுவது, “உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்” என்பதாய் வ்யாஹதமாக வார்த்தை சொன்னிகோளையென்ன; (பறை தருதியாகில்) எங்களுக்கு உத்தேசம் செய்ய நினைவாகில். (உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்) பறைக்குப் பொருள் மேலே சொல்லவிறே யிருக்கிறது. (தருதியாகில்) அவர்கள் அர்த்தித்வம் அப்ரயோஜகம், அவன் நினைவாலே பூலமென்கைக்காக “ஆகில்” என்கிறது. இவன் எல்லாரு செய்தாலும் அவன் “அல்லேன்” என்றவன்று ஸ்வதந்த்ரனை வளைப்பிட வொண்ணாதே. இவர்களர்த்தித்வம் அவன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைப் போக்க மாட்டாதே. ஆகையாலே “தருதியாகில்” என்கிறார்கள். எத்தனையேனும் மேலானவர்களை எத்தனையேனுந் தாழ்ந்தவர்கள் “திருவுள்ளமாகில் செய்தருள வேணும்” என்றிறே சொல்லுவது.

“ஆகிறது; நினைவுசுருக்கமொழிய அறிந்தோம்; வந்தபடிதான் என்? வருகிறபோது க்லேஸித்திகோளே” என்ன; “ஒரு க்லேஸமுயின்றியிலே உகப் போடே வந்தோம்” என்ன; “பிரிந்திருக்கிற நீங்கள் உகப்போடே வந்தபடியென்?” என்ன — (திருத்தக்க) ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் வந்த ஸம்பத்தையும். பிராட்டியை எனக்கு என்னும் பெருமையுண்டாம்போது அவளாசைப்பட்டு மேல் விழும்படி அதுக்கிடான ஸம்பத்துண்டாக வேணுமிறே. (திருத்தக்க செல்வமும்) “செல்வச்சிறுமிய”(1)ரான இவர்களுக்குச் செல்வு தக்காப்போலே, E “போதம்”

A திருவாய் 2-7-11, B திருவாய் 2-7-6, C நான்-திருவ 60, D பெரியாழ் திரு 1-7-11 E பெரியாழ் திரு 2-8-10.

செல்வக்கொழுந்தான” பெரியபிராட்டியாருக்குத் தகுதியாயிருக்கும் A செல்வத் தினால் வளர்பிள்ளையுடைய செல்வு. (சேவகமும்) அவ்வைஸ்வரயத்தைக் காத்தாட்டவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமும். பிராட்டியுடைய விரோதிகளையும், பெண் களுடைய விரோதிகளையும் போக்கி, உபயவிபூத்யைஸ்வரயத்தையும் காத்தாட்ட வல்ல வீர்யம். “என்றென்றுன் சேவகமே யேத்தி” (24) என்கிறவிடத்தில் இரண்டு முண்டிறே. (செல்வமும் சேவகமும்) “ஆற்றப்படைத்தான்மகனே” (21) என்றதுவும், “கப்பந்தவிர்க்கும் கலியே” (20) என்றதுவும்.

(யாம்பாடி) உன்பேர் சொல்லப்பெறுத நாங்கள் உன் பேர் சொல்ல வொட்டாதார் முன்னே உகப்போடே பாடி. “புள்ளின்வாய்கீண்டானே” (13) என்று — ஊரெல்லாம் பாடிக் கொண்டு திரிகிறார்களிறே. (வருத்தமும் தீர்ந்து) உன்னைப் பிரிந்து நெடுநாள்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீர்ந்து. (மகிழ்ந்து) கேவலரைப் போலே துக்கங்நிவ்ருத்திமாத்தரமேயன்றே இவர்களுக்கு ப்ரயோஜநம்; பாடுகிறபோது ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகையாலே அநுபுவகாலத்தில் ஆநந்தம்போலே அநுஸந் தநாஸமயத்தில் ஹர்ஷம் கனக்கவுடையோமாய். (வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து) B “நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்”, C “உகந்தேயுன்னை யுள்ளுமென்னுள்ளம்” என்கிறபடியே — அநுஸந்தாந காலத்தில் அநுபுவகாலம் போலேயிறேயிருப்பது. D [தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி] க்ருஷ்ணாஸந்தாநம் தித்திக்குமிறே. “வருத்தம்” திருகைக்குச் சேவகம் பாடினார்கள். மகிழ்ச்சி பிறக்கைக்குச் செல்வம் பாடினார்கள். ஸௌர்யவீர்யாதிகள் க்லேஸநிவ்ருத்திக்குடல்; ஐஸ்வர்யம் ஆநந்தஹேது. (பாடி வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்து) E “இசைமாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன் வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன்னாலத்துவிய”, F “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்த” நம் விரோதி நிவ்ருத்தியுமுண்டாய்த்து; அபிமதலித்தியுமுண்டாய்த்து. “பாடி வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்து. தருதியாகில், உன்னை யருத்தித்து வந்தோம்” 25.

ஈராயிப்படி — இருபத்தைந்தாம் பாட்டு

அவ:— இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. “பெண் காள்! நோன்பொழிய உங்கள் நெஞ்சிலே ஒன்றுண்டு போலே” என்ன, “நாங்கள் உன்னை அர்த்தித்து வந்தோம்” என்ன, “என்னை அர்த்தித்துப் பெற்றருண்டோ?” என்ன; “எங்க ளோட்டையார் பெற்றருண்டு” என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (ஒருத்தி மகனாய்) ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவானவன் ஒருத்தி மகனாகப் பெறுவதே! G “மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனி மாயனிறே”. 1. “ஸ்தி தோஹம் யத் த்வயா பூர்வம் புத்ராந்திந்யா ததூத்ய தே। ஸபுலம் தேஷி ஸஞ் ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோதூராத்||”. பித்ருவசன பரிபாடனம்போலே திருவாய்ப் பாடிக்கு வருகை. நம் பிறவி — நம்மையுமவனையும் அகற்றுகைக்குடலா A பெரியாய் திரு 2-8-8 B பெரியாய் திரு 5-4-8 C திருவாய் 9-4-7 D திருவாய் 1-7-3 E திருவாய் 4-5-2, F திருவாய் 4-5-3, G முன்-திருவ 92.

யிருக்கும்; அவன் பிறவி இருவரையும் அணுகவைக்கைக்குடலாயிருக்கும். A “ஆதியஞ்சோதியிருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்த”வனிறே. (பிறந்து) 1. “தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாம் ஆவிர்பூதம் மஹாத்மநா” B “பிறந்தவாறும்”. C (ஓரிரவில்) ஸம்ஸாரிகளின் பொல்லாங்கு ஓரிராத் தங்கவொட்டிற்றில்லையென்கை. அவ்விரவையொத்த இரவுமில்லை. மாதா பிதாக்கள் கைவிட்ட வளவிலே காத்த ராத்ரியிறே. (ஒருத்தி மகனாயித்யாதி) இருவரும் அவனைப்பெறவேணுமென்று அபேக்ஷித்ததுக்கு அவருக்கு அவதாரரஸத்தைக் கொடுத்து, இவருக்கு ஸீலா ரஸத்தை அனுபவிப்பிக்கிறபடி. (ஒளித்து வளர) விஷத்ருஷ்டிகள் படாமே, நாட்டார் செய்வன செய்யப் பெறுதே கள்ளர் பட்டது படுவதே! அந்தர்யாமி பட்டது படுவதே! (ஒளித்து வளரத்தரிக்கிலானாகி) ஈஸ்வரஸத்தையும் பொருதொழிகை. (தான் தீங்கு நினைந்த) C “எத்திறம்” என்று மோஹிக்க வேண்டும் விஷயத்திலேயிறே தீங்கு நினைத்தது, துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே.

(கருத்தைப் பிழைப்பித்து) அவன் நினைத்ததைப் பிழைக்கும்படி பண்ணி. அவன் நினைவை அவனோடே போம்படி பண்ணினான். (கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற) ஆஸ்ரிதர் வயிற்றில் நெருப்பை, கம்ஸன் வயிற்றிலே புகும்படி பண்ணி. (நெடுமாலே) இதெல்லாம் பட்டவேண்டிற்று ஆஸ்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹாதிரயத்தாலே என்கை. (உன்னையருத்தித்து வந்தோம்) அர்த்தித்வாதி நிரபேக்ஷனான உன்னை, பிச்சின் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் வந்தவனிறே. எங்கள் வடிவைப் பாராய். (பறை தருதியாகில்) உன் அழகாலே எங்களை மயக்காதே செய்தருளப் பார்த்தாயாகில்: செருக்கடியாதே செய்தருளப் பார்த்தாயாகில்.

(திருத்தக்க செல்வமும்) 2 “யஸ்ய ஸா ஜகதாத்தமா”. (சேவகமும்) இத்தைக் காத் தூட்டவல்ல வீர்யம். (வருத்தமும் தீர்ந்து) உன்னை நீ கண்டறியாயே; பிரிந்தார் படும்பாடு அறியாயே. (பாடி வருத்தமும் தீர்ந்து) சொல்லப் பெருத நம் வருத்தமும் தீர்ந்து. (மகிழ்ந்து) கைவல்யம் போலே துக்கநிவ்ருத்தி யன்று தேட்டம். ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட வேண்டும்படியாகை. 25.

நாலாயிரப்படி—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு

அவ:- இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. “பெண்காள்! நோன்பொழிய உங்கள் நெஞ்சிலே ஒன்றுண்டிறே” என்ன; “பறை” என்றொரு பேர்; நாங்கள் உன்னை அர்த்தித்துவந்தோம்” என்ன, “என்னை அர்த்தித்துப் பெற்றருண்டோ?” என்ன, “எங்கனோட்டையார் பெற்றருண்டு” என்கிறார்கள்.

வ்யா:- (ஒருத்தி மகனாய்) ஸர்வலோகத்தக்கும் பிதாவான உன்னை ஒருத்தி மகனாகப் பெறுவதே! D “மகனெருவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன்” (ஒருத்தி). 3. “அந்த: ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” என்கிறபடியே ஸர்வலோகங்களுக்

A திருவாய் 3-5-5, B திருவாய் 5-10-1, C திருவாய் 1-3-1, D மூன்-திருவாய் 92.

கும் நியாமகனுவனையுங்கூட நியமிக்குமவளென்கையாலே, நாட்டில் தனக்கு ஒப்பின்
 றிக்கேயிருக்குமவன். (மகனாய்) பிறந்தபோதே சொல்லிற்றுச்செய்கை 1. “ஸ்துதோ
 ஹி யத் த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யா தத்யத்ய தே! ஸப்யலம் தேஷி ஸஞ்
 ஜாதம் ஜாதோஹம் யத்தவோத்யராத் ||” சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வளர்த்தபின்பு
 பித்ருவசந பரிபாலனம் பண்ணினான். இவன், பிறந்தபோதே தோள்களை மறைத்துத்
 திருவாய்ப்பாடியில் போகச்சொல்லப்போனான். ரோபநம் கூறுகைக்கும் வேராளில்லை;
 தானே. (பிறந்து) கர்மவஸ்யர் படுமவற்றை அகர்மவஸ்யன் க்ருபாவஸ்யனாய்ப்
 பிறந்து படுவதே! 2. “உபஸம்ஹர இத்யாதி” 3. “அஜோஸி ஸந்தவ்யயாத்மா”
 கர்மவஸ்யர் கூறான ஜம்மாதி தோஷங்களின் றிக்கே யிருக்கை. என் பிறவாமைக்குத்
 தட்டு வாராதபடியும், எனக்கு நிறமுண்டாம்படியுங்காண் நான் பிறப்பது. 4. “ஸ
 உ ர்ரேயாந் புவதி ஜாயமாந:” 3. [பூதநாமீஸ்வரோஸி ஸந்] பிறக்கையும் பிறவா
 மையும் கிடக்கப் பிறக்கும் பிறப்பு நித்யர்க்தமுண்டாகையாலே அவ்வளவேயல்ல;
 அல்லாதார் பிறப்பையும் நீக்கவல்ல ஸ்வதந்தரன் பிறப்பன்றோ என்கை. சிறை
 யர் சிறைக்கூட்டத்தில் பிணையுண்கைக்குப்புகும்; நியாமகன் சிறைக்கூட்டத்தை விடு
 விக்கப்புகும். புகுகையிலே இத்தனை நெடுவாசியுண்டு. அவன் பிறந்தால் இவன்
 பிறவி தனக்குத் தட்டாமையல்ல. நம்பிறவியைப் போக்கி நம்மைத் தன்போலே
 யாக்க வல்லனாயிருக்கும். 5. “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் இத்யாதி” — நம்பிறவி
 நம்மையும் அவனையும் உறவறுக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்; இப்படியல்லனாகக்கடி
 சாவுதல் பிறத்தல் செய்யவேண்டாத நித்யமான உடம்புடையனாகை. A “ஆதியஞ்
 சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த. 6. “யத்ராவதீர்ணம் க்ரௌஷ்ணாக்யம்
 பரம் ப்ரஹ்ம நராக்குதி”. அவனுக்குப் பிறக்கையாகிறது—அத்தை நாம் பிறவாத
 படி ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு தோன்றுகை. 7. “புந்நாந்நோ நரகாத் த்ராயத
 இதி புத்ர:” என்கிறபடியே இவர்கள் தாளில் B தனைகமுடப்பிறந்தபடி, என்றும்
 பிறவி நமக்கென்றுகோல நம்பிறவியாக விலக்கப்படு. C “அறுவர்தம் பிறவி
 அஞ்சிறையே”. அவன் பிறப்புக்கூட்டும்; நீங்க நம்பிறப்பு. ப்ரபத்தியாவது இந்த
 ஜ்ஞானமே. நம்முடைய கர்மம் அவனை நம்மோடே ஸஜாதீயனுக்கும்; அவனுடைய
 க்ருபை நம்மை அவனோடே 8. “பரமம் ஸாம்ய முபைதி” என்று ஸஜாதீயராக்கும்;
 D “பிறந்தவாறும்”. (மகனாய் பிறந்து) பிறக்கை தவிராதாகில் தமப்பனானலோவென்
 னில்; தன்னுடைய பிறவி விஸஜாதீயத்துக்குப் போராதபின்பு ஆராய்ப் பிறக்கிலென்
 னன்றாமம்.

(ஒருத்தி) இன்னொன்னுதே தங்கள் புயத்தாலே மறைத்துச் சொல்லுகிறா
 ன்கள். E “அத்தத்தின் பத்தானா” என்னுமவர்மகளிறே. (பிறந்து) ஆவிர்ப்புவித்தா
 லாகாதோ? பன்னிரண்டுமாஸம் வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கவேணுமோ? 9. “தேவக்
 பூர்வஸந்த்யாயாமாவிப்பூதம் மஹாத்மநா” என்று, பிறந்தானென்கை அவத்
 யமென்று பரிஹரித்தான் ருஷி. அதுதான் அவத்யமென்று D “பிறந்தவாறும்”
 என்று “பிறக்கவல்லன்” என்று சொல்லுகிறார்கள். (ஒரிரவில்) நாய்க்குடலுக்கு

A திருவாய் 3-5-5, B பெரிய திரு 11-5-2, C திருவாய் 1-3-11, D திருவாய் 5-10-1,
 E பெரியாழ் திரு 1-2-6.

நறுநெய் வகுக்குமோ? ஸம்ஸாரிகள் பொல்லாங்கு அவனை ஓரிராத் தங்கிப் போக வொட்டிற்றில்லையென்கை. அவ்விரவோடொக்குமிரஷியில்லை, பகலுமில்லை. மாதா பிதாக்கள் கைவிட்டவளவிலே கைதந்த ராத்ரி. பிறவானின்றால் கண்காணவந்தும் பிறந்து தூர்யம் கொட்டப்பெறாதொழிவதே! (இரவு) காலக்ருத பரிணாமமில்லாதே. தேவதீபத்திலே வர்த்தித்த இவன் காலக்ருதபரிணாமமான தேவதீபத்திலே பிறந்தால் பெறுவதும் பெறாதொழியவேணுமோ?

(ஒருத்திமகனும்) இருவருமிவனைப் பெறவேணுமென்று ஆர்யரிக்க, அவளுக்கு அவதாரஸத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, இவளுக்கு லீலாரஸத்தை அனுபவிப்பிக்கிறபடி..

1. “அம்ஸாவதாரோ ப்ரஹ்மர்ஷே யோசயம் யதுசுலோத்பாவ:” என்றருஷிதானே
2. “கோபாலோ யாதுவம் வம்ஸம் மக்யநம்ப்யுத்யத்யிஷ்யதி”. அவன் கரும்பின் கேழைக்கொண்டவோபாதி, இவளும் கரும்பின் நடுவைக் கொண்டாற்போலே யிருக்கிறது. A “ஆப்புண்டு” B “தீங்கரும்பு”. அங்கு ஈர்வரத்வலக்ஷணத்தோடே பிறந்தது பிறப்பில் புரையற்றாற்போலே, இவள் மகனுவளவிலும் பிறப்பில் புரையற்றிருக்கை. (ஒளித்துவளர) கம்ஸாதிசுளுடைய விஷத்துஷ்டிகன் படாமே. நாட்டார் செய்வன செய்யப்பெறாதே கள்ளர்பட்டது படுவதே! அந்தர்யாமியாய்ப் பட்டது பட்டான், உள்ளேயிருக்கச்செய்தே இவனில்லையென்று எழுதி எழுதி திடுமவன் முகங்காண ஸம்மதிக்குமோ? பிச்சேறின ப்ரஜை தாய்முன்பே நிற்கில் தாயைக்கொல்லும்; அவன் பேரநிற்கில் தன்னை முடித்துக்கொள்ளும், அதுக்காக முகம் தோற்றாதே நின்று நோக்குமாபோலே இவனும் முகம் தோற்றாதே நின்று இரண்டு தலையையும் நோக்குகிறான். இசைந்து ‘அம்மே’ என்றால் ‘அடியேன்’ என்ற கைக்குக் கிட்டவிருக்கிறான்.

(தரிக்கிலானாகி) நாரத்யாதிசுள் ‘க்ருஷ்ணன் வளரா நின்றான்’ என்று சொல்லக் கேட்ட பின்பு தயிக்கமாட்டிற்றிலன். C “தின்கொளசுரரைத்தேயவளர்கின்றான்” ஈர்வரஸத்தையும் பொருதொழிகை. (தான் தீங்கு நினைந்த) D “எத்திறம்” என்று அங்குத்தைக்குப் பரியவேண்டும் விஷயத்திலே தீங்கு நினைத்தது துஷ்ப்ரக்ருதியாகையிறே’ (தான் தீங்கு நினைந்த) உத்தரக்ஷணத்திலே படப்புகுகிற தான்; ‘தீங்கு’ என்கிறது அப்பொல்லாங்கு தன்வாயால் சொல்லமாட்டாமை. 3. “அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஸய:” E “மாய்த்தலெண்ணி” தங்களை நலிந்ததாயிருக்கை, பூதனையுள் ளிட்டாரை வரக்காட்டியும் வில்விழவுக்கென்றழைத்தும் நலிய்த்தேடினபடியும்.

(கருத்தைப் பிழைப்பித்த) அவன் நினைத்ததைப் பிழைக்கப்பண்ணுவித்து அந்நினைவை அவனோடே போக்கினபடி. (கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்று) ஆர்யரிதர் வயிற்றில் நெருப்பை அவன் வயிற்றில் புகவிட்டபடி. (நெடுமாலே) இதெல்லாம் படவேண்டிற்று ஆர்யரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலையென்கை. வஸு தேவதேவகிப் பிராட்டிகள் பக்கல் திருவுள்ளமன்றே. தாயார்க்கும் தம்பபுரர்க்கும் செய்தன இவை. அவர்களையுமொளித்துச் செய்யுமவர்களன்றே நாங்கள் என்கை..

A பெரிய திரு 10-6-1, B பெரிய திரு 2-5-1, C பெரியாழ் திரு 1-2-16;
D திருவாய் 1-3-1, E திருவாய் 4-3-4.

(உன்னை) அர்த்தித்வத்தால் நிரபேசஷுனான உன்னை. (உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்) உன்னைப் பெறவிருக்கிறோம். பிச்சின் மேலே பிச்சேற்ற வந்தோம். ஸ்ரீவை குண்டூத்தில்கின்றும் இரப்பாளனாய் இவ்வளவும் வந்தவனிறே. எங்கள்வடிவைப் பாராய். A “மாகடையுடம்பித்யாதி”. (பறைதருதியாகில்) தாழ்ந்தார் உயர்ந்தாரை ‘திருவுள்ளமாகில் செய்’ என்னுமாபோலே, ‘உன் அழகாலே எங்களை மயக்கத்தைப் பண்ணுதே செய்தருள்பார்த்தாயாகில்’ என்றுமாம்.

(திருத்தக்க செல்வமும்) திருவுக்குத்தக்க செல்வம். 1. “யஸ்ய ஸா ஐநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” என்கிறபடியே. (திருத்தக்க செல்வமும்) பிராட்டி ஆசைப்படும் ஸப்பத்து. B “திருவுக்கும் திருவாகிய”. 2. “ஸ்ரிய: ஸ்ரியம்” (சேவகமும்) இத்தைக்காத்தாட்டவல்ல வீர்யம். (பாடி வருத்தமும் தீர்ந்து) வருத்தம் உன்னை நீ கண்டறியாயே. பிரிந்தார் படும்பாடு பாராயென்கை. (பாடி வருத்தமும் தீர்ந்து) கைவல்யம் போலே து:க்கநிலவருத்தியன்று தேட்டம், ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடும்படியாகை. “பறை தருதியாகில் உன்னையருத்தித்து வந்தோம்”. 25.

ஸ்வாபதே:ஸ்வ்யாக்யாநம்—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு

அவ:— இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. (ஒருத்திமகனாய் இத்யாதி) இப்பாட்டில்—கீழ்ப்பாட்டில் “ஏத்திப் பறைகொள்வான் இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கு” (24) என்று இவர்கள் அபேக்ஷிக்கையாலே, ‘உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?’ என்ன,—“நெடுமாலே! நீ புருஷார்த்தத்தைக் கொடுத்தாயாகில், நாமும் உன்னையும் உன் குணங்களையும் ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப் பாடி, பட்ட வ்யஸந மெல்லாம் தீர்ந்து மகிழ்க்கடவோம் என்கிறார்கள்.

வ்யா:— (ஒருத்தி இத்யாதி) அஷ்டாக்ஷரீ ப்ரதிபாதுயனாய், குணவிக்ரஹ விபூதிவிஸிஷ்டனாய் அவதரித்து. (ஒரிரவு இத்யாதி) லௌகிகர் அறியாத அந் வித்யகாலத்திலே வாஸுதேவ த்வாத்யஸாக்ஷரீ ப்ரதிபாதுயனாய். (ஒளித்து வளர) குணவிக்ரஹவிபூதிகளாலே ஸங்குசித்து ஸ்வரூபமாத்ரேண வளராநிற்க.

(தரிக்கிலானுகி) ஸ்வரூபமாத்ரேண ஈஸ்வரஸத்தையையும் பொருதவனாய். (தானித்யாதி) அதவரதம் மங்குளாஸாஸநம்பண்ணக்கடவ விஷயத்திலே அவனால் ஒரு உபத்ரவமுண்டாய்ப் பொல்லாமையை நினைக்கையன்றிக்கே, தானே த்வேஷத்தை நினைந்த அபிப்ராயத்தை வ்யர்த்தமாக்கி, அஹங்காரத்தினுடைய வயிற்றிலே நெருப்பைக் கொளுத்தினுற்போலே ஜ்வலித்து, அதனருகே நின்ற ஸ்வஸேஷபூத சேதநவிஷய வ்யாமோஹாதிஸயத்தையுடையவனே! (உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்) உன்னை அபேக்ஷித்துவந்தோம்.

(பறை தருதியாகில்) நீ புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்புதியாகில். (திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும்) பெரிய பிராட்டியாருக்குத் தகுதியான ஸ்வரூப ரூபகுணவிக்ரஹ விபூதி விஸிஷ்டனாயிருக்கிற செல்வத்தையும், வீரசரித்தையும். (யாம்பாடி) அதுவே த்வாரகமான நாம் பாடி. (வருத்தம் இத்யாதி) உன்னைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாகத் தீர்ந்து ஆநந்தி:க்கக் கடவோம். 25.

